

**DE BILHA
IV**

DE BILHA

De Tetrateuch

Het Vierde Grote Boek van de Amazone Bijbel
Deel IV

COAB 1970-2019
2016-2019

De Bilha IV - JANA

Voorwoord

1. Filippi 1
2. Wesleyanisme
3. Moeder Afrika
4. Epilepsie
5. Paranoia
6. Scholastiek
7. Scholastiek II
8. Prediker
9. Galaten
10. Galaten II
11. Galaten III
12. Ikvuk - Het Boek van Nachtmerries
13. Amalekieten
14. Amalekieten II
15. De Verzoeking van Adam
16. De Achillen
17. De Honger
18. De Vrouw met de Witte Slippers
19. Het Verminderende Snoep
20. Demonologie
21. Ketura
22. De Rode Planeet
23. Godin van de Jacht
24. Godin van de Jacht II
25. Godin van Profetie
26. Gebed tot Isis
27. Gebed tot Nephthys
28. De Pelgrim
29. Gebed tot Serket
30. De Slingerplanten
31. Tulli
32. De Ziel van Drinbard
33. Logos
34. Het Ontwustzijn
35. Sobibor
36. Treblinka
37. Dagau
38. de hut van Sobibor
39. Sobibor's Terugkeer
40. Bamah en de zwarte hanen
41. Areta en de zwart-witte hanen

- 42. Het oog
- 43. Hebreeuwse
- 44. Irak
- 45. Irak II
- 46. Irak III
- 47. Irak IV

Voorwoord

Eindelijk is dan het moment aangebroken waarop de gehele Bilha wordt gepubliceerd, oftewel het vierde hoofddeel van de tweede bijbel, als het grote vervolg op de Vur. Dat wil niet zeggen dat de Vur heeft afgedaan of niet meer belangrijk is. Integendeel, want het hangt met elkaar samen een beetje te vergelijken met hoe het OT en NT samenhangen in het christendom. Deze boeken zijn ervoor om elkaar te verdiepen. Al met al kan de Bilha geheel los gelezen worden en staat het op haarzelf, als een boek wat zeker niet onderdoet voor de koran en de bijbel, maar die deze boeken juist verdiept en tot waarde strekt. Al met al dus een belangrijke mijlpaal in het werk. Deel 1 t/m 3 waren al eerder te lezen. Dit is deel 4.

Religies hebben vaak verschillende heilige boeken, zoals de hindu's de veda's en de canto's hebben, de bhagavad gita, de mahabaratha en de ramayana, de Joden hebben de Tanakh, de Talmoed en de Midrash, de moslims de Koran, de Hadith en de boeken van de geleerden, en de christenen hebben het OT, het NT, de catechismus en de boeken en commentaren van Calvijn. Zo heeft het amazonisme, of aretisme wat daarvan een branche is, ook verschillende boeken die samen de tweede bijbel vormen. 2019 is een belangrijk jaar voor het aretisme en de tweede bijbel, de amazone bijbel, want in dit jaar wordt de gehele bilha gepubliceerd, wat een mijlpaal is in het werk. De bilha is het vervolg op de Vur. De heilige boeken van het amazonisme zijn de Vuh, de Leri, de Vur en de Bilha. De Vur wordt soms het vervolg van de koran genoemd, en in die zin is de bilha dit ook omdat de bilha het vervolg op de Vur is.

Het boek wat u hier in handen heeft is het vierde en laatste deel van een heilig geschrift wat niet onder doet voor de koran en de bijbel. Integendeel. Het boek bespreekt deze religies en verdiept ze, hen terugleidende tot de Egyptische en amazone wortels. Het boek bespreekt ook de terugkeer van de amazones, als de noodzaak voor de mens om terug te keren tot de moeder, om zo wedergeboren en wederopgevoed te worden. Dit is geen eenvoudige opgave, en eigenlijk alleen iets voor de eenling. Vandaar dat de natuur moeder ook geen tweelingen baart.

Wij wensen u veel inzicht bij het lezen van dit opmerkelijke boek wat volledig door de natuur is gekomen en waar geen mensenhand aan te pas is gekomen. Het is een openbaring geweest die niet

te stoppen viel, het dringen van een hogere buitenaardse natuur.

Filippi 1

1Paulus en Timoteüs, dienstknechten van Christus Jezus, aan al de heiligen in Christus Jezus, die te Filippi zijn, tezamen met hun opzieners en diakenen;

Er wordt hier iets geopenbaard, wat symbolisch een stuk naaktheid is wat de godin laat zien. Filippi is in de worteltekst de vrouw rijdende op het beest, oftewel haar ware natuur laat zien.

2genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus.

In het Aramees is dit verbonden aan het adopteren van een zoon. Ook houdt het correctie in, tucht en opvoeding.

3Ik dank mijn God, zo dikwijls ik uwer gedenk;

In het Aramees wordt het woordje 'amen' gebruikt, wat volharding betekent.

4immers, in al mijn gebeden bid ik telkens voor u allen met blijdschap,

Paulus moet hongeren voor Filippi, voor de vrouw op het beest, de godin, in het Aramees.

5wegens uw deelhebben aan de prediking van het evangelie, van de eerste dag af tot nu toe.

De vrouwen op de beesten zijn in het Germaans de valkyries en de walkuren die de strijders die hard aan zichzelf gestorven zijn opnemen tot het Valhalla. Filippi, wat overigens al uit veel oudere gnostische geschriften komt en dus niet noodzakelijk christelijk is, werd in Germanië getranslitererd tot Felua, en later de Veluwe.

6Hiervan toch ben ik ten volle overtuigd, dat Hij, die in u een goed werk is begonnen, dit ten einde toe zal voortzetten, tot de dag van Christus Jezus.

De Veluwe is op zand gelegen bosgebied en natuur, zoals ook de vrouw op het beest op zand stond, en Johannes over het zand tot haar naderde. 'Zal dit ten einde toe voortzetten' betekent in het Aramees ook 'zal alles op zijn plaats zetten.' Het zand betekent de nuancering waardoor dit zal geschieden, het detail, de diepte, de samenhang.

7Zó van u allen te denken spreekt voor mij dan ook vanzelf, omdat ik u op het hart draag, daar gij allen, zowel bij mijn gevangenschap als bij mijn verdediging en bevestiging van het evangelie, deelgenoten zijt van de mij verleende genade.

Genade is in het originele Aramees de tucht-uitoefende opvoeding, verbonden aan het adopteren van een zoon. De genade is dus niet iets goedkops of vrijblijvend, maar loon naar werken en de discipline van een studie. Het is de vrucht van de volharding in toewijding.

8God toch is mijn getuige, hoezeer ik met de ontferming van Christus Jezus naar u allen verlang.

Met de ontferming : vanuit de baarmoeder, in het Aramees.

WESLEYANISME

1. De alomtegenwoordigheid van God zorgt ervoor dat een mens daar niet van kan vluchten. En de mens zal nooit kunnen vluchten, want God is eeuwig. Zo wordt het hart van de mens besneden, en leert de mens God geheel lief te hebben. En zo worden ze gedragen tot de vrouwen borsten van God. Zo komen zij tot wijsheid en begrip. Zo zullen ze zeggen : 'Niet mijn wil, maar uw wil geschiede.' Zo kunnen zij aan zichzelf afsterven.

2. Zonder God kan de mens niets goeds denken en niets goeds doen. God, als wijze moeder, breekt de wil van een kind de eerste keer wanneer het opkomt. Hen wordt ingetogenheid geleerd en een diepe overtuiging. Rijkdom brengt geen geluk. Ze worden gehard in het liefhebben en dienen van de kennis. Hen zal geen pijn bespaard worden om hen dat te leren. Hen moet geleerd worden de leugen en de ijdelheid te haten en te verachten.

Moeder Afrika

1. Moeder Afrika droomt,
De watervallen, rivieren en zeeën stromen uit haar lichaam,
Zij brengt de genezing der volkeren.

2. Moeder Afrika heeft alles gedroomd,
En het emaneert als de zee,
En de mens heeft het niet bevat.

3. Zij heeft alles gedroomd,
En Zij brengt dromen tot de mens,
Om de mens tot Haar te leiden.

EPILEPSIE

1. Het waren slechts verhalen die ontstonden door spiegelingen, en het verminderde je.
2. Laat me alleen zijn, want hier eindigt de liefde. Hier wordt alles minder.
3. Waar liefde eindigt, alleen een ketting. Dit zijn de oorlogsboeken.
4. Zij trekken de kettingen strak, opdat er vermindering is, en de mens tot de kooien gaat.
5. Maar je moet een verhaal van twee kanten bekijken.
6. Dit zijn zeeën in zeeën, sieraden in sieraden, opdat de mens zal verlammen.
7. De mens is epileptisch. De mens is autistisch, altijd terugkerende tot zichzelf.
8. Mensen komen elkaar alleen maar tegen in het misverstand, door ongelukken en fouten.
9. De mens is opgesloten in oorlogsboeken.
10. Niemand wint en niemand verliest. Iedereen voelt de pijn van een nieuwe wereld die komt.

PARANOIA

1. Het vermindert het zicht, totdat het heeft geleid tot de traan in de nacht.
2. Het maakte hem lang en dun opdat hij door de dagen kon komen.
3. Alles vermindert, totdat het nacht is.
4. De sieraden verdunnen zich altijd, totdat ze trillen.
5. Accepteer de pijn, anders zal het wegvagen.
6. Zij hebben vele identiteiten.
7. Omdat hij vermindert komt hij op.
8. Alleen door paranoia kon hij dieper in zichzelf komen.

SCHOLASTIEK

1. Dus zij is naakt op haar strijdswagen,
want naaktheid is een metafoor van de openbaring,
Maar zij die haar zien zullen sterven.
2. En zij draagt een gesel om de volkeren te tuchtigen,
om dat wat goed is beter te maken,
en om dat wat niet goed is te vernietigen.
3. Dus zij is naakt,
Maar niemand heeft haar ooit gezien,
Want hoe kan gij haar zien en leven ?
4. Zij leeft in de woeste wildernis,
Als zij zich kleedt zal dit zijn met modder of bloed,
Met de huiden van haar vijanden.

SCHOLASTIEK II

1. Kunt gij uw speer opheffen zonder de traan ?
Kunt gij uw mes grijpen zonder de traan ?
Kunt gij zelfs één pijl schieten zonder de traan ?
2. Gij in de stad, ziet u dan uw geslachtsdelen als lust-objecten,
of als zintuigen van de jacht ? Oh, hoezeer zijt gij bedrogen.
3. Het zijn idiootse stieren die brootse idioten projecteren,
om af te leiden van de jacht.
4. Maar spreken deze tenten niet, de huiden van allang verslagen vijanden,
om af te leiden haar te dienen, de kennis, de filosofie, de scholastiek ?
5. Door hun huiden worden de zinnen afgeleid.

PREDIKER

1. De man leeft in honger.

Wat weet hij van de kastensystemen van de natuur ?

Worden zij niet geboren met ketenen om hun hals ?

Maar waar is zij die hem het leven gaf ?

2. Doelloos dwaalt hij rond, totdat hij anderen vind zoals hem,

Maar nog steeds doelloos zijn zij.

Maar hun kamp zal ingenomen worden door het grotere,
door de baarmoeder die hen roept.

Wat weten zij van de baarmoeder ?

3. Plotseling zijn zij in een heel ander leven.

Zie, in grote verwarring leven zij.

Zij zijn hulpeloos.

4. Zij willen dit leven niet, maar toch krijgen zij het.

Zij leven in groot onbegrip.

Zij zijn in dienst tot de baarmoeder die hen leven gaf.

5. Is er geen andere uitleg ? Dit is hun noodlot.

Zij leven voor dat wat hen leven gaf, want daarbuiten heerst de dood.

Dit is het eeuwige leven.

6. Zij leven voor en door dat wat hen leven gaf, eeuwig leven, en daarbuiten heerst de dood.

Kennen zij het mysterie van de dood ?

Uit dit mysterie kwamen zij voort.

Nu dromen zij.

7. Zij kennen niet het kussen van vrouwen. Zij weten niet wat het is, en zij realiseren het niet.

Zij zijn te ver weg in hun dromen.

De kus bracht hen tot de dood.

8. Dit alles hadden zij met het oog op wijsheid beproefd.

Zij wilden wijsheid verwerven, maar zij bleef onbereikbaar voor hen.

Onbereikbaar is wat bestaat, en onpeilbaar, wie kan het doorgronden?

Zij wendden zich en hun hart was er op uit om kennis te verkrijgen, onderzoek te doen en een wijze slotsom te zoeken en om goddeloosheid als dwaasheid en onverstand als verwaasdheid te leren verstaan. En zij ontdekten iets, bitterder dan de dood: de vrouw, die een valstrik is en wier hart een net is, wier handen ketenen zijn, en wier voeten touwen. Hij, die aan God welgevallig is, ontkomt haar; doch hij, die niet welgevallig is, wordt door haar gevangen.

9. En zij werden predikers en predikanten, maar zij kwamen niet ver, want wie kan aan haar ontkomen, en wie kent God ?

Allen beweren zij God te kennen in hun hoogmoed, maar zie, zij allen strijden tegen elkaar.

Is dit niet de grootste dwaasheid ?

En daarom heeft de baarmoeder deze strikken gelegd.

10. Is God dan een strik ? Vangt zij sluw de onbedachtzame man in de nacht, tijdens zijn slaap ? Lokt zij de dwazen in hinderlagen ? Oh, wie dan beweert niet dwaas te zijn, zij zal hem zijn dwaasheid tonen. Vreselijk is het te vallen in de handen van de levende God en onder Haar voeten geplaatst te worden. Zo zullen zij voor eeuwig sterven of haar voor eeuwig dienen, zij die de enige levensbron is. Vonden zij deze levensbron niet diep in de dood ? In de hel vonden zij haar.

11. Zou gij dan haar gave afwijzen, oh prediker ?

Is alles dan ijdelheid zoals u predikt, ook gijzelf ?
Een kus voor het sterven is zij,
Zij is de kus des doods.

12. Oh prediker, bent gij wel werkelijk aan haar ontkomen ?
Houden haar touwen u nog steeds vast ?
Ziet, gij dient haar nog steeds in uw hoogmoed.
Ontken dan niet de glorie die zij is, de dromen die zij weeft.
Waarom breekt gij pas in de morgenstond ?

13. Gij hebt dit pad ontdekt, bitterder dan de dood, een pad wat tot diep onder de hel leidt.
Oh prediker, ontwaak.
Bent gij niet zelf de dwaze waartegen gij predikt ?

14. Zij sprak uw naam uit, en sloeg een arm om u heen, maar zij leidde u daar.
En zij liet u zien dat alles ijdelheid is, ook uzelf.
Dit is opgetekend in uw hart, in de diepte gegraveerd.
Keer terug tot uw hart, oh prediker.
Dien haar nu zoals u de morgen dient,
Kom uit de nacht.
Want de nacht is zoet en bitter, als een vol vergif, gezonden om te doden.
Zij is alreeds naar u op weg.
Tot uw kampen zal zij gaan, en het volledig innemen.
Uw ziel, verstand en wil is van haar.

15. Oh prediker, is er dan geen grotere prediker opgestaan ?
In haar is de waarheid. Gij bent in de strikken van de waarheid.
Zij breekt in tot aan uw tenten, met haar legers.
Tot haar legerstede zal zij u nemen.
Ontwaak daarom, oh prediker.
Heb het kwade niet lief.

16. Doorzie haar zoals gij een moeder doorziet,
Alleen zij die Gode welgevallig zijn zullen aan haar ontkomen,
Maar allen zijn afgeweken. Niet één is rechtvaardig.
Alles is ijdelheid.

17. Nee, gij kunt haar niet omkopen, oh prediker.
Gij staat voor de eis van de wet.
In ballingschap zult gij gaan, en aan haar rivieren bittere tranen wenen.
En uw herinnering zal niet meer daar zijn.

18. Aan ketenen zult gij leven, ver weg van haar, want zij is de onbereikbare,
En zij is niet te doorgronden.
En gij zult weten dat alles ijdelheid is.
En wanneer zij komt zult gij tegen haar strijden in uw honger en hulpeloosheid,
Maar zij zal u overwinnen, en liederen over u zingen.
Tot een psalm van spot zult gij worden, omdat gij het waagde tegen haar te prediken.
En ook dit is ijdelheid.

19. Is zij niet de ijdelheid der ijdelheden ?
Met haar spiegel staat zij in de rivier,
Haar gezicht gemaskerd.

20. Wie bent gij als haar uur is gekomen ?
Bent gij niet de grootste ijdelheid ?
Ziet, gij zult bittere tranen wenen.
Staat zij niet met haar spiegel in de zee ?
En wat weerspiegelt het ?
Het zijn de dagen van zonde,
Ook de prediker kent hen.

21. Zij trok u uit de rivier, uit de zee,
als een vis.
Zij ving u in haar netten.
U was geheel verdwaasd.
Alles is ijdelheid.

22. Waarom zou een mens tegen haar strijden ?
Oh mens, laat toch af, want gij bent slechts mens.
Gij bent op uzelf, maar zij is met velen.
Wat kunt gij tegen haar beginnen, oh ijdelheid der ijdelheden ?
Bent gij dan niet zelf bitterder dan de dood ?

23. Zij joeg op u met een gif, en haalde u uit de rivier.
Tot een wedergeboorte kwam gij.
Nu roept de baarmoeder tot u, maar gij luistert niet.
De baarmoeder die leven geeft zal daarom ook de dood schenken.
Is dat niet de wijsheid die u uit de rivier trok ?

24. Oh hoogmoedige prediker,
Gij denkt nog steeds wijsgeren en farizeeers te misleiden met zoete woorden en bitter taalgebruik,
gemengd tot vergif,
Nog steeds bent u een zoete kusser vol met verderf en vals vermaak,
veinzende, bespottende, met hoogmoedig gelach,
Maar uw strik is aan uw banket-tafel.
Daarom jaagt zij met een bitter gif.
Zij zal eten wat zij vangt.

25. Zij zal jagen op de wilde varkens-runderen, en hen trekken tot haar kamp.
Zij zal op het beest rijden.
Oh prediker, hebt gij niet vele beesten bereden en getemd ? Maar ziet, gij was zelf het beest.
Daarom zal zij u temmen.
Ziet gij dan niet hoe zij u fokt en vetmest door haar bedriegelijkheden ?
Ziet, alles is dan ijdelheid, en zij is de ijdelheid der ijdelheden.
Zij is tot u gekomen in de nacht, en gij hebt haar niet herkend.
Vol drinkgelach waren uw feesten, totdat gij was als een vetgemest beest,
Zelfs in uw slacht hebt gij haar niet opgemerkt.

26. Zij is de ijdelheid, zij is de drager van de spiegel, de heilige ijdelheid van de kennis,
maar wie bent gij ?
En waarom draait zij ?
Altijd zal zij van u wegdraaien. Zij is de onbereikbare.
En is haar gezang dan niet het gezang van pijlen en speren ?

27. Zij duwen u van grote hoogtes,
Totdat gij daar bewusteloos ligt.
Zouden zij niet afhakken de arm die de speer opheft tegen hen ?
Zouden zij dan u niet wegslepen tot het vaderloze land ?
Zouden zij dan geen korte metten maken met al uw bijgeloof ?
Zij zijn uw eeuwige vijanden.
Maar leidt uw gevangenschap niet tot de vrije natuur ?
Zult gij niet geblinddoekt gaan, opdat gij uw weg nooit meer terug zult vinden ?
En zouden zij u niet slaan opdat u het niet meer zult zoeken ?
En zouden de sterksten u niet bezitten ?

28. Oh prediker, laat af van uzelf, want is alles niet ijdelheid ?
Nog steeds bent gij de grootste der ijdelheden, ook in uw val.
Is dan in ballingschap niet de ware wedergeboorte ?
Gegrepen bent u, en meegenomen tot een andere wereld.
Zij trok u uit de rivier.
Is dan verhogering in eenzaamheid niet uw wederopvoeding ?
Is het daarom dat het leven wreed en verraderlijk is ?
Is daarom het leven vijandelijk ?

29. Weet waaraan gij u moet onderwerpen om hier doorheen te komen.
Oh prediker, predikt tot uzelf, maar ook dit is slechts ijdelheid.
Maar Zij zal tot u prediken, en u van uzelf genezen.
Zij is de godin van de oorlog.
Vreselijk is het te vallen in haar handen, en te komen onder haar voeten.
Maar is dit niet de eis van de genezing en van de wet ?
Ja, de kennis eist het.

30. Zijt gij lieden aan uzelf gestorven, of predikt gij nog steeds van grote hoogtes ?
Bent gij dan niet te klein voor uzelf ?
Zonder deze strijd is er niets.
Kunt gij met succes strijden tegen God ?
Gij zult vallen als Jakob op Pniël.
Zij lacht hen uit die tot Haar komen, en ook hen die van Haar proberen te vluchten.
Altijd zal zij hen vinden.

31. De oorlogsgodin roept tot de prediker,
En haar gezang is het gezang van pijlen en speren.
Zou hij kunnen staan in ijdelheid ?
Overal zijn haar strikken.
Waar kan hij gaan ?

32. Waarom roept Haar Woord hem ?
Waarom is Haar wet op zijn mond gelegd ?
Zij neemt de kampen van de hongerige predikers in,
Zij komt tot hun tenten.
Met velen komt zij, terwijl de predikers enkelingen zijn.
Is het leven hierom niet kortaf ?

33. Oh prediker, waar zijn uw legers, waar zijn uw woorden ?
Kunt gij nog steeds filosofen misleiden ?
Nee, het leven is kortaf.
Nooit komt gij ver.
Waar leidt al het aandachtstrekken toe ?
Staat gij nog steeds te pronken met woorden,
Of ligt u neer in vrezen en beven om uw behoudenis te bewaren en te bewerken ?

34. En geduld zal u nooit ergens brengen.
In de nacht is geduld een vijand.
Want er is een wet die veel dieper gaat.
Zij is een slager en eist gehoorzaamheid.
Maar de prediker verstrikt zichzelf altijd weer in zijn eigen woorden.

35. Waarom zou gij haar dan gehoorzamen ?
Wat kunt gij anders wanneer zij uw kamp en tenten heeft verwoest en u in ballingschap heeft genomen ?
Hebben uw zonden en ijdelheden u niet hier gebracht ?
Maar zou gij dan niet met haar strijden op Pniël zoals Jakob ?
Ja, tot een eeuwig Pniël kwam hij, opdat hij niet voor de afgoden zou buigen.

36. Maar gehoorzaamheid is wat Zij eist, en zij maakte Jakob gevoelig voor haar door hem te slaan.
Jakob had geen geduld, maar streed.
Want in de diepste nacht is geduld een vijand.
En zij sloeg hem totdat hij gehoorzaam was.
Hij leerde gehoorzaamheid door zijn lijden.
Is zo niet het leven ?

37. Maar is dit het leven of de dood, of iets meer bitter dan de dood ?
Ziet, zij nam hem tot haar tenten.
En zo onderwierp Jakob zichzelf aan haar om zijn leven te redden.
Hij onderwierp zichzelf aan de slager.
Is dit dan de zin van het leven ?

38. Een groot slager is opgestaan.
In haar kooien groeit hij op.
Oh prediker, uw woorden hebben u tot een dwaas gemaakt,
En daarom is het leven als de dood, ja, zelfs meer bitter dan de dood.
En wie zal aan haar ontkomen ?

39. En zij maakt van hem een Hoseaanse prediker.
En nog zal Gomer hem niet kennen.

Een prediker is hij, maar hij predikt slechts tot zichzelf in eenzaamheid,
In zijn hart heeft Zij haar Woord gegraveerd.
In Haar Woord is zijn naakte ballingschap, en als Hosea heeft hij haar Gomer-vrouwen zwanger
gemaakt.
Zij leven van vlees en bloed.
Want een slagersvolk zijn zij, opdat het predikersvolk niet meer zal opstaan.

40. Oh prediker, hebt gij niet teveel gepredikt, en is daarom het leven niet zo tot u ?
Laat Haar dan tot u prediken, maar ziet, zij zal zwijgen.
En haar zwijgen zal zijn als pijlen en speren, ja, als het mes op uw keel.
Want ziet, gij bent verstoten in dit vaderloos land, en doelloos dwaalt gij rond.
Aan rivieren vindt gij geen rust, dag noch nacht.

41. Nee, geduld is uw vijand.
En zij eist gehoorzaamheid, maar gij zult strijden.
Zij zullen u vinden.
Aan rivieren zult gij slechts jammeren.
Zij zijn als de pest.

42. Waarom droomt gij dan van haar ?
Zijt gij niet als een beschonkene ?
Ziet, gij zijt verslaafd aan het Woord, maar gij zult in honger leven.
Door het Woord zult gij sterven.
Gij zult niet alleen leven van het Woord.
Waarom bent gij hier, oh prediker ?
Waarom kunt gij niet gaan ?
Heeft de honger u zo verzwakt dat u toegaf aan haar ?
Waar is uw discipline nu ?
Kunt gij uw Gomer wederstaan ?
Maar ziet, gij werd tot haar gedreven.

43. Een plaag is tot uw kamp gekomen, oh prediker,
In de dagen dat het Woord schaars is,
En gij zult het Woord zoeken, maar het niet vinden.
Luister niet naar het geduld, maar strijd om in te gaan,
Want velen trachten haar te vinden, maar slechts weinigen zullen binnengaan.

44. Zij zingt psalmen tot hen die tot haar komen,
Zij is zelf als een psalm in de donkerste nacht.
Maar alle herinneringen aan haar neemt zij weg,
Opdat haar weg in ondoorgrondelijke duisternis is.

45. Zij die haar zien worden ziek,
Nee, niemand zal haar zien en leven.
Niemand ziet haar en predikt dan,
Want zij is als de fragmenten van een ondoorgrondelijke nachtmerrie.
Oh prediker, zij kent al uw zwakheden, en zal van uw zwakheden gebruik maken.
En wanneer zij zingt profeteert zij uw ondergang, en zij zingt van de geschiedenis.
Wie is zij dat zij beschikt over leven en dood, vrijheid en gevangenschap ?

Oh prediker, strijd dan tegen haar als Jakob op Pniël, anders zult gij zijn als Hosea in de strikken van de Gomer-vrouwen.

GALATEN

1. Waartoe dient dan de wet? Om de overtredingen te doen blijken is zij erbij gevoegd, totdat het zaad zou komen.
2. De wet is dus een tuchtmeester.
3. De Schrift heeft alles besloten onder de zonde, opdat ten gevolge van haymanu de belijdenis, sady, het deel zou worden van hen, die haymanu hebben.
4. Om ons heen zijn er dus een heleboel geestelijke wetten die ervoor zorgen dat het ego van de mens weggestuurd wordt.
5. De wet is dus een gevangenschap, een ballingschap, een tuchtmeester, als een wijnpers totdat het zaad voortkomt.
6. Haymanu is een huwelijk of relatie tussen mens en kennis. Hierdoor wordt de mens ook de zoon van de kennis.
7. Want gij zijt allen zonen van God, door haymanu.
8. Ik bedoel dit: zolang de erfgenaam onmondig is, verschilt hij in niets van een slaaf, al is hij ook eigenaar van alles; maar hij staat onder voogdij en toezicht.
9. Gij zijt dus niet slechts slaaf, doch zoon; indien gij zoon zijt, dan zijt gij ook erfgenaam door God.
10. Dit is iets, waarin een diepere zin ligt.
11. Want dit zijn twee bedelingen: de ene van de berg Sinai, die slaven baart.
12. Het staat op één lijn met het tegenwoordige Jeruzalem, want dat is met zijn kinderen in slavernij.
13. De ene is dus het slavenschap tot de wet, en de ander het zoonschap door het zaad. Zij horen bij elkaar.
14. De westerse vertalingen zijn allemaal veel te zoetsappig over geloof en Jezus Christus, en brengen het meer als een tegenstelling.
15. Wanneer gij wordt besneden, bent u van Christus los.
16. Gij moet dus besneden worden in uw hart om los te komen van westerse zoetsappige Christusverhalen die ons willen lossnijden van de slavernij tot de wet.
17. In Galaten gaat het om het zaad van het zoonschap en de slavernij tot de wet. Zij versterken elkaar.
18. Vandaar dat dit volk van wilden nog onontdekt is.
19. De mens is zwaar vergiftigd door dit boek.
20. Vandaar dat de mens terug moet keren tot de oerzee, tot mayim, om door het zaad tot leven te komen, tot zoonschap en tot slavernij aan de wet.

GALATEN II

1. Hij die het kwaad zoekt, het zal tot hem komen.
2. Maar zij die niet in het kwaad wandelen, zullen op Haar paden wandelen.
3. Zij zeggen tot Haar : Laat mij wonen in uw tent van werelden.
4. En zijn uw corrupte rechters niet als runderen van Bashan ?
5. En zijn de christenen niet als varkens ?
6. Maar zit de demonologie niet in de studie ?
7. Waarom trekt gij op tot de jacht en de oorlog en hebt gij de studie veracht ?
8. Zij brengt geen reformatie maar verdieping en transcendentie.
9. In het doen van het kwaad uit de onrechtvaardige zijn orakel.

GALATEN III

1. Mutilatie was aan de orde van de dag.
Hij was een balling.
Het was een exogame institutie.
Hij was onder grote bedreiging.
2. Als hij zou vluchten, dan zou hij sterven.
Zijn leven was een visioen in de onderwereld.
3. Hij ontwaakte naakt, want de pijn riep tot hem.
Hij voelde zich ziek door de gifpijlen.
Ook de honger had hem zwak gemaakt en duizelig.
Hij beefde.
Hij was een aner in Aner, aan de kust van de grote baai.
4. Hij was in een hongerkamp, een concentratie kamp, speciaal daartoe ingericht.
Hij was in een holocaust.
Hier werden zij allemaal verzameld.
Het was een wreed Hoseaans gevangenschap.
Waarom wist hij niet.
Er was een klopjacht op hem gehouden, zijn kamp was geplunderd.
Er was niets wat hij kon doen.
Hij was te verzwakt door de honger.
Hij had deze honger-visioenen.
5. Dit was de marktplaats.
Maar zij waren geen marktmensen.
Zij waren slaggers.
6. Een slaggersvolk wat wilde afrekenen met het predikersvolk.
Oh prediker, ook dit is ijdelheid.
Dit is wat u heeft vermoed.
Hierom bent gij hongerig, hongerig naar het Woord.

Ikvik - Het Boek van Nachtmerries

1. Ik had zware nachtmerries in mijn kinderjaren. Ze overweldigden mij, nachtmerries van grote horror en verdoemenis. Hierin ging niets te ver, alle grenzen en taboes werden genegeerd, en geen kip of haan die erom kraaide.
2. Ik was bang om te gaan slapen, omdat ik wist wat er kon gebeuren.
3. Ik was in de meedogenloze wildernis. Ik heb deze nachtmerries nooit kunnen verwerken, en over het grootste gedeelte kon ik nooit praten. Ik zal het met mij blijven meedragen als een groot litteken.
4. Blijkbaar zag ze mij als een bedreiging. Ze trok me mee naar haar kamp, tot haar hut. Ze had een lendenlap om van rood leer.
5. Het was alsof iets mijn verstand had ingenomen, mijn zenuwen, mijn lichaam. Iets woonde in mijn ziel wat mij verlamd hield.
6. Het maakte mij niet boos op haar. Ik beklagde mezelf ook niet, maar onderging het als mijn lot. Het was voor mij de gewoonste zaak van de wereld.
7. Ik nam het aan als de volledige waarheid.
8. Er was iets in mij geknapt. Het kon me niet meer schelen.
9. Zij waren diepgaande inspectie.
10. Ze zat op de kar die voortgetrokken werd door bijna uitgeteerde runderen. Maar de beesten hadden een enorme kracht.
11. Ik nam ze voor waar aan, en dacht misselijk over mezelf. Een vreemd gevoel komende uit mijn buik maakte zich meester van me.
12. Ik voelde me ellendig, hopeloos, in de val gelokt. Er was geen uitzicht op een goed bestaan.
13. Ik haalde me allerlei mogelijke gedachtes in mijn hoofd over wat ze met mij zouden kunnen doen.
14. Ik begon te beven, me verhalen herinnerende over wat ze soms deden.
15. Ik stortte ineen in grote vermoeidheid.
16. Ze zeiden dat het een vruchtbaarheids-ritueel was.
17. Zij die ook maar iets lieten merken van mannelijke trots werden hiervoor zwaar gestraft.
18. De godinnen van de amazones waren bloedzuchtig en veeleisend.
19. Het leven werd enorm gehard hierdoor.
20. Sommigen konden deze wrede rituelen niet aan, en leefden voortdurend in zo'n grote angst en depressie dat ze zelfmoord pleegden, terwijl anderen er totaal onverschillig over waren.
21. Zij wilden afrekenen met het mannelijk geslacht.

22. De amazones waren bruto, wreed en meedogenloos.
23. Er was geen enkele sympathie voor een man.
24. Als er ooit tederheid was, dan zat er wel weer een addertje onder het gras.
25. Een tedere amazone was nog wel een groter gevaar, want dan wist ik wat er zou gebeuren.
26. Een tedere amazone was altijd groot bedrog, een valstrik.
27. De mannen moesten altijd op hun hoede wezen.
28. Ze werden onderricht, en dan kon er soms iets ontstaan wat op een tedere verhouding leek, maar daar zat altijd een plannetje achter.
29. Een man met een prooi was altijd een teken dat hijzelf nog wel een grotere prooi was.
30. Hij werd hiermee in de val gelokt.
31. Vrouwen heersten hier, en waren in de meerderheid.
32. Voor elke man waren er twintig vrouwen.
33. Mutilatie kwam vaak voor om de man klein te krijgen en te houden.
34. Scalperingen en het afhakken van armen en benen waren aan de orde van de dag.
35. Ze waren een machtslustig volk.
36. Medelijden was verboden.
37. De wreedste vrouwen werden vaak de leiders.
38. Het vrouwelijke ras was een gehard ras, en kon geen zwakheid verdragen.
39. Een man in zichzelf betekende niets, maar kon alleen tot uiting komen onder het gezag van de vrouw.
40. De man had geen rechten.
41. Mannen werden klein gehouden door pinnen die door hun huid heengingen.
42. Het was een soort valstrik wat voor de veiligheid werd gebruikt voor indringers.
43. Ik hoorde de klaagrivier bulderen in de verte.
44. Spoedig gaan wij allen ten onder.
45. De rivier is uit zijn oevers getreden,
46. Oh, wie kan bestaan als zij langs komt met haar jachtwagen.
47. Hier werd ik geboren.
48. In mezelf ben ik aan het argumenteren.
49. Ik probeer uitwegen te vinden in mijn redematies, maar zij trekken mij steeds dieper de put in.
50. Ik word moe van mezelf, alsof het allemaal geen nut heeft.
51. Dit is de natuurlijke orde.
52. Ze zijn een machtslustig volk, vol van leedvermaak.
53. De dood heeft mij in een ijzeren grip.
54. Ik vecht voor mijn leven, maar ik heb geen leven meer.
55. Ik voelde me bedreigd.

56. 'Volg mij,' sprak ze, terwijl ze zich omdraaide en richting haar kamp liep.
57. Ik volgde haar, niet wetende wat mijn lot zou worden.
58. Ze gebood me te gaan zitten in haar tent.
59. Ik begon vreemde gevoelens in mijn buik te krijgen.
60. Het was een vreemde mengeling van woede, angst en depressie die ik voelde.
61. Ik was niet opgewassen tegen deze woeste wildernis.
62. Ik voelde me niks vergeleken met hen.
63. Van de laagste kaste was ik.

64. Ik had altijd buikpijn als ze in de buurt waren, of wanneer ik aan ze dacht.
65. Ik was verwond.
66. Dit begon mij op te breken.

67. Het huwelijk is hier een valstrik.

68. Het is sarcasme.

69. Het zijn een heleboel belijdenissen.

70. Met haar speer staat ze daar.

71. Haar gebrul gaat door de nacht.

72. Ze werpt haar speer, en mist niet.

73. Een rivier van bloed is waar zij woont.

74. Haar pijl gericht op mannen.

75. En dan slaat zij toe.

76. En hun tongen zullen belijden.

77. Ze staat in de opening van de tent.

78. Ik val aan haar voeten.

79. Ze besnijdt mij.

80. Ik ben haar besnedene.

81. Nu is alles stil in mij geworden.

82. Ik luister alleen naar haar stem.

83. In de opening van de tent staat zij, met een bebloed mes.

84. Met mijn voorhuid in haar hand.

85. Zij zal niet rusten totdat haar bed klaar is.

86. Zij zal niet rusten totdat het bloed stroomt.

87. Het is in haar bloed om zo te zijn.

88. Om te richten en niet te missen.

89. Vrouwen van de wildernis riepen naar mij.

90. De vrouwen zagen dit als een teken van vruchtbaarheid.

91. Het was allemaal spot.

92. In de zee, zout warm water, en frisse golven,
Het is een zuivere mix,
Met bomen aan de kust,
hangende oerwouds-bomen

93. Zij staart naar mij, en dan naar mijn ogen.

94. Ik staar terug, ik ben genageld ben aan de grond, het zachte zand onder mijn voeten in de zee

95. Zij roept mij, maar een golf overspoelt mij,
Ik zwem naar haar toe,
En zij grijpt mij.

96. Zij trekt mij naar de kant,
Naar haar tenten neemt zij mij.

97. Ik droom,
Op een mat slaap ik,

Zij slaapt op een hoger bed
In de wildernis woont zij.

98. Ik was in haar duistere tent.
Ik zag haar boog hangen.
Ze had allerlei gerei.
Veel touw.

99. Hoe kunnen we eraan ontsnappen ?
Het zijn stalkers.

100. Zij bewaakte het voedsel.
Ik kon niet bij het voedsel komen.
Altijd zat ze daar.
Ze hongerde mij uit.

101. Maar onze band begon dieper en dieper te groeien.

102. De pijnscheuten leken mijn hersenen aan te tasten.

103. Ik kwam in een lichte extase, alsof ik alles even helemaal vergat.

104. Extase vermengde zich met diepe, scheurende pijn.

105. Wat er toen gebeurde kan ik me niet meer herinneren.

106. Zo lieten zij niemand dichtbij komen.

107. Ik kon nauwelijks spreken.

108. De wildernis was genadeloos geweest naar mij.

109. Na een tijdje kon ik de spanning niet meer aan, en rende dieper de wildernis in.

110. Overall hoorde ik trommels.

111. Het leek wel alsof ze dicht om mij heen waren.

112. Ik begon te trillen. Ik voelde alsof ik mijzelf niet meer was, alsof er iets in mij was geknapt of gebroken door de spanning.

113. Ik kende de amazone vrouwen, hoe zij mannen tot de eeuwige verdoemenis verlokten, in de dieptes.

114. Ik begon erg te zweten en te trillen, en begon me erg moe te voelen.

115. Ook had ik buikpijn die steeds erger werd.

116. Het was voornamelijk de spanning in mijn buik, die mij duizelig maakte.

117. Ik was verlamd en verstijfd van schrik.

118. Ik viel op de grond en begon te krijsen.

119. Ik kon mijn mond niet meer dicht krijgen.

120. Ik begon te schudden, maar ik begon meer en meer te verstijven.

121. Ik scheen elk besef van tijd te verliezen.

122. Plotseling zag ik land.
123. Woeste oerwouden.
124. Het leek reusachtig.
125. Het was overweldigend.

126. Zij draagt een lap met bloed bedekt.
127. Ik was min of meer kreupel.
128. Hier vond ik de twistzieke vrouw.
129. Honger bracht mij hier.
130. Haar voeten zijn de drager van verhalen.

Amalekieten

1. Het volk Israel was in de woestijn in grote honger, terwijl ze werden omsingeld door de Amalekieten.
2. Toen werden ze de zee in getrokken. Het begin van de Amalekitische ballingschap.
3. Hun hoofden werden geslagen met stalen stokken, hun kaken werden verbrijzeld, en zo dreven zij levenloos in de wateren.
4. Vrouwen en meisjes werden gedood, en mannen en jongens werden gekeurd en een klein percentage in leven gelaten.
5. Op de honderd mannen werden slechts twee in leven gehouden.
6. En zo ging een klein overblijfsel in ballingschap.
7. Zo kwam Israel in het diensthuis van Amalek.
8. En zie, het volk Amalek was een volk van amazones.
9. En zij waren hard en veeleisend.
10. Als er om verlichting van lasten werd gevraagd, dan werden de lasten verdubbeld.
11. En zie, Amalek werd tot een groot volk, en zij vermengden zich met Israel.
12. Daarom : let op uw woorden, want Amalek heeft overal belagers.

13. Zo werden deze woorden geprent in de harten en hoofden van de Israelieten.
14. Het begon allemaal toen hun koningin had geroepen : 'De Amalekieten over u !'
15. Zou u dan niet haastig eten, wetende dat Amalek haar dienstknechten opbrengt in honger ?
16. Zo werden deze woorden geprent in de harten en hoofden van de Israelieten.
17. Eet haastig wanneer gij kan, want Amalek's honger zal u weldra overweldigen en u de zee indrijven.
18. En de mannen waren aan de zee van Amalek en aan de rivieren van Amalek, en zij weenden, ook Sion herinnerende, en hun vrouwen en kinderen van hen afgenomen.
19. Hoe zoudt gij kunnen ontsnappen, oh Israel ?
20. Ver zult gij niet komen, want de strijdagens van Amalek zijn veel sneller dan de uwen, en hun jachtagens zijn van ijzer.
21. Ja, stalen stokken zullen u op het hoofd slaan en uw kaken verbrijzelen.
22. Zo werden deze woorden geprent in de harten en hoofden van de Israelieten.
23. Ja, om hun polsen en enkels werden zij gebonden.
24. Wat voor een ballingschap bent gij ingekomen ? riepen de Amalekitische belagers in spot tot Israel.
25. Oh Israel, deze woorden zullen in de hoofden van uw kinderen geprent worden, van geslacht tot geslacht.
26. Is er nog hoop, oh Israel ? Hebt gij uw moeders en vaders dood zien drijven in de zee ? Werd gij niet gemaakt tot wees ? En zo was Israel omsingeld met spottende hyena's. Dat is het volk van Amalek.
27. Zoudt gij dan niet harder lopen, oh Israel ? Uw achtervolger heeft u achterhaalt. Zoudt gij dan niet haastiger eten ? Want de honger wacht u. Zoudt gij dan niet nog even sluimeren, want spoedig zal u de slaap ontnomen worden. Zo werden deze woorden in de harten en hoofden van de Israelieten geprent, en om hun armen en benen gebonden. En de traditie van de besnijdenis werd voortgezet. Want werden zij niet besneden voor Amalek ? Hoe zoudt gij ontsnappen, oh Israel ?
28. En de Israelieten stelden hun klaagliederen op, want ook werden zij onderworpen aan de Hoseaanse traditie. En zij wilden tot profeten worden, maar hun kaken waren verbrijzeld, en zij waren in ballingschap. En zij werden voortgedreven, omdat de Amalekieten nomaden waren. En een man genaamd Miktos ontpopte zich tot prediker in het geheim tot de Israelieten, en gaf hen woorden van bemoediging, maar toen hij ontdekt werd, werd zijn kaak verbrijzeld. En hij werd in de gevangenis geworpen. Hier werkte hij aan een boek over de Amalekitische ballingschap, maar een heleboel mocht hij niet opschrijven. En de verzen moesten de godinnen van Amalek vereren. En zo kon hij geen nauwkeurige geschiedschrijving doen. En veel van wat hij schreef werd door de

Amalekieten verdraaid, en tot het volk Israel gebracht. En zij geloofden de leugens over Miktos.

29. En onder invloed van de geschriften van Miktos bogen de Israëlieten voor de godinnen van Amalek.

En Miktos moest veel meer leugenboeken schrijven om het volk Israel te leiden. En een jongen genaamd Taram was onder de hoede van een Amalekitische prinses, en hij begon commentaren te schrijven op de geschriften van Miktos, en hij droomde van een oertijd, van een zeevolk genaamd Amalek, en van de godin Amalek, en hoe de Israëlieten van haar afweken. En hij begon te prediken in de lijnen en wegen van Miktos. En hij stelde grote geschriften op, die zelfs de Amalekieten verbaasden. En zie, hij herstelde de eredienst tot de godin Amalek. En ook Miktos zelf kwam tot inkeer. En Amalek en Israel werden steeds meer één. Maar er kwam een nieuwe koningin in het land, en zij liet de werken van Miktos en Taram verbieden. En zo kwam er een grote burgeroorlog in Amalek : broeder tegen broeder, zuster tegen zuster. En de nieuwe koningin stelde een nieuw leger aan, en begon haar inquisitie. Zij wilde de religie van Amalek geheel hervormen.

30. En Israel ging een zware tijd in, waarin de lasten nog meer werden verzwaard. En er waren geen woorden meer voor Taram. Zij hadden hem op het hoofd geslagen met stalen stokken, en zijn kaak hadden zij verbrijzeld, en hij werd in de gevangenis geworpen. En de nieuwe koningin van Amalek liet nieuwe geschriften opstellen, ditmaal door haar eigen volk. Ook de geschiedenis werd herschreven, en Miktos en Taram werden als ketter bestempeld, en al die hen volgden.

31. En in de gevangenis riep Taram tot de godin Amalek. En grote verwarringen maakten zich meester van hem. En er was een man genaamd Seder die ook in de gevangenis zat. En hij begon dromen te krijgen over de godin Amalek sinds Taram in de gevangenis was gekomen. En Seder schreef zijn dromen ook op. En de gevangenisbewakers die het lazen waren verbaasd. 'Hoe kan iemand zo iets groots schrijven ?' stamelden zij. En zij vielen op de grond, omdat iets hen geslagen had, en zij wisten niet wat. En zij lagen daar uren bewusteloos. En het nieuws verspreidde zich snel, ook tot de nieuwe koningin, en die kreeg ook de geschriften te lezen. En zij werd woest, en bestempelde Seder als een ketter. Zij begon de grote dreiging te merken die van Seder uitging. Daarom liet ze hem ter dood veroordelen. Eerst werd hij op een kar rondgetrokken door de nederzettingen. En Seder riep iedereen op tot bekering, maar zij luisterden niet. En een vlam kwam op het hoofd van Seder, en iedereen die het zag schrok. En zij vielen op de grond van angst, en bogen zich in het stof voor de kar, want de vlam verteerde het hoofd van Seder niet. Wel ontstond er een kale plek op zijn hoofd. En Seder werd vrijgelaten, want hij had de vlam op zijn hoofd.

32. En het nieuws verspreidde zich snel, en kwam ook tot de nieuwe koningin, en zij was woest. En zij zond amazones met speren tot hem, maar toen zij hem zagen deden zij niets. Hij had immers de vlam op zijn hoofd. En meerdere amazones werden gezonden, en zij trokken hun messen, maar toen zij de vlam zagen werden zij stil. En weer kreeg de nieuwe koningin het nieuws te horen, en zij werd nog woester. Toen trok ze haar mes, en sprak : 'Nu zal ik zelf naar hem toegaan.' Toen zij bij Seder was aangekomen riep zij tot hem : 'Wat heeft dit te betekenen ?' Zij greep toen haar speer op haar strijdswagen en hief de speer in de lucht.

33. 'Waarom bent gij gekomen ?' vroeg Seder. Toen stapte ze van haar strijdswagen af en liep op hem af. Maar toen ze de vlam zag schrok ze. Ze viel ter aarde met haar speer en schild.

34. En Seder stelde een nieuwe koningin aan, en werd ten hemel opgenomen.

Amalekieten II

1. In het diensthuis van Amalek dienden de Israëlieten, en er waren Amalekieten met gesels over hen aangesteld. Sommigen waren aangesteld over honderd, en anderen over tweehonderd. En het volk Israel vermengde zich met de Amalekieten. En de Amalekieten verkozen mannen, en telden hun aantallen. En zij hielden geschriften bij over deze mannen. En zij vermengden zich met de mannen van Israel. Als er een meisje werd geboren, dan werd het meisje gedood, want de Amalekieten wilden geen vrouwen van een gemengd ras. Als het een jongetje was, dan lieten ze het in leven, want mannen moesten werken in het diensthuis van Amalek. En de Amalekieten stelden geschriften op voor de Israëlieten waaraan zij zich behoorden te houden, en waardoor ze konden zien welke godinnen ze moesten dienen.

2. De godin Jonne woonde aan de rivier waar zij zwanger was van de mannen van Israel. En zij bracht vele kinderen voort van het mannelijk geslacht die zij in mandjes over de rivier zond tot het volk. En Harut was haar zuster die ook vele kinderen kreeg van de mannen van Israel. En zij zorgde voor het gewas en de plantentgroei. Haar zuster, Jonne, was de jachtgodin. Harut was ook de godin van het huiselijke. En de Israëlieten werden opgedragen deze godinnen te vereren en te dienen. Op een nacht werd Harut schreeuwend wakker, en ook haar zuster, Jonne, die naast haar lag, werd wakker door het geschreeuw. En zij vroeg haar zuster wat er was.

En haar zuster, Harut, vertelde een droom die ze had. Ze ging met haar boot over de rivier tot de mensen, en keek neer op de Amalekieten en de Israëlieten en zag hoe ze in grote zonde leefden. En ze begon vruchten te gooien van een boom, en bracht kinderen tot hen, maar niets hielp, en de zonde werd nog groter. Toen sprak Jonne : 'Ik zal wel gaan. Ik ben immers de jachtgodin.' En Jonne ging de rivier over, en zij pakte haar boog en een pijl, en richtte het op de twee volkeren. En zij sprak : 'Wie van jullie heeft gezondigd.' En zij bogen allen voor haar neer, want zij vreesden haar. En zij ging terug tot Harut, en vertelde wat ze had gedaan, en Harut kreeg jaloezie in haar hart naar haar zuster. En Jonne sprak : 'Ik zie dat je jaloers bent. Ook ik zal je een wapen schenken. En je zult worden tot een oorlogsgodin.' En Haruth ontving het wapen. Het was een speer. En ze ging de rivier over en dreigde tot het volk, maar het volk begon haar uit te lachen. Met gebogen hoofd ging ze terug en vertelde het aan haar zuster. Jonne begon toen ook te lachen en zei : 'Je had de speer moeten werpen. Dan lachen ze niet meer.'

3. En weer ging ze terug, en dreigde. En toen ze haar weer uit begonnen te lachen en te spotten wierp ze haar speer, en bracht het oordeel over de twee volkeren. En er was een groot geween. Toen keerde zij terug, en haar zuster was trots op haar. Er was een grote slachting onder de twee volkeren geweest. Vele mannen en vrouwen stierven die dag door de speer van Harut. Van elke honderd mannen waren er nog slechts acht over, en elke honderd vrouwen werden tot driehonderd vrouwen. En Harut vroeg aan haar zuster Jonne hoe dat kon. En Jonne zei dat het de wonderbare vermenigvuldiging was. En opnieuw werden de twee volkeren geteld.

4. Op een dag kwam er een man van het volk Israel over de rivier, en kwam tot de twee godinnen

om om hun hand te vragen. En ze gaven hem voedsel te eten. Toen gaven ze hem in bed om in te slapen. En toen hij opstond sprak hij : 'Ik zal terugkomen.' En hij ging terug tot zijn volk over de rivier. En een andere man van het volk Israel kwam tot de godinnen, maar hij vroeg niets van hen. Ook nam hij hun voedsel niet aan, en sprak : 'Ik honger liever voor u, opdat mijn hart niet overmoedig wordt en ik u het hemd van het lijf vraag.' Toen boden ze de man een plaats aan om te slapen, maar hij sprak : 'Te hongeren voor u is beter dan te slapen. Ik zou graag mijn hart willen bewaren, opdat het niet overgeleverd is aan de roofdieren.'

5. 'Gij hebt juist gehandeld,' spraken de godinnen. En de man keerde terug tot zijn volk. Toen de andere man terugkeerde lieten ze hem niet dichtbij komen. En zijn schip verging in de rivier.

6. En de godinnen spraken tot elkaar : 'Het volk is te dichtbij gekomen. Laten wij een andere woning zoeken.'

De Verzoeking van Adam

1. Adam en Eva kwamen elkaar tegen bij de honger rivier, de rivier van Amalek. Daar was een boom, en Eva bood Adam een vrucht aan, maar Adam weigerde, en rende weg. Na enkele weken kwamen ze elkaar daar weer tegen en hetzelfde gebeurde. Adam wilde niet eten van de vrucht. 'Godin, het is beter voor u te hongeren, opdat mijn zinnen niet afgeleid worden,' sprak Adam. Hij noemde haar godin. Zij bracht toen de vrucht tot zijn mond om hem te verleiden, maar hij rende weer weg. Na een paar maanden kwamen ze elkaar daar weer tegen, en hetzelfde gebeurde. En Eva was met meerdere godinnen, en zij gaven hun vruchten aan Adam, maar Adam weigerde, en zei dezelfde woorden. En de godinnen werden kwaad op Adam, omdat hij hun vruchten niet wilde aannemen. En zij achtervolgden hem. 'Wil je echt niet ?' riepen ze.

2. 'Nee !' riep hij terug. 'Het is beter te leven in honger dan in overmoedige verzadiging. Een mens leeft niet alleen van voedsel, en zelfs niet van het woord van god, maar van het hongeren.' En toen verlieten zij hem na deze verzoeking. En vele jaren later kwam hij Eva weer tegen aan de rivier van honger waar zij baadde. 'Heb je je nog steeds niet bedacht ?' vroeg Eva.

3. 'Nee,' sprak Adam. 'Het is beter in honger te leven tot u, oh godin,' sprak Adam, haar weer godin noemende. En Eva werd boos en begon te eten voor zijn ogen. Hij draaide toen zijn gezicht weg. 'Oh, dat alle duivelen in de hel je zullen verzoeken,' sprak Eva.

4. 'Ik weet het,' sprak Adam. En ook hij baadde zich in de rivier van honger. En Eva greep hem en probeerde hem te verdrinken, omdat hij hongerig en verzwakt was. En hij kwam in een worsteling met haar. 'Och, waarom probeert u mij te verdrinken ?' vroeg Adam.

5. 'Gij wilt toch honger ?' zei Eva. 'Ziet dan, drink van het honger water.' Maar Adam duwde haar weg en ging het water uit, en hij ging weg van de rivier en verzwakte en verhongerde nog meer. En toen hij na enkele maanden terugkwam herkende zij hem bijna niet meer terug, en hij herkende

haar bijna niet meer, want zij had gegeten en zich tegoed gedaan, en hij niet. En hij sprak : 'Och godin, bent gij nog steeds hier ?'

6. En zij kwam het water uit, en trok hem het water in en probeerde hem weer te verdrinken, maar nog kon Adam aan haar ontkomen. En die nacht had Adam een droom. En een godin sprak tot hem in de droom : 'Keer niet weder tot Eva. Ik zal u nieuw land geven aan het uiteinde van de honger rivier in het land Amalek.' En Adam stond op, en maakte een lange tocht langs de rivier om niet meer terug te keren tot Eva. Maar Eva achtervolgde hem, en liet hem niet gaan.

7. 'Vertel mij wat gij gedroomd hebt,' sprak Eva. En Adam vertelde de droom, dat hem nieuw land gegeven zou worden aan het uiteinde van de honger rivier, in het land Amalek. Maar weer duwde zij hem in de rivier en probeerde hem te verdrinken. 'Ik zie dat het u menens is,' sprak Adam, 'maar ik zal niet eten van uw vrucht, en niet drinken van uw water. Ik zal mijn hart behoeden.' En bij deze woorden werd Eva woest, en trok een wapen. Toen verwondde zij hem, en Adam zakte levenloos in de rivier. 'Goed, Adam,' sprak ze. 'Gij hebt uzelf niet aan de afgoden gegeven, en hebt uw hart behoedt, om zo aan uzelf te sterven, want de honger leidt hier tot de dood.' En toen keerde zij om en ging terug waar ze vandaan was gekomen.

8. En Adam's ziel werd opgenomen tot het uiteinde van de rivier, in het land Amalek. En de honger godinnen kwamen tot hem en boden hem allerlei geschenken aan, maar hij wilde geen van allen. En Adam's ziel werd nog verder opgenomen, opgetrokken over de waterval. En Adam kon voor een lange tijd niets zien. 'Waarom eet gij niet ?' werd er gesproken.

9. 'Een mens leeft niet alleen van voedsel en woorden,' sprak Adam, 'maar van het hongeren om zijn hart te behoeden.' En zo eindigde de verzoeking van Adam, en hij werd genomen tot grote rust.

Achillen

1. En Adam rende aan de rivier van de honger, de rivier van Amalek, en dieper in het land was het land van Achillen. En de Achillen waren woeste amazones, wreed en hardvochtig, en zij eisten totale overgave. En Adam rende tot Eva om aan de Achillen te ontkomen, maar hij raakte in een worsteling met Eva. En Adam zei : 'Oh godin - hij noemde haar godin -, de Achillen komen. Zij volgen ons op de voet.' Maar Eva luisterde niet. En zij waren in een grote woordenstrijd. En aan de rivier werden zij omsingeld door de Achillen. En Adam riep : 'Wat komt gij doen ? Zult gij ons verder het land intrekken ?' En Eva bestrafte de Achillen, zeggende dat hun tijd nog niet was gekomen, en zij gingen heen. En Eva en Adam werden tot een groot volk. En zij leefden aan de honger rivier. En op een dag kwamen de Achillen terug en eisten belasting. En omdat het volk van Adam dit niet kon betalen gingen zij in ballingschap. En in het land van de Achillen moesten zij zwaar werk verrichten. En Eva sprak tot Adam : 'Zie, gij had van de vrucht moeten eten die ik u bood.' En er was een vrouw

genaamd Kedin, en zij trachtte Adam te verleiden. Maar omdat Adam er niet op inging werd hij vals beschuldigd dat hij haar lastig viel, en zo werd Adam in de gevangenis geworpen. En Adam moest in zijn gevangenschap de varkens voeren. En de Achillen ontnamen hem zijn identiteit, en bepaalden wie hij was en wat hij was. En Eva zocht hem op in zijn gevangenschap en bespote hem, zeggende dat hij van de vrucht had moeten nemen die zij hem had geboden. En Adam zei niets. En Adam sprak niet meer omdat iedereen hem probeerde te verzoeken en iedereen over hem loog. En in zichzelf sprak hij dat de honger hem genoeg was. En ook Kedin bezocht hem om hem te bespotten, en weer loog zij over hem, en Adam zei niets, zich vasthoudende aan de honger.

2. Op een nacht droomde Adam over een paradijs. Hij zag de Achillen aan de overkant van de rivier, en zij riepen naar hem, en dreigden, maar hij dreef steeds verder van hen weg. En de Achillen gingen het water in en schoten hun pijlen en gooiden hun speren. En een stem vroeg : 'Wie bent gij in het honger paradijs ?' En Adam wist geen antwoord op die vraag. En toen zwommen de Achillen naar hem toe en trokken hem op de kant. En ze begonnen hem strikvragen te stellen en hem psychisch te belasten. En Adam was opgelucht toen hij Eva zag, maar zij sprak tot de Achillen : 'Neem hem mee, want hij heeft niet gebogen voor de verzoeking.' Maar op dat moment overstroomde de rivier en greep hem. En hij zag van verre hoe zij kinderen baarden. En de rivier godin stond hem niet toe terug te gaan, en trok hem mee naar de andere kant van de rivier. En hier was honger zijn naam en leefde hij in grote eenzaamheid. Toen hij wakker werd was er een inval door de Amalekieten, en hij werd door hen weggevoerd.

3. Ook de Achillen gingen in ballingschap, maar in ballingschap werd hun volk groter en groter. En Adam wist te ontsnappen, en ging over de rivier van honger waar hij verder in grote eenzaamheid leefde.

De Honger

1. En er waren twee Israels.
2. Er was het mannelijke Israel en het Israel van hen die zich ervan hadden afgescheiden, en zij leefden in de wildernis.
3. Dit was het amazone Israel van de vrouwen, en zij voerden oorlog tegen het mannelijke Israel wat hen had onderdrukt.
4. Ook voerden zij oorlog tegen andere wildernis volkeren.
5. Het mannelijke Israel was hongerend in de woestijn, en werd ingesloten door Amalek om in de Amalekitische ballingschap te gaan.
6. En het Amazone Israel streed tegen de wildernis volkeren om het beloofde land in te gaan.
7. En zij waren tekenen van grote honger.

De Vrouw met de Witte Slippers

Er was een grote oorlog. De oorlog was wild en vurig, en geen wapen werd ongeroerd gelaten. Uiteindelijk liet de koningin een hek om het land heenbouwen, en zij noemde het : het witte hek. Om het hek heen groeiden de wildste struiken met de scherpste doornen, en verder de stekeligste planten en struiken. Verder stonden er sindsdien vele soldaten op de muren. Er werden vele geschiedenisboeken opgesteld. Hierin stond ook de oorlogen beschreven. Deze oorlog had ook lang geduurd.

Het was allemaal dankzij haar dat dit kon gebeuren.

Sindsdien raasde het witte om het land heen, want dit land was de overwinnaar van de grote witte oorlog. Zij droeg het geheim hiervan, want zij was eigenlijk degene die het witte had uitgevonden, en dit allemaal om het land te beschermen en te laten zegevieren.

Op een dag bracht ik een bezoek aan haar. Zij liet mij een ondergrondse put zien. Het diepste punt leidde tot de rode planeet.

Zij liet mij ook veel wapens zien. Zij vertelde dat ook onder het diepste punt er witte hekken en de struiken waren. In het verleden waren hier veel oorlogen geweest tegen een ondergronds volk, de bakkers.

Zij had een rode spelmachine gebouwd. Zij sprak dat het een soort spookhuis was. Zij vertelde dat een ieder die in de machine zou stappen tijdelijk zijn geheugen zou verliezen over het feit dat het maar een spelmachine was. Ik had eigenlijk helemaal geen zin om een spookhuis binnen te gaan. Mijn leven was al zwaar genoeg. Zij liet me de machine zien, een gigantisch rood ding met rails en een soort auto. Het was allemaal zwaar technologisch. Zij drukte op een knop en er was allemaal stoom. Toen liet zij mij de computer schermen zien in de auto, die heel wonderlijk waren. Ik kon mijn leven zien, en die waren als autobanen. Ik zag die autobanen op het scherm dwars door mijn leven heen, als rode zachte stralen, die ook zacht zoemend geluid gaven. Ik vroeg me af hoe de machine zomaar mijn leven tevoorschijn kon halen. Misschien tapte het van mijn geheugen.

Zij drukte weer op wat knoppen op een soort tankpomp computer naast de spel-auto. We gingen beiden in de auto zitten. Ik keek bijna gehypnotiseerd op de schermen. Dit was mijn verleden. Ik begon enthousiast te worden, maar nog steeds met een zekere terughoudendheid.

‘Het is om te leren,’ sprak zij.

‘Ja, ja,’ zei ik. ‘Je mag me echt wel laten zien hoe het werkt, maar dan stap ik ook weer uit.’

‘Natuurlijk,’ zei zij. ‘Je wordt echt niet gedwongen.’

Weer drukte zij op wat knoppen, ditmaal in de auto zelf. Ik bleef kijken op de computer. Ik zag de vriendinnen die ik in mijn leven had gehad, en ook wat nare gebeurtenissen, en de autobanen gingen er dwars doorheen. Onderaan het scherm was een soort auto met een groot dashboard. ‘Dit is groots,’ sprak ik. ‘Maar wat is hier nou zo eng aan ? Ik ben wel verbaasd dat die nare gebeurtenissen in mijn leven nu gewoon op het scherm staan, maar die auto rijdt er gewoon doorheen.’

‘Blijf kijken,’ sprak zij. Ik zag gebeurtenissen verschijnen op het scherm, meer en meer, en de gebeurtenissen begonnen te veranderen in een tekenfilm. Mijn hele verleden begon te veranderen in een tekenfilm.

‘Ik vind dit wel mooi,’ sprak ik.

‘Het probleem is ...’, sprak zij, ‘dat de spelmachine nog niet af is. Ik heb testers nodig. Dan kan ik zien waar ik het moet veranderen en bijstellen. Ik bied je vijf miljoen.’

‘Ik kan het geld wel gebruiken,’ sprak ik, ‘maar is dat gevaarlijk, zo’n test ? Ik bedoel : Wat gaat er met mij gebeuren ?’

‘Het is niet zonder risico’s,’ sprak zij.

‘Wat zijn de risico’s ?’ vroeg ik. Ik voelde me bijna als een stuntman als ik er aan dacht.

‘Ik kan daar niet teveel over zeggen,’ sprak zij. ‘Het is een experiment, en het kan flink traumatisch zijn, maar het is maar een spel. Het is niet echt, alhoewel je tijdelijk je geheugen verliest over dat het maar een spel is.’

‘Dus ik kom er gewoon levend weer uit, en krijg te horen dat het niet echt was, zodat ik het weer kan vergeten of misschien met andere ogen kan bekijken ?’ vroeg ik.

‘Precies,’ zei zij.

‘Klinkt goed,’ zei ik. ‘En ik heb wel zin in een uitdaging zoals dit, als het voor de vooruitgang van de wetenschap is heb ik het er zeker voor over, en die vijf miljoen is mooi meegenomen.’

‘Maar vergeet niet dat het een spookhuis is,’ sprak zij serieus.

‘Wat houdt dat in ?’ vroeg ik.

‘Je gaat verschrikkelijk getest worden,’ sprak de professor, ‘maar het is voor een goed doel, inderdaad voor de vooruitgang van de wetenschap.’

‘Waarom moet je hier zo vaag over doen ?’ vroeg ik.

‘Omdat het nog niet af is,’ sprak de professor. ‘Ik weet nog niet helemaal wat er mis kan gaan.’

‘En je wil het zelf niet testen ?’ vroeg ik.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei zij. ‘Dat zou levensgevaarlijk zijn, want ik moet juist de machine in de gaten houden en de knoppen bedienen wanneer dat nodig is, en kleine aanpassingen maken. Stel dat de machine op hol slaat, dan ben ik er in ieder geval nog om alles tot orde te brengen.’

‘Nou, dat is een geruststelling,’ sprak ik, ‘maar wat als jou iets overkomt, of je verliest de macht over de machine?’

‘Daar ga ik niet vanuit,’ sprak zij. ‘Ik heb veel ervaring met dit soort machines, en stel dat ik tijdelijk de macht zou verliezen dan doe ik er alles aan met mijn kennis om de macht weer terug te krijgen. Dat is gewoon een kwestie van tijd dan.’

‘Nou, lekker,’ sprak ik. ‘Nu begrijp ik waarom je er vijf miljoen voor vraagt, want waarschijnlijk staat mijn leven ook nog op het spel.’

‘Alle machines zijn zo gebouwd dat mocht het uit de hand lopen dan na bepaalde tijd zal de machine zichzelf uitschakelen,’ sprak zij. ‘Oververhitting bijvoorbeeld zal de machine al na tien minuten uit zichzelf stoppen. Verder heeft alles zo zijn risico’s, binnen bepaalde grenzen natuurlijk, maar toch vind ik daarom de vijf miljoen redelijk. Doe er iets moois mee,’ sprak zij, en liet mij de vijf miljoen zien.

‘Ik ben erg nieuwsgierig geworden,’ sprak ik. ‘Laten we maar direct beginnen. Ik kan eigenlijk niet meer wachten.’

‘Goed,’ sprak zij. ‘De auto zal door de machine het oord verlaten, en zal je naar huis brengen. Zodra je uitstapt zal je tijdelijk totaal vergeten zijn dat je hier was, en dat je aan het spel deelneemt. Je zal naar de winkel gaan voor wat boodschappen, en daar zal je iemand tegenkomen die hele verhalen aan je begint op te hangen, verhalen die herkenning bij je zullen oproepen uit je eigen leven. Klaar?’

‘Zo klaar als het maar kan,’ sprak ik. Ik kon het eigenlijk niet geloven, en dacht dat het ook allemaal gewoon onzin kon zijn, maar nu wilde ik het toch echt weten. Ik zou nooit meer zo’n kans kunnen krijgen.

Zij stapte uit. ‘Daar gaan we dan,’ sprak zij. Zij deed de deur van de auto dicht, en begon te typen op het toetsenbord van de tankpomp. Rode lampen begonnen aan te gaan die zacht, waterig licht begonnen te verspreiden, en die begonnen zacht te zoemen.

‘Het is een groot voorrecht,’ sprak zij. ‘Jij zal de geschiedenis herschrijven. Het zal een mijlpaal in je leven zijn, en in de algehele evolutie van het bestaan, en ...’

Maar ik kon haar niet meer horen. De auto was al gaan starten en reed zacht zoemend de immens grote machine in. Op de weg zag ik veel mensen vanuit hun auto’s naar mij en mijn auto staren. Zoiets hadden ze nog nooit gezien. Ik zat wel achter een stuur, maar ik hoefde verder niets te doen. De auto deed alles zelf, en daar kon ik niets aan veranderen, en dat hoefde ook niet. Tot mijn grote schrik zag ik nu een tijdje politie achter mij rijden. Even later reden ze vóór mij, en wilden dat ik zou stoppen. De auto volgde hen en stopte. De agenten liepen naar de auto toe en rukten de deur open. ‘Wat is dit voor auto, mijnheer? Dat kan toch niet? Mag ik uw rijbewijs zien?’ vroeg één van hen. Ik haalde mijn rijbewijs uit mijn zak en liet het hem zien.

‘Kunt u even de auto uitkomen?’ vroeg de andere agent. Hij begon mij uitvoerig te inspecteren. ‘Dit lijkt een illegale auto te zijn,’ sprak de agent, ‘alsof het regelrecht van de kermis afkomt.’

Ik knikte. ‘Ik kan het ook niet helpen, mijnheer. Het is voor mijn werk.’

Opeens kwam zij door op één van de schermen. Zij begon luid te schreeuwen naar de agenten. ‘Verstoort mijn werkzaamheden niet, okay? Ik heb nu geen tijd voor spelletjes. Mijnheer heeft een belangrijke opdracht voor de vooruitgang van de wetenschap. Ik werk voor het offensief. Ik heb echt geen tijd nu voor jullie onzin.’

De agenten kenden haar wel, en boden haar hun verontschuldiging aan. ‘Reken het ons niet aan,’ sprak één van de agenten. ‘Wij hadden niet in de gaten dat het een auto was van u. We dachten

eerst dat de auto uit de toekomst kwam, maar nu begrijpen we het.'

'Maak geen geintjes,' schreeuwde zij. 'Ik heb wel andere dingen te doen. Nou vooruit, doe jullie werk, en laat mijnheer verder met rust, anders lopen we achter op schema, en dan zal ik jullie daar duur voor laten betalen.'

'Begrepen,' zeiden de agenten rood van schaamte, en vertrokken weer. De deur van de auto ging weer dicht, en begon mij verder te brengen naar huis.

Ik had zware nachtmerries in mijn kinderjaren. Ze overweldigden mij, nachtmerries van grote horror en verdoemenis, vaak in de vorm van een vrouw met witte slippers die tot mij kwam en op me ging zitten, om zo het duistere ritje te starten. Hierin ging niets te ver, alle grenzen en taboes werden genegeerd, en geen kip of haan die erom kraaide.

Ik was bang om te gaan slapen, omdat ik wist wat er kon gebeuren.

'Waarom ik?' vroeg ik me altijd af, maar het scheen dat ze een boodschap voor me hadden, en mij voor die boodschap wilden gebruiken, een boodschap van hun wereld tot de mijne.

Ik was omringd door omheiningen, en als de vrouw met de witte slippers mij aanraakte begonnen die omheiningen altijd in te storten, en dan was ik in de meedogenloze wildernis. Ik heb deze nachtmerries nooit kunnen verwerken, en over het grootste gedeelte kon ik nooit praten. Ik zal het met mij blijven meedragen als een groot litteken.

Zij was een verleidster, een succubus. Zij beschouwde mij als haar bezit. Blijkbaar zag ze mij als een bedreiging. Ze trok me mee tot haar tent.

In het begin probeerde ik mij te verzetten, maar later kon ik dat niet meer. Het was alsof iets mijn verstand had ingenomen, mijn zenuwen, mijn lichaam. Iets woonde in mijn ziel wat mij verlamd hield. Iets had mij gewillig gemaakt.

Er was iets in mij geknapt. Het kon me niet meer schelen.

Op een gegeven moment begonnen de nachtmerries minder te worden en te verzwakken, en kwam ik langzaam terug tot mezelf. Maar overdag werd ik in mijn gedachtes erdoor geplaagd. Ik kon er niet overheen komen. Erover praten kon ik niet.

Totdat ik op een dag iemand tegenkwam met dezelfde soort verhalen.

Zij keek me aan met haar donkere ogen. 'Heus,' sprak zij. 'Je moet me geloven. Toen het kwam werden alleen een paar van ons gered. Ze brachten ons naar de aarde voor veiligheid. Nog steeds leven er velen daar op de rode planeet in hetzelfde lot als wat mij ten deel was gevallen, en waarvan ik nu heb kunnen vluchten. Mijn bevrijders – ik weet niet waar zij zijn. Alles wat ik weet is dat ze mij hier op aarde brachten, en toen vertrokken ze weer. Ik was de enige die ze hier hadden gebracht. De anderen namen zij met zich mee – misschien naar een andere planeet. Ik kan het niet meer. Ik kan niet terug naar de planeet waar ik vandaan kwam. Maar iets in mij wordt ertoe aangetrokken, alsof ik daar hoor. Misschien is dat omdat ik van nature zo ben. Ik heb er alles voor over dat er iemand naar mijn verhaal luistert.'

'Hoeveel geef je ervoor?' vroeg ik nors. Ik hield haar voor een idioot of gewoon een sluwe leugenaar om wat voor reden dan ook.

Zij keek me aan. 'Vijfhonderd,' sprak zij langzaam. Ik maakte een beweging met mijn hand om het aanbod af te wimpelen. 'Te weinig,' sprak ik. 'Want jij wil natuurlijk dat ik iets met jouw verhaal ga doen, en dan wil jij er voordeel van hebben?'

'Nee, nee,' sprak zij. 'Daar is het het verhaal niet voor. Ik heb dringend psychische hulp nodig. Ik denk dat ik één van de weinigen ben die van de rode planeet heeft kunnen ontsnappen. Ook de

slachtoffers van de rode planeet hebben die hulp nodig.'

Ik lachtte haar uit. 'Ja, ja, dus jij denkt echt dat wij hier machines hebben die naar de rode planeet kunnen gaan om daar ook nog eens een oorlog te beginnen, om die zogenaamde slachtoffers te bevrijden? Nou, kom op, wat geef je ervoor opdat ik zal luisteren naar die ellenlange onzin die je mij wil vertellen? Maar ik zal je nu al vertellen dat ik er niet veel aan zal of wil doen.'

'Alsjeblieft,' smeekte zij bijna, terwijl zij me doordringend aankeek. 'Zeshonderd dan?'

Ik schudde mijn hoofd. Dat ging nog even door tot negenhonderd, en toen zuchtte zij, en haalde een neksieraad uit haar zak. 'Dit had ik om mijn nek,' sprak zij.

Ik keek ernaar met grote ogen. Het leek op een metaal wat ik niet kende, buitenaards, en ik kreeg er vreemde gevoelens van in mijn buik. Opeens was ik vol interesse. Ik griste het sieraad uit haar hand. 'Nou, vertel op,' zei ik een beetje duizelig. Ik moest gaan zitten, anders zou ik zeker flauwvallen. 'Moet je wat water?' vroeg zij.

'Alsjeblieft,' sprak ik ineens heel nederig, en ik begon de waarde van deze vrouw in te zien. Ik keek naar haar. Zij had een tederheid over haar, en een fijngevoeligheid die ik niet kende. Plotseling zag ik haar als heel innemend. Zij gaf me wat water, en leek direct heel bezorgd over me, alsof de aandacht voor haarzelf was verschoven naar aandacht voor mij. 'Jij hebt vast en zeker ook wel heel wat meegemaakt,' sprak zij. Ik knikte, een beetje verslagen. 'Iedereen heeft zo zijn eigen verhaal,' sprak ik.

'Kun je mij nu op waarde schatten?' vroeg zij. 'Ik kan ook heel veel voor jou betekenen. Misschien hebben wij wel raakvlakken.' Ik knikte weer. Ik was door alles wat ik zelf had meegemaakt een heel gecalculeerd iemand geworden die alles afwoog, en die zich niet liet afschepen. Vertrouwen moest verdiend worden, maar dan nog steeds zou ik niemand echt vertrouwen. Ik keek haar aan en zuchtte. 'Jij eerst?' vroeg zij.

'Nee,' stamelde ik. 'Ik ... ik ben al te ver heen. Ik kan daar niet eens over praten.'

'Dat zit diep dus,' sprak ze. 'Misschien hebben wij meer of minder hetzelfde meegemaakt, maar dan op een verschillende manier. Het is nogal universeel.'

Ik keek haar aan. 'Nee, dat denk ik niet. We zullen ongetwijfeld unieke verhalen hebben die los van elkaar staan. Dat jij gewoon je verhaal kan doen is daar een teken van. Ik heb teveel meegemaakt. Ik kan het niet.'

'Nu moet je mij niet onderschatten,' sprak zij. 'Ik heb tijdenlang er niet over kunnen praten. Het scheelt dat ik nu op een andere planeet ben en een nieuw leven heb. Als jij op de rode planeet zou zijn geweest, los van waar je vandaan kwam, dan had je misschien ook wel kunnen praten.'

Ik knikte. Daar zat wat in. Ik had ineens het gevoel dat ik wel naar een andere planeet wilde gaan, maar of de rode planeet een goede keuze zou zijn? Haar verhaal zou dat uitmaken.

Zij keek me aan. Even had ik het gevoel alsof zij er niets van meende, alsof zij me bedroog, alsof zij me ergens in wilde lokken.

'Okay, ga je gang,' sprak ik.

Zij opende haar mond, en begon te vertellen.

Ze sprak over een orakel. Het orakel werd bewaakt. Er waren vele kronieken hierover geschreven, en ze voelde dat ze verdwaald was in dit orakel. Ze wilde losbreken, maar kon het niet.

Toen begon zij me op een hele vreemde manier aan te kijken. 'Zou jij wel op de rode planeet willen leven?'

Ik keek verbaasd. 'Waarom vraag je dat?' vroeg ik.

'Laat maar,' zei zij, terwijl haar gezicht weer strak werd. Ik werd weer duizelig. Ik kreeg vreemde gevoelens in mijn buik. 'I... ik moet zeggen dat ik weleens nachtmerries over dit soort dingen heb gehad,' sprak ik.

'Jij kent de rode planeet,' sprak zij.

'Hoezo?' vroeg ik. 'Ik ken absoluut de rode planeet niet. Ik vind alleen wat herkenning in sommige nachtmerries die ik had als kind.'

'Jouw vorig leven was op de rode planeet. Dat zijn dingen van vóór je geboorte. Vandaar dat je je zo voelt,' sprak zij.

'Ach, wat?' zei ik luid. 'Hoe weet je dat? Hoe kom je daarbij?'

Zij keek me diep in mijn ogen. 'Ik ben niet los. Ik zit nog steeds vast aan de rode planeet. Zij zeggen dat ik hier ben voor een opdracht.'

Ik begon medelijden met de vrouw te krijgen. 'Doe alsjeblieft niet zo negatief,' sprak ik. 'Het moet nu afgelopen zijn.'

'Nee, het is goed zo,' sprak zij. 'Er is geen kruid tegen opgewassen. Het is te sterk.'

Ik kreeg een vreemd gevoel. Ik begon verloren voor me uit te staren. Ik wist niet meer wat ik moest zeggen. Ik voelde me alsof mijn mond was gesnoerd.

'Ze zitten achter je aan,' sprak zij. 'Ze willen je terug. Ook jou stuurden ze hier voor een missie, als een zendeling.'

Iets had bezit van me genomen. 'Wat heb je in mijn water gedaan?' vroeg ik in paniek. Maar ik voelde me verzwakken en verzachten.

'Het is te sterk,' zei zij. 'De rode planeet is het tegenovergestelde van de aarde. De aarde is de spiegel-planeet van de rode planeet.'

'Wat!' riep ik uit. 'Ja, je hebt gelijk.'

'Het is slechts een deel-realiteit. Dit zijn slechts realiteiten in onszelf. Wij staan aan beide kanten.'

'Maar eigenlijk preek jij,' sprak ik. Zij knikte.

'Vertel me meer,' zei ik, 'want ik heb het idee dat dit me allemaal in grote verwarring stort.'

'Ik loop er niet mee te koop,' sprak zij. 'Ik ben speciaal naar jou toegekomen, omdat jij de rode planeet in je draagt. Ik ben de sleutel tot jouw ontwaking. Het is heel wetenschappelijk.'

Ineens trok zij een mes, en richtte het op mij. 'Als je nu verstandig bent, dan kom je met mij mee,' sprak zij. Ik schrok. 'Ben je gek geworden?' vroeg ik.

'Geen tijd voor analisering,' sprak zij, en prikte met het mes in mijn buik. Ik voelde me even duizelig worden, en kreeg buikpijn van de spanning. 'Waar gaat dit over?' protesteerde ik. Zij begon me te duwen, en trok me toen met haar mee. Buiten trok zij me naar het bos. We moesten over een zanderig paadje, terwijl ik in de verte een rode verschijning zag. Op een heuveltje stond een soort machine. Zij duwde me naar binnen, en toen steeg het op.

Ik vloekte. Zij zou me meenemen naar de rode planeet. Blijkbaar had zij die opdracht. Zij zei dat ik blij mocht zijn dat ik nog leefde.

Er waren veel boeken in de machine. Ik werd gedwongen ze te bestuderen. Ik vond in deze boeken veel herkenning. We waren op weg naar de rode planeet. Ze zeiden me dat ze me ergens in de wildernis zouden dumpen.

Ik vroeg naar het waarom, maar ze gaven mij geen antwoord. Ik had geen besef van tijd meer. Ik studeerde en studeerde maar, en sliep soms tussendoor. Mijn leven stond ondersteboven.

Na een lange tijd – ik weet niet hoelang, dagen, weken, of maanden – kwamen we aan op de rode planeet. Ergens in de wildernis werd ik afgezet. Toen vertrok de machine weer.

Ik was erg op mijn hoede. Ze hadden mij geen wapen meegegeven.

Ik ging over de rivier van bloed waarachter een oerwoud was dat tot de zee van tranen leidde.

Ergens bij de zee van tranen was een tunnel die onder de grond leidde. Het liep uit op een grottenstelsel waar veel boeken waren. De boeken stonden vol van kronieken. Ik begon de boeken te bestuderen. Twee bewapende vrouwen kwamen op mij af in het grottenstelsel. Ze grepen mij. 'Hier is hij,' spraken zij. Ik wist nu dat dit afgesproken werk was. Ik werd tot een kooi getrokken waarin ik de boeken onder dwang moest gaan studeren. De kooi werd op slot gedaan, en zij vertrokken weer. Op de grond van de kooi lag hooi. Er was een bed en een tafeltje met een stoel. Ook was er een klein wastafeltje. Ik had drie grote boeken gekregen met leren kaften. 'We zullen je straks overhoren,' spraken de vrouwen, en liepen weer weg. Ik wist dat er voor mij niets anders opzat dan de boeken te gaan lezen om er in te studeren.

Ik herinnerde de nachtmerries die ik vroeger had. Zij namen totaal mijn verstand over en mijn wil.

Toen ik de plaatjes zag en de teksten las leek het alsof ik bellen in mijn hoofd hoorde afgaan, alsof er iemand voor de deur stond. Ik herinnerde mij dat ik ook zulke nachtmerries had. Dan werd alles zwart voor mijn ogen wanneer ik de deur opendeed. Ik werd dan schreeuwend en gillend wakker.

In mijn hoofd voelde ik dat ik werd meegesleurd. Ik was verlamd en verstijfd van schrik.

Het leek alsof er gif in mij werd gespoten wat de spieren verlamt.

Ik deed mijn ogen dicht. Ik hoorde voetstappen van blote voeten. Het waren de twee oerwoudsvrouwen die me hier hadden opgesloten. Ze bleven bij de tralies van mijn kooi staan. 'Je weet wat je te doen staat,' sprak één van de indiaanse vrouwen hardvochtig. Ze opende de kooi, en ze trokken mij eruit weg. Ze trokken mij helemaal door een lange, donkere tunnel die schuin onder de grond de diepte in ging. Toen openden ze een deur met tralies. We kwamen in een grot. In de verte stond een vrouw met witte slippers.

'Laat hem dichterbij komen,' sprak de vrouw met de witte slippers.

'Heeft hij gestudeerd?' vroeg de vrouw met de witte slippers.

'Ja, majesteit,' sprak één van de oerwoudsvrouwen. Toen veranderde ze in een jong indiaans meisje. 'Werp hem in de put!' riep ze. Links achter haar was een groot gat. De amazones trokken mij naar het gat, en duwden mij naar binnen. Ik viel in een groot gat, in een ravijn, als in een put. Het was heel groot. Het vallen ging trager en trager, totdat ik de grond raakte. Ik voelde mij verlamd.

Ik voelde me ineens heel zwaar worden, en ik kon moeilijk ademen.

Ik had toen kracht om op te staan. Op de grond lagen verstijfde mannen met hun mond open. Sommigen hadden hun tong ver uit hun mond. Ik kon mijn mond niet meer dicht krijgen. Ik begon te schudden, maar ik begon meer en meer te verstijven. Ik was net als de mannen geworden.

Ze strooide wat wit poeder over me. Ik verkrampte van de pijn. Ze trok me naar een meertje en liet me erin wegzakken. Ik kon me niet meer bewegen.

Ik kwam in een eindeloze cirkel van wedergeboorte terecht.

Zachte bellen ringden, terwijl ik merkte dat ik mezelf kon loswringen van de eeuwige cirkel van wedergeboorte. Ik zag mezelf onder de cirkel zweven.

Ik ging lager en lager, totdat ik in een nieuwe natuur kwam. Alle kleuren waren zacht hier, en dimensionaal. Alles leek te golven, op en neer. Het was diep in de wildernis. Hier was de wildernis één met de zee. Ik hoorde allemaal fluitjes, zachte fluitjes, die weer plaats maakten voor nieuwe fluitjes, en telkens naar de achtergrond gingen om weer plaats te maken voor nieuwe fluitjes. De

zee bruiste in mij. Het waren deel-realiteiten. Ik kon door de dimensies heen kijken. Zij raken alles lichtelijk aan, en vertrekken dan weer. Zij zijn niet gebonden aan de vaste dimensies.

Zij leefden door zware cryptiek, als een drug.

Ik werd wakker in de spel-auto, en ik herinnerde me plotseling mijn opdracht om een spel te testen. Ik was nooit echt naar huis gegaan die dag. Alles was een illusie van de rode spelmachine.

Het Verminderende Snoep

Ze wilde het niet weten.

Ze was het verminderende snoep.

Ze had veel bloed aan haar handen van deze hanen.

Haar heupen waren breed.

Zij was de demonoloog.

Traag bewogen haar heupen.

De gordijnen waren van het zachtste, diepste roze, bijna wit.

Ik kon me hieraan optrekken, opdat ik in haar bovenwereld zou komen.

Maar ze liet me niet toe.

Ze was het verminderende snoep.

En het verminderde, en het liet diepere werelden zien,

En ik volgde haar, zodat ze groter was,

Nee, ik liet haar niet verminderen,

Ik wilde meer van haar.

'Meer, meer !' riep ik, maar ze duwde mij weg.

Zij was het verminderende snoep.

Zoveel bloed aan haar handen,

Haar heupen waren breed,

Zij was de demonoloog.

Deze raadsels waren wijd uitgemeten,

En ik was slechts een beginner,

En ik verdwaalde diep.

Ik wilde meer van haar, maar ik kreeg minder,

De kennis niet voor mij bestemd,

Totdat ik zelf het verminderende snoep werd,

Ik kon niks meer aan,

En zonk weg in het zwijgen,

Draaide alles om.

Nee, niemand zou mij ooit vinden,
Maar zij vond mij,
Het verminderende snoep.

Ik zat op haar kar,
Ze ging zo hard en snel,
Ik viel eraf,
Zij was het verminderende snoep.

Ik keek naar haar op,
En zij keek neer op mij,
Ik greep haar hand, maar zij trok het weg,
Zij rende weg,
Zij was het verminderende snoep.

Zoveel bloed aan haar handen,
Zoveel bloed aan haar mes,
De gordijnen roze, zo roze,
Zij is de demonoloog,
Het verminderende snoep.

Ik zou het willen weten,
Ik zou het willen kennen,
Maar zij loopt altijd weg,
Heeft nooit en nergens tijd,
Alles moet op haar manier,
Zij is de demonoloog,
Het verminderende snoep.

Ik zou het wel willen zeggen,
Ik zou het verhaal wel willen vertellen,
Maar ik draai om alles heen,
Ik zal mijn hart nooit geven,
Ik ben de demonoloog,
Het verminderende snoep.

Zij nam mijn hart en brak het,
Zoveel bloed aan haar handen,
De gordijnen roze, zo roze,
Totdat het bijna wit is,
Zij is de demonoloog,
Het verminderende snoep.

Haar heupen bewegen traag,
Zij heeft het mes in haar hand,
De gordijnen zijn niet daar,
Zij golven slechts de raadselen,

Zij mogen zelfs niet praten,
In echo's moeten ze alles nalaten.

Haar heupen bewegen traag,
De gang die staat in brand,
Dan stort de trap in,
En haar bovenwereld komt naar beneden.

Ik zag haar vallen,
Maar zij wilde het niet weten,
Ze deed alsof er niets aan de hand was,
Maar ik weet wel beter,
Zij is het verminderende snoep.

En haar soldaten marcheren nog steeds,
Zij slaan alle ramen in,
En breken door de muren,
En nemen zoveel mee,
Zij zijn het verminderende snoep.

Golf na golf komt het,
Dag na dag,
Uur na uur,
Nacht na nacht,
Bewustzijn na bewustzijn,
Stilte na stilte,
Woord na woord.

Zij houdt de sleutel in haar hand,
Het smeltende snoep,
Het verminderende snoep,
En dan staat alles in brand.

Ren voor je leven, maar waar kun je gaan ?
Zij klopt op alle deuren,
Laat niemand gaan.
En dan trekt zij zich terug opdat de nacht kan vallen,
Zij is het verminderende snoep.

Voor altijd vermindert het,
Het is een zware straf,
Maar een pad voor de kennislozen,
Zij die niets meer herinneren.
Eens gaven zij alles op,
Om deze schat in aarden vaten te verkrijgen.

Want als de wereld meent wijs te zijn, laat mij dan dwaas zijn,
Als de wereld meent iets te weten, laat mij dan niets weten.
Och, laat mij slechts zijn met het verminderende snoep.

Ik weet dat zij mij roept.

Demonologie

1. Is zij niet de wrede ?

Is zij niet de tuchtigende ?

Hebben mensen niet hun eigen wegen tot haar gebouwd ?

En heeft zij die niet afgebroken ?

2. Bidt dan niet tot haar, maar hongert,

Want stilte is beter dan valse gerechtigheid.

3. Strijdt dan niet voor haar, maar hongert,

Want minderen is beter dan oorlogstuig en overmoed.

Ketura

1. Zij maakt manden,

Zij onderwijst hen de demonologie,

Op de planeet Ketura, een planeet van oerwoud

2. Alleen zij die aan zichzelf sterven komen hier,

Ik zag een weelderige natuur,

Oerwouden zijn de levensader van de mens,

En hun rivieren

3. Ik zag hen in bootjes,

De demonologie onderwijzende

4. En zij riep haar naam : Ketura, Ketura,

Ze had een krachtmeting met een andere vrouw die heerseres wilde zijn.

Het was een bloederig gevecht, maar zij won.

Zij droeg de naam van de woeste planeet.

Zij was Ketura.

5. Het was een lange strijd, en aan het einde ervan trok zij die verloren had zich terug in de diepere wildernis. Zij had haar eigen redenen waarom ze de aanval deed.

6. Ketura zette haar heerschappij voort, maar bemoeide zich verder niet met haar.

7. Waarom woeden de volkeren ?
Waarom voeren de volkeren oorlog ?
Zij hebben allen hun redenen.

De Rode Planeet

1. Niemand kon hier komen zonder de juiste inwijdingen.
2. Zij hadden ellendige levens gehad, waar de dromen overliepen in nachtmerries.
3. Zij was een zendeling tot hen uitgezonden om hen te vernietigen, hen te testen, maar ze hadden het overleefd.
4. Er was geen andere manier om hier te komen dan door vreemde cryptische spelletjes.
5. Zij zongen slaaplieden.
6. Het was een gevaarlijk oerwoud waarin niet velen overleefden.
7. Er waren vele onbekende machten van slaap die probeerden hun zielen te nemen.
8. Maar neemt hier de rode planeet hen niet op ?
9. Ze neemt hen weg door slaaplieden.
10. Hier laat ze haar ware natuur zien, waarin verloren dromen hen omgeven.
11. Hier is waar de geschiedenis niet meer bestaat, maar alleen de weelderigheid van de rode planeet.
12. En het roept altijd een grotere duisternis,
waar de nacht op hen valt.

Godin van de Jacht

1. Het gouden lam op de doodskist volgen zij, die christenen.
Zij volgen de skeletten van Rigil Kent, met hun zwarte en paarse gewaden.
Maar zij staat in de opening van haar tent, om de patriarchie te verbreken.
Zij is op jacht, op het lam.
2. Zij zal het lam vinden en doorboren.

Hebt gij daarom niet al uw kruizen opgehezen ?
Gij hebt een afgod gemaakt, en gij hebt de godin van de jacht veracht.
Ziet, jaagt zij dan niet op uw ego ?

3. En gij volgt uw zwarte skeletten op hun tribunes naast hun koning,
En gij buigt voor hun koning, terwijl zij haar boog spant.

Godin van de Jacht II

1. En zij volgen de moeder van het gouden lam,
Zij met paarse pij en kap.
2. Traag gaat zij voort op haar boot,
met skeletten die haar volgen.
3. En zij komt tot de doodskist van het gouden lam,
waar zij weent en het gouden lam kust.
4. En dan offert zij haar lammeren aan het gouden lam.
Maar de godin van de jacht is als een leeuw,
5. En zij zal haar tempel vinden en haar verscheuren,
en haar tempel zal zij verwoesten.
6. En een vogel zal die nacht vliegen,
uitgaande om de heiligen te verzamelen,
om oorlog te voeren tegen het gouden lam wat hen bedrogen had.

Godin van Profetie

1. Is het niet de Rigil Kent godin van profetie die Rigil Kent zal terugbrengen tot de kern van Orion,
tot Betelgeuse ? Want Rigil Kent is de verloren kern van Orion, en ontspoorde toen het eruit werd

gehaald.

2. Zij is in mijn huis, waar zij haar voorhangsels heeft gehangen. Zo zuivert en ontsluit zij Rigel Kent. De verloren kern van Orion is zij, en zij zal Betelgeuse tot haar voorhangsel maken.

3. Diep zakt zij in het water, diep zakt zij in de modder.
De modder mensen zijn zij.

4. In mijn huis is zij, waar zij haar voorhangsels heeft gehangen, waar zij de kern van Orion is.

5. Zij is de godin van profetie. Bij haar wijsheid zit ik.

Gebed tot Isis

1. Almachtige Isis, wij buigen tot u.
Engelen buigen tot u, en alle heiligen.

Groot is uw Naam, geprezen zijt gij in heel Egypte.

2. De doden brachten wij voor u mee,
opdat gij leven in hen zoudt blazen.

3. Groot is uw naam, genadig en trouw uw liefde,
blijf bij ons, wanneer de nacht over ons valt,
en leidt ons tot uw eeuwige vrede.

4. Engelen buigen tot u, en loven uw naam,
ja, zij dragen u, door de schepping heen, tot uw eer.
Goed is alles wat gij geschapen hebt. Amen.

Gebed tot Nephthys

1. Gij die troont onder de rode aten, hoor ons gebed.

Wij komen tot uw troon waar uw pijl ons raakte.

2. Wij zegenen dan hen die uit de dodenrijken tot u roepen.

Neemt hen op, en schenkt hen vrede.

Heb genade over hen.

3. Heilige, wij naderen tot u, gij voor wie alles buigt.

Toon dan genade tot ons, oh Almachtige, gij die troont onder aten, de rode planeet. Amen.

4. Wij buigen in ontzag voor u. Gij hebt ons gebracht door uw liefde, tot hier.

Wij hebben de doden met ons meegenomen, en leggen hen voor u neer.

Uw wil geschiede in ons leven, en Uw wil geschiedt op aarde.

De Pelgrim

1. Ik spreek vanuit de aarde en het oerwoud, ja, vanuit de wildernis spreek ik, om dingen bij u recht te zetten.

Laat u dan niet wederom door de zonde grijpen, maar kom tot Mij, en Ik zal u rust geven en wijsheid.

2. Laat u niet afleiden door stemmen van de wereld en van religies. Ik ben de Heere. Ik heb u uitgeleid uit tradities en religies, opdat gij Mij zoudt leren kennen, die Ik waarlijk ben.

3. Zij dan die de monnik prijzen boven de pelgrim zijn zeer te betreuren.

4. Zo zijn er dan vele wegen in de Heere, en die allen leiden tot de Heere. Zo heeft de Heere glorie vastgelegd in de hoogste hemelen, en zij die wild zijn reiken daar naar uit.

Gebed tot Serket

1. Gij die de aten zijt, de rode planeet,

Gij die de baarmoeder zijt,

Gij die de hel zijt, de badplaats van de natuur,

De misverstane, de misvertaalde,

Gij bent de verzoener der realiteiten en religies,
door uw vurige steken.

Gij die ons tot u riep met hemelse touwen,

Gij bent de almachtige, de genadige en de barmhartige,

Wij komen tot U.

U die ons riep tot stilte,

U die ons losscheurde van het kwaad,

U die ons afzonderde uit de boze massa's,

U die ons de prijs deed betalen,
Uw mes stak diep, en door uw speer verloren wij alles,
maar om u te winnen.
2. Wees ons tot een gids, want wie anders zal ons leiden in deze duistere nacht ?
Zijn zij niet allen weggeslagen ?
Zijn zij niet allen doorboort ?
Een grote machtige held is opgestaan,
En wij komen tot U.
U doorboorde de muren,
U doorboorde de valse verbonden.
Oh, wees ons nabij in het duistere uur,
Als de nachtwacht staat u daar,
Uw Woord opengeslagen,
Ons leidende tot de dieptes van het bestaan,
Waar gij uw woning hebt.
Gij hebt de sleutelen, in uw Woord tot ons getoond.

De Slingerplanten

De indianen hebben vanwege hun nomadische levenswijze een enorme kennis van de natuur, en van de heilzame giften van de natuur die zij in deze oorlog gebruiken. Wij zijn geraakt door deze giftige pijltjes, opdat wij ontwaken uit onze slaap en uit onze onwetendheid. Die natuur giften van het oerwoud geven sterke hallucinaties en splitsen de persoonlijkheid, omdat het halve de enige overlevingskans is. Het hele zou fataal zijn. Alleen twee helften vormen het hele.

Het was een hele grote bakkerij, bijna een boerderij. Diep onder de bakkerij was een grot, een rust grot zoals ze het noemden.

Hij kon het niet meer. Hij had het helemaal gehad. Hij werd gek van degenen die 'ik-zie-ik-zie-wat-jij-niet-ziet' spelletjes speelden. Het waren zieners, profeten, die tot het land waren gekomen, in lange paarse pijen met kappen. Je kon nooit hun gezichten zien. Ze verklaarden iedereen ziek en voor gek, behalve henzelf. Ze konden allerlei vreemde geestesziekten zien volgens hen, en ze vielen hem er ook mee aan. Hij werd geheel belachelijk gemaakt.

Op een dag zat hij te spelen met zijn staf op zijn troon. Er kwam ineens een zonderlinge monnik met een kap op de paleiszaal inrennen, en hij begon zotte dansjes te maken. Hij had verder geen pijn aan. Hij was bijna naakt, en hij moest direct zijn hand voor zijn gezicht doen. Wat deed die man vreemd. De man had ook een hele lange baard. 'Ik waarschuw u, koning !' riep de dwaze monnik schuimbekkend met een hele hoge stem alsof hij een krijtje had ingeslikt. Hij moest zijn vingers in

zijn oren drukken. Door de ruiten sprongen paarden, en op die paarden zaten monniken in paarse pijen met kappen, geheel bedekt. Je kon hun gezichten totaal niet zien. 'U bent ziek !' riepen de monniken, 'zwaar ziek. Wij hebben het gezien !'

'Je wachters zijn ook ziek,' zeiden de monniken, die inmiddels van hun paarden waren afgestapt, en daar maar stonden. Ze hadden aureolen om hun hoofd.

Hij bleef maar roepen : 'Wachters ! Komt er nog wat van !' Maar er kwam niemand.

'Buiten staan de karren,' zeiden de monniken. 'Daar zitten ze allemaal in. Het zijn gekkenkarren.'

Hij schrok wakker van deze nachtmerrie. Sindsdien zag hij het niet meer zitten, en had hij rust nodig. En helemaal toen die dag er een man tot het paleis kwam met dezelfde dingen. De man was een monnik en had een paarse pij en een paarse kap, en zei tegen hem dat hij gek was, zwaar ziek. Dat had de monnik wel gezien, maar hij zag niks.

De monnik deed er nogal geheimzinnig over. 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' zei de monnik telkens.

Toen zei de monnik iets waar hij erg van schrok : 'Je staat op ons land. Je betaalt daarom landpacht, aan ons. Wij zijn de oorspronkelijke landbezitters. Je bent zwaar gek. Dat is niet mijn mening. Iedereen zegt het. Ze roddelen allemaal achter je rug. Ze willen een nieuwe koning.'

Iets verlamd kroop over hem heen.

'Het is mijn land,' zei de monnik. 'Jij betaalt mij huur. Ik ben de ware koning.'

'Iedereen weet het,' zei de monnik. 'En iedereen roddelt erover.'

Hij wilde er tussenuit. Er bleken meer van zulke monniken te zijn, en ze hadden hun eigen kloosters, ondergronds en bovengronds. Het was een bepaalde religie die geloofden dat het hun land was oorspronkelijk, en ze verdienden hun geld met deze kwakzalverij, met hun ingebeelde ziektes. Er viel niet met deze lieden te praten. Zij wisten het altijd beter, en velen geloofden in hen, eigenlijk steeds meer. Dat was ook omdat ze veel dreigden. Mensen sloten zich bij hen aan vanwege grote angst. En kinderen moesten er naartoe van hun ouders. Die hadden niets in te brengen.

Eigenlijk kwamen de monniken nooit ver. Ze maakten claims die ze niet hard konden maken, niet waar konden maken, en moesten het hebben van het domme geloof van mensen. Soms kochten ze mensen daarvoor om, en soms bedreigden ze mensen. Het was alles wat kwakzalvers deden. Maar het had hem moe gemaakt.

Hij mocht naar de rust grot onder de bakkerij, om daar tot rust te komen, en om zo de geschiedenis boeken te schrijven. Hij zou het zeker vermelden wat de monniken hem hadden aangedaan, en hoe het land op z'n hoede moest zijn voor deze leugenaars, deze kwakzalvers.

De monniken hadden overwonnen, zo leek het. Ook de wachters waren zwaar in de psychische problemen geraakt door de werken van de monniken.

En steeds meer koninklijke wachters moesten vluchten tot de rust grot. Zwaar waren ze gepest en geplaagd door deze monniken, die altijd maar zeiden dat de wachters ziek waren, en dat het hele

volk het wist en erover roddelde. Ze maakten daarmee de wachters ook daadwerkelijk ziek, als zelfvervullende profetie.

Steeds meer wachters kwamen tot de rust grot. Ze konden bijna niet meer spreken.

Het spreken ging steeds moeilijker. En zo werd het een stille samenleving. Daarom vond men andere manieren uit om te spreken, zoals gebarentaal, maar ook dat ging niet erg goed.

De grot leidde tot prachtig ondergronds natuurgebied, dieper onder de grond. Hij kon vaak zijn zinnen maar half afmaken, en voelde zich daarom niet geschikt. Maar iedereen worstelde met dit probleem.

'Wat is er van ons overgebleven ?' zei hij vaak.

'Boven weten ze alles beter,' zei een wachter. 'Misschien moeten we het hen vragen.'

'Ik kan er niets aan doen,' zei hij.

'Ik heb er niet om gevraagd. Ik heb mijn best gedaan.'

En dieper en dieper gingen ze, dieper de ondergrondse natuur in, om de wonderlijkste dingen te zien en mee te maken. Ik zie ik zie wat jij niet ziet. Dat is wat ze vaak zeiden. Maar ze deden het om elkaar te helpen, om elkaar mee te trekken, in deze bijzondere wereld onder de grond.

Hij kon niet meer. Hij moest zich zien te redden met halve woorden. Alles was half hier, zoveel geheimen, maar hier wilde hij zijn. Hier moest hij zijn, om te overleven.

Wat was er van hen overgebleven ? Het halve, om hen te openen voor de verloren wereld.

En zo gingen ze verder. Hij had eigenlijk niets meer te vertellen, maar iets anders sprak tot hen. Het halve.

Ze konden niet meer vasthouden aan elkaar, maar alleen aan het halve, en hun woorden brokkelden af hoe dieper ze gingen, en hun woorden en gedachten gleden weg als water. En ze zagen het halve, en het genas hun harten.

Hij werd gekroond met een kroon van dromen, en meer en meer werd hij de koning over zijn onwetendheid.

En de paarse monniken zeiden tegen hen : 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet. Jij ziet het niet, dus daarom ben je ziek.'

'We hebben het niet zo op blinden,' sprak de monnik. 'Ze maken nogal veel stuk.'

'Jij weet ook niks, hè. Mores zouden ze je moeten leren. Dat zijn de ongeschreven regels waar je stekeblind voor bent. Je hebt nog niet geleerd tussen de regels door te lezen. Je hebt nog niet geleerd elke steen om te draaien, en achter elk boomblad te kijken. Je hebt eigenlijk nog niks geleerd. Je bent niet alleen stekeblind, maar ook stekedoof. Zwaar ziek ben je, en een levensgevaarlijke gek.'

Telkens als er paarse monniken langs hem liepen dan gniffelden ze, of lachten ze hem uit, of riepen dat hij ziek was of gek. Als hij om opheldering vroeg zeiden ze hem niks.

'U ziet dingen die er helemaal niet zijn. Wij zien dingen die er wel zijn, en die u niet ziet, dus bent u ziek, gek en levensgevaarlijk. De gevangenis is waar u thuishoort.'

'Ze spelen hier allemaal dezelfde spelletjes, van ik zie ik zie wat jij niet ziet, dus ben je ziek en gek, en levensgevaarlijk, en van jij ziet jij ziet wat wij niet zien, dus ben je ziek en gek, en levensgevaarlijk, gewoon hoe het hen uitkomt. Zij zijn hier de wet en de maatstaf.'

Plotseling kwam er een dikke donkere vrouw binnen. 'Nou, ik wil hem wel adopteren hoor,' foeterde ze naar een zwarte monnik die de gevangenis bewaakte. 'Ik heb wel erger meegemaakt. Ze zijn echt niet levensgevaarlijk hoor. Ik weet wel raad met blinden. Oh, is dat hem?'

En zo ging hij toch nog met een adoptie moeder mee. 'Ze zeiden dat ik een gevaar zou zijn voor een adoptie gezin,' zei hij.

'Een gezin, ja,' zei de vrouw. 'Maar niet voor mij. Ik ben er speciaal voor opgeleid.'

'Als blindengeleide ofzo?' vroeg hij.

'Het werkt maar even,' zei de vrouw, 'en daarna ben je het weer vergeten.'

'Anders is het te sterk. Het moet voortdurend afgeremd worden, anders zou het je vernietigen. Het is zoiets als slapen en waken. Het wisselt zichzelf af. Het is een onderdeel van je immunologie.'

'Ze zijn ergens in vastgegroeid, en zullen je nooit accepteren. Zij zullen nooit met je op één lijn staan. Als je komt waar zij waren zullen zij al weer ergens anders zijn. Ze zullen nooit aan je toegeven. Het is hen niet te doen om waarheid, maar om autoriteit, en dat doen ze door groot bedrog. Je kan het nooit goed doen. Ook al heb je de antwoorden goed, dan zullen ze het altijd blijven ontkennen. Dat is hun aard. Het zijn geen pelgrims.'

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' zei de donkere vrouw.

'Maar je bent hier op het juiste adres. Bij het medicijn.'

'Moet ik ervoor oppassen?' vroeg hij.

'Voor dat medicijn. Maakt het me misschien nog zieker?'

'Soms doen medicijnen dat,' zei de vrouw.

'Eerst nog zieker worden om daarna echt goed gezond te worden. Het medicijn opent een oorlog dan, dus dan is er eerst even wat meer ziekte. Het is dan hard tegen hard.'

'Oh dat,' zei de vrouw. Haar stem echode door zijn hoofd heen.

Alles vergat hij, en kwam tot zijn andere helft. Hij werd wakker in zijn cel. Was alles maar een droom geweest? Of droomde hij nu. Hij begon weer dingen te herinneren langzaam, heel langzaam.

Hij kon niet meer slapen, en bleef maar denken, over wat er gaande was. Hij bleef maar voor zich

uitstaren.

'Het is een systeem. Het splitst ons op, maar de ene helft kent de andere helft niet.'

'Zij zijn de andere helft die de ene helft niet kent. Zij zullen altijd ontkennen.'

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet, en daarom ben jij ziek, blind zorgezegd, maar laat mij je persoonlijkheid splijten.'

'Zonder dat zou je nooit tot mij zijn gekomen,' zei de vrouw.

'En wie bent u ?' vroeg hij.

'De blindengeleide vrouw,' sprak de vrouw. 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet. Ik ben het medicijn.'

'U ?' vroeg hij.

'Ja,' zei de vrouw. 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet. Daarom ben je hier. Ik ben de blindengeleide vrouw.'

'Ik ben geen monnik, maar een pelgrim. Ik ben van het indiaanse natuurovolk. Wij zijn nomadisch. Wij trekken altijd verder. De monniken zijn zakenlieden. Ze bouwen hun stadjes en hun zaakjes, hun kloostertjes en gevangenisjes, en daar blijft het bij. En dan spelen ze profeteetje, van ik zie ik zie wat jij niet ziet, dus ben je ziek, en moet je hun medicijnen kopen om er beter van te worden, of je moet er hard voor werken. Maar in wezen maken ze je alleen maar zieker en zieker, zodat ze nog meer aan je kunnen verdienen. Doemprefeten zijn het, maar dan van het leugenachtige soort, die je de vernietiging inliegen. Vuilnisprofeten zijn het, die je altijd hun rotzooi proberen te verkopen. Ze verkopen hun ziektes. Het zijn projecterende profeten met balken in hun ogen die het willen ruilen voor jouw splinter.'

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet. Je bent blind en ziek, maar twee helften maken je heel.'

'Het is een oorlog tussen de pelgrims en de monniken, tussen de indianen en de monniken. De indianen hebben vanwege hun nomadische levenswijze een enorme kennis van de natuur, en van de heilzame giften van de natuur die zij in deze oorlog gebruiken. Wij zijn geraakt door deze giftige pijltjes, opdat wij ontwaken uit onze slaap en uit onze onwetendheid. Die natuur giften van het oerwoud geven sterke hallucinaties en splitsen de persoonlijkheid, omdat het halve de enige overlevingskans is. Het hele zou fataal zijn. Alleen twee helften vormen het hele. Zo zijn ook de monniken een hele sterke hallucinatie, een heel sterk gif, wat de indianen gebruiken. Eerst wordt je zieker, blinder en dover, maar uiteindelijk is dat de weg tot de genezing, want het is een bijeffect van de oorlog, en die moet gestreden worden.'

'Maar waar is de strijd dan tegen ?' vroeg hij.

'Tegen de onwetendheid.'

'De twee helften mogen niet teveel van elkaar weten.'

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet. En daarom ben je blind en ziek, en heb je een blindengeleide vrouw nodig. Dat is het medicijn, en dat is het pad.'

'Dus we zijn vergiftigd ?' vroeg hij.

'Door het oerwoud, maar om je te beschermen tegen grotere gevaren. Het is een oorlog, en de oorlog gebruikt strategie.'

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' fluisterde de donkere vrouw.

'Een gif, opdat je het ook zult zien.'

'Een krachtig natuur-medicijn. Ik ben gespleten in helften.'

'Ik wil haar leren kennen,' zei hij.

Ze begon te lachen. 'Ze houden niet van indringers,' lachte de vrouw. 'Voor je het weet hebben ze een giftig pijltje in je wang geschoten, en lig je op de grond te schuimbekken.'

'Een onontdekte stam zonder enig contact met de buitenwereld ?' vroeg hij.

'Welke buitenwereld ?' vroeg de vrouw. 'De buitenwereld is slechts een gif wat ze gebruiken.'

'Dus alles is een hallucinatie ?'

'Dus we zijn al heel diep in het oerwoud ?'

'Ja,' zei de vrouw. 'Dat pijltje heb jij allang in je wang gehad.'

'Heeft het je gespleten ?' vroeg de vrouw.

'Het is dus een pijnlijke, gemengde herinnering,' zei de vrouw.

'Dat is alles wat ik wil,' zei hij. 'Ik heb rust nodig en studie. Ik wil de diepere natuur leren kennen, de diepe geheimen en orakelen van het oerwoud.'

'Het oerwoud is in je hoofd. Het zijn de giften van het oerwoud, heilzame, strategische giften.'

Een deel van zijn leven bracht hij dus door in deze gevangenis, en ook de monniken bleven tegen hem zeggen : 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet, en daarom ben jij blind en ziek, een levensgevaarlijke gek, en daarom hoor jij achter het hek. Als een roofdier in het enge bos, verscholen achter de bomen, daar waar de kinderen niet mogen komen.'

Elke dag weer kleinerden ze hem met hun uitspraken, belediging op belediging. En hij noteerde het in zijn geschiedenisboeken. Hij kon geen koning meer zijn van het volk. Maar hij kon wel schrijver zijn voor het volk. En zo schreef en schreef hij maar, en soms stalen de monniken weleens wat weg. Hij had weleens het gevoel alsof hij voor niets werkte. Maar hij hield zich vast aan het spreekwoord : 'Wie zaait zal ook oogsten.'

Hij had slopende gevechten in zijn gedachten met de monniken, maar hij kon niets doen. Hij zat een groot gedeelte van de dag vast, tenzij hij bij de vrouw was. Hij wilde naar de wilde natuur, en beseftte dat hij er al in was. Hij moest tussen de regels doorlezen, elke steen omdraaien, en achter

elk boomblad kijken. Vaak kon hij alles doorzien, maar vaak ook niet, en dan zonk hij weg, maar dan zag hij de verborgen natuur, die hem ook weer inspireerde. Eigenlijk was hij niet opgesloten, maar hij was vrij. Er was zoveel ruimte tussen zijn twee helften, oneindige, veelkleurige ruimte. Hij kon het pad zien. En hij zag, hij zag, wat anderen niet zagen.

Hij was zwaar vergiftigd. Elke dag treiterden ze hem en probeerden hem te verwarren.

'Meeste stemmen gelden,' zeiden de zwarte monniken altijd, en zij waren in de meerderheid. Zij zagen wat hij niet zag, dus hij was ziek, blind. Hij vroeg zich af wat ze dan zagen. Hij werd er zwaar wanhopig van, maar als hij sliep, of als hij wakker werd, want dat wist hij nog niet, dan was hij bij de donkere vrouw, de blindengeleide vrouw. Ze sprak niet altijd veel. Vaak liet ze hem gewoon praten. Eigenlijk zei ze steeds minder.

'Ik kan me niet meer bewegen,' zei hij. 'Het is een wonder dat ik nog kan spreken, want dat kon ik net ook niet.'

'Je hebt het nu gezien,' zei de vrouw. 'Het komt wel weer.'

'Dit is gewoon drugs,' zei hij. 'Die monniken zijn dus gewoon drugsverslaafden, en wij moeten ervoor betalen.'

'Het voelt alsof ik in duizend stukjes lig.'

'Ik ben al half kreupel. Nu maar hopen dat het wegtrekt.'

'Het zijn bepaalde stoffen in de hersenen die in balans moeten komen. Je hebt van alles maar een heel klein beetje nodig. Dat wekt ook weer allerlei andere stoffen op die je nodig hebt.'

'Daar zit wat in,' zei hij, die direct al weer wat rustiger werd. 'Dus eigenlijk zijn die monniken heel extremistisch en houden ze ook weer andere stoffen verborgen?'

'Ja,' zei de vrouw, 'en ze wekken ook weer tegenpolen op die je nodig hebt.'

'Dus eigenlijk zijn onze hersenen gevaarlijke cocktails, maar zijn die cocktails ook weer belangrijk om bepaalde missende stoffen op te wekken,' zei hij.

Aan de andere zijde van zijn cel was de cel van een wachter. Deze wachter vertelde hem vele vreemde verhalen. Hij had het erover dat de monniken heel vroeger gok-automaten waren die een vreemd spel speelden: 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet.' Je moest dan gokken wat ze zagen op de automaat, en als je drie van hetzelfde op een rij kreeg dan kreeg je toegang tot het tuinen-gebied langs de steden, en als je vier van hetzelfde op een rij kreeg dan kreeg je toegang tot het bos, en als je vijf op een rij kreeg dan kreeg je toegang tot de indiaanse volkeren, de natuur volkeren. De wachter zei dat de monniken daarom boswachters waren, of natuur wachters. Door de gok-automaten beveiligden ze hun gebied.

De wachter noemde de monniken ook orakels. Maar ze begonnen steeds geheimzinniger te doen, zodat hun oorspronkelijke betekenissen verloren gingen. 'Dus eigenlijk is het een spel?' zei hij.

'Een beveiligings-systeem,' zei de wachter.

'En dat heeft de natuur zo gebouwd om de natuur volkeren te beschermen ?' vroeg hij.

'Dus eigenlijk moeten we gokkers worden om erdoor te komen ?' vroeg hij.

'Eigenlijk bepalen de gok-automaten alles,' zei de wachter. 'Ze geven niet makkelijk mee. Het zijn een soort school-rechters. Ze kijken hoeveel je hebt geleerd, en op basis daarvan laten ze je door, of niet.'

'Dus eigenlijk is het niet echt een spel, maar meer een inspectie en een inquisitie ?' vroeg hij.

'Dus eigenlijk missen we dat systeem nog, en moeten we eerst er zelf doorheen, anders zou het corrupt zijn,' zei hij.

'De natuur heeft ons niet alleen gelaten,' zei de wachter, 'en ook niet aan ons lot overgelaten. De natuur is diep en strategisch, boven menselijk denken en vermogen.'

'Maar je andere helft weet hier niets van,' zei de wachter, 'en mag het ook niet weten.'

'Wij moeten de machine weer herstellen,' zei de wachter, 'en dat kan alleen als we er doorheen gaan.'

'De nachtwacht bent u. Ik dacht dat ik helemaal zou wegzinken in deze nachtmerrie, maar jij leidde mij tot de ochtend.'

'Voor de helft, anders zou het oerwoud je totaal overweldigen en geheel verwoesten. Het is voor je eigen bescherming, en daarom ben ik ook hier. De monniken zijn voor je inventaris.'

'Lange optochten maken ze. Diep de natuur in, en diep er weer uit. Ze zijn orthodox, omdat ze het geheim bewaken. Het zijn boswachters.'

'Achter het meertje leven de natuur volkeren,' zei de vrouw, 'maar ze zijn nogal paranoïde. Je komt daar echt niet zomaar.'

'Hoe dan ?' vroeg hij. 'Vraag maar aan de monniken,' zei de vrouw. 'Dat zijn de boswachters.'

Hij vroeg het aan de monniken of hij de natuur volkeren mocht zien. Jaarlijks maakten ze grote optochten langs de natuur volkeren. Daar hadden ze ook hun pijen en kappen voor, dat ze niet getroffen zouden worden door de gifpijltjes van de wilde natuurvolkeren. Hij wilde ook mee, maar dan moest hij goed verscholen blijven achter de monniken. De optochten zouden een week lang duren. Toen het zo ver was was er een hele grote stoet van monniken. Ook waren er anderen die meegingen, zoals boeren en gevangenis-bewoners. De optocht ging heel traag, en de monniken zongen trage liederen. Hij moest en zou de natuur volkeren zien. Ze zouden telkens overnachten in de natuur, waarvoor de monniken kampen opzetten. Na een paar dagen was het zover, en zouden ze langs het eerste kamp van de natuur volkeren gaan. Ze mochten absoluut niet te dichtbij komen. Ze gingen over een heuvelrichel. Hij had pijn in zijn buik van de spanning. Toen hij het kamp van een natuurvolk zag ging zijn hart sneller kloppen. Even later hoorde hij gekrijs en gegil, natuurwildern met wapens die op de optocht afrenden. 'Wat moet dat hier met die optocht ?' riep een wilde, bijna gillend. De monniken zeiden niets, maar bleven maar zingen. De wilde begon door de rijen

heen te gaan, en hij viel bijna flauw van de angst. Wat als ze hem zouden vinden ? Hij kroop helemaal tegen een monnik aan, en kroop toen onder de pij. Nog steeds hoorde hij gegil en gekrijs. Alles was donker nu. Hij kon niets meer zien. Wat er toen gebeurde kon hij zich niet meer herinneren, maar hij werd wakker in een wigwam waar hij op een mat lag, en waar een donkere vrouw zijn wonden waste met water uit een kom, en zijn wonden verbond. 'Waar ben ik ?' vroeg hij.

'Bij mij,' zei de vrouw.

'Wat is er gebeurd ?' vroeg hij.

'Niets zeggen,' zei de vrouw.

'Niets zeggen ?' vroeg hij.

Ze gaf hem een klap in zijn gezicht. 'Ik zei niets zeggen,' zei ze.

Hij besloot zich maar stil te houden. Hij kreunde. Hij kon niet opkomen. Blijkbaar was er een oorlog geweest tussen de monniken en het wilde natuervolk. Hij besloot zich maar gewoon kalm te houden en te wachten. De vrouw ging met een vochtige doek over een wond op zijn voorhoofd. 'Au,' zei hij, en werd direct heel duizelig.

'Gevaarlijk spul,' zei de vrouw.

'Ja, door jullie ?' vroeg hij.

'Nee, het is gif van de monniken,' zei de vrouw. 'Jij rende ineens naar ons toe, en de monniken gebruikten hun wapens naar je.'

Hij wist niet of hij dat kon geloven. 'Waarom zou ik dat doen ?'

'Dat moet je mij niet vragen,' zei de vrouw.

'Ik kan me er niets meer van herinneren,' zei hij. 'Het zijn toevallig niet jullie gifpijltjes ?'

'Nee,' zei de vrouw. 'Misschien dat ze je daarmee bang hebben gemaakt, die monniken.'

'Nogal,' zei hij, 'dus ik kan me niet voorstellen dat ik op jullie af zou zijn gerend. Alles wat ik me kan herinneren is dat ik me verschool onder een monnikenpij.'

'Je werd geroepen,' zei de vrouw. 'Iemand riep je naam, en toen rende je.'

'Vreemd,' zei hij. 'En wie riep me, en hoe wist je dat het mijn naam was ?'

'Dat vertelden ze me,' zei de vrouw.

Hij had weer even het gevoel alsof hij niks kon zeggen. Hij was te duizelig en had teveel pijn.

'Niet bewegen,' zei de vrouw.

'Ik vind het maar vreemd,' kreunde hij even later.

'Die monniken zijn vreemd,' zei de vrouw.

'Waar zijn ze nu ?' vroeg hij.

'Gevlucht,' zei de vrouw. 'Sommigen zijn dood.'

'Door jullie ?' vroeg hij.

'Nee, ze vielen elkaar aan,' zei de vrouw.

'Waarom zouden ze dat doen ?' vroeg hij verbaasd.

'Niet zoveel vragen stellen,' zei de vrouw.

Hij kreunde. Hij geloofde er allemaal niets van.

'Ik moet het toch weten,' zei hij. Toen kreeg hij weer een klap in zijn gezicht.

Hij besloot zich maar weer rustig te houden.

'Het is een drugs,' zei de vrouw.

'Wat ?' vroeg hij.

'De monniken,' zei de vrouw.

'Je was verdwaald en nam ervan. Het groeit hier ergens.'

'Maar hoe ben ik dan verwond ?' vroeg hij.

'Dat doet de drugs,' zei de vrouw. 'Het is zelfverwonding. Uiteindelijk valt het zichzelf aan. Wees maar blij, want zo ben je weer wakker geworden, en toen werd je geroepen.'

'Wordt ik weer genezen ?' vroeg hij.

De vrouw schudde haar hoofd. 'Nee,' zei ze. 'Je hersenen zijn blijvend aangetast. Telkens weer zul je wakker worden bij de monniken. Je bent zwaar ziek.'

'Dus de monniken is een ziekte ?' vroeg hij. 'Een hersenziekte door de drugs ?'

'Ja,' sprak de vrouw, 'maar ook hier zul je altijd ontwaken, want we hebben je deels kunnen genezen. Alles komt alleen maar half. Daar moet je mee leren leven. Je bent gespleten, opdat je kunt zien.'

'En wie is die donkere vrouw bij wie ik altijd in huis ben ?' vroeg hij. 'Zij nam me tot de tuin en toen tot het bos.'

'Dat is mijn andere helft,' zei de vrouw, 'maar ik weet niet veel van haar, en dat moet zo blijven.'

'Nou,' zei hij, 'blij dat je me hebt gevonden. Alle beetjes helpen.'

'Van welke plant had ik drugs genomen?' vroeg hij. 'Of van welke struik of boom?'

Van een slingerplant,' zei de vrouw.

Het leek wel alsof het toch op een bepaalde manier bij hem bleef hangen, als een dagdroom die hij iedere dag had. En het was beter zo, want het hele was gevaarlijk, maar het halve was een beveiliging. Hij leerde meer en meer het halve te waarderen en ermee te leven.

Wazige dagdromen waren voor hem het best. Daar kon hij alle kanten mee op. Het was allemaal creatief materiaal. Zo kon hij schrijven en schrijven. En hij zag een hemels boek voor hem verschijnen, wat voor hem geopend werd. En de bladeren waren als vleugelen, en hij schreef: 'Zij dan die de monnik prijzen boven de pelgrim zijn zeer te betreuren.' Maar hij is geen monnik. Hij is een pelgrim, en pelgrims moeten beschermd worden, want anders zou het te gevaarlijk zijn. En daarom zat hij opgesloten. 'Wij bewaken u niet, wij beschermen u,' zeiden de monniken vaak. Vaak gingen de monniken op hun hoge paarden op pad om op zoek te gaan naar hen die ze zouden kunnen beschermen.

'Kom,' zei de vrouw, en nam hem naar binnen.

Op een nacht kwamen de slingerplanten hem halen. Ze haalden hem gewoon uit zijn bed en waren door de gevangenisdeuren heengebroken. Diep in de wildernis brachten ze hem, en hij dacht: 'Heb ik dit niet eerder meegemaakt?' En hij zag dat de monniken slechts een slingerplant waren, en dat hij werd genomen van slingerplant tot slingerplant, dieper de wildernis in. Het leek wel alsof zij hem telkens overgooiden, totdat hij ook het gevoel had dat hij niets anders was dan een slingerplant.

Tolli

1. Tolli, de oer natuur vrouw van de vergetelheid, staat in de oerwouds-rivier, klaar om het groeps-ego te verbrijzelen, en zo ook het valse groeps-geheugen van het ego, en het valse groeps-bewustzijn van het ego. Maar wie durft er tot haar te gaan, tot dit principe. Velen rennen weg en verschuilen zich in hun steden, duiken onder in het materialisme wanneer zij de steden bezoekt met een oproep en het oordeel over belasting-ontduikers. Op hun hoge deuren klopt zij met haar Woord, maar wie doet er open? Met haar hyenas zal zij door hun ruiten heengaan. Zij zal hun deuren intrappen, want de tijd van spelletjes spelen is voorbij. Nu wordt de mens voor de keuze gesteld. Het is buigen of breken. Het is beter tot haar te komen dan dat zij later tot de mens moet komen. Wie wacht er op de zogenaamde wederkomst? Is het niet de mens zelf die moet wederkomen, moet terugkeren? Maar als zij dat niet doet, dan zal zij, dit natuur principe, terugkomen. Wie kan haar tegenhouden? Wie oh wie? Wat kan een mens tegen een overstroming doen waar dijken niet tegenop kunnen? Wat is de mens? Ach, de mens is maar een zucht.

2. Tolli, de oer natuur vrouw van de vergetelheid, staat in de oerwouds-rivier. Wie haar zien sterven aan het ego. Daarom willen ze haar niet zien, maar kijken ze liever in hun spiegels. Ze willen de baarmoeder niet in. Ze willen lang opblijven en feest vieren, maar wat valt er te feesten ? Het is een oorlog tegen het beest van het groeps-ego. Het is een oorlog tegen de valse drugs van de onverschilligheid en de spijbelziekte. Het geheugen van de mens is verziekt, het bewustzijn van de mens is verziekt.

3. De natuur vrouwen van het oer, de godinnen, zij riepen mij, vanuit de wildernis, soms in donder en bliksem wat door mijn hele lichaam trok. En als kind wist ik al dat het groter was dan welk natuurverschijnsel op aarde dan ook. Ze waren ook tien malen sterker dan een mens. Als je ze ziet, dan blijf je niet hetzelfde. Zij waren de brengers van het Tweede Woord, oftewel het diepere Woord wat de mens verborgen probeert te houden. Als kind wist ik al dat de mens op een bepaalde manier 'ten dode was opgeschreven'. Dat er een veel grotere en diepere realiteit staat te dringen. De mens leeft in een illusie. De baarmoeder zal terugkomen, niet als een botte sadist, maar als een diepte-studie die niets meer van het ego, het groeps-ego en het menselijke wereldbeeld overlaat. De baarmoeder is teder, maar zij moet wel tuchtigen om haar kinderen te beveiligen. De kinderen moeten het voelen als er gevaar dreigt, hun zintuigen moeten opengaan en op scherp staan, anders gaan ze eraan. Dus het is een zoet-bitter mengsel van bruutheid en zachtmoedigheid, als een alarm, als een moeder die daadwerkelijk om haar kinderen geeft. De mensheid moet van de karikaturen af. De stad heeft geen zorgvuldigheid zoals de baarmoeder, maar de stad is onverschillig en daarom zijn ze vaak schijn-aardig. De baarmoeder kan soms wreed genoemd worden om haar kinderen wakker te schudden, maar de stad is sadistisch. Dat is een heel groot verschil. De moeder doet alles met een doel, maar de stad is doelloos, hedonistisch. Dit wordt in hun pieken allemaal heel extreem, en dan zie je hun ware aard. Dat zijn nu eenmaal de voorhangsels van de kennis. Alles bestaat uit tegenstellingen en alle combinaties daar tussenin, zodat de mens genoeg creatief materiaal heeft.

4. Er is een daadwerkelijke strijd te voeren, oftewel een tabernakel dienst van de studie te verrichten. Alles zal medewerken ten goede 'door de studie', 'door de exegese', en die begint met de vergetelheid waarin het aardse wordt losgelaten allereerst, maar dan ergens op het traject begint de ware demonologie.

5. Als de mens sterft, ja, dan heeft de mens ineens de demonologie nodig. Dan zien ze ineens dat de rampen inderdaad niet te overzien zijn. Het is een studie uitdaging.

De Ziel van Drinbard

1. Twee vrouwen stonden daar met speren. Zij waren wachters van een stam. De man zag hen, en rende weg de wildernis in, maar ver kwam hij niet. Ze hadden een touw aan hun heupen met een lus, en daarmee achtervolgden ze hem. De man werd bedreigd dat als hij nog een keer zou proberen te ontsnappen, dan zouden ze hem doden. Ze sloegen hem totdat hij bloedde. Ze hadden een obsessie met bloed. Hij moest vaak bloeden voor hen. Het gaf hen macht, en het maakte hem zwakker. Mannen waren slaven hier.

2. De man zuchtte en trilde van duizeligheid vanwege het bloedverlies. Ze brachten hem naar een kooi waar hij verder uitgehongerd werd. Hij leefde van melk, vreemde melk. Hij wist niet wat ze er doorheen goten. Ze waren tien keer sterker dan hem nu hij zo zwak was.

3. Hij wist dat hij zou sterven als hij zou proberen te ontsnappen, maar toch wilde hij ontsnappen. Voor nu hielden ze hem in een kooi, maar hij dacht na over hoe hij zou kunnen ontsnappen. Van alles verzonnen ze om hem te vernederen. Hij was niets anders dan een slaaf. Hij had geen rechten. Ze probeerden hem te brainwashen en soms geloofde hij het bijna, maar diep in hem was er iets wat er nog steeds tegen vocht, alhoewel het hem zwaar vermoeide, vanwege de stelselmatigheid van hun brainwashing. Als je iets vaak genoeg hoorde dan zou je het op een gegeven moment ook kunnen geloven.

4. Hoe zou hij ooit kunnen ontsnappen ? En hij was te zwak om alleen in het oerwoud te overleven. Ze hadden hem nodig om zijn bloed af te nemen, en zelfs zijn urine. Ook mengden ze het door zijn melk.

5. Hij zei dat hij nooit zou opgeven tegen zichzelf. Maar ze sloegen hem hard, en hij was bang dat hij zijn verstand zou verliezen. Dat was klaarblijkelijk wat ze wilden. Ze wilden hem geestelijk, verstandelijk en emotioneel breken. Maar hij zou niet opgeven. Hij was vastbesloten. Hij zou zijn verstand niet verliezen. Hij was vol van haat naar hen. Hij wist dat hij zou ontsnappen. Hij wist het. Hij zou blijven zoeken naar hun zwakke plek. Ook werd hij op een spotkar door het kamp getrokken.

6. Op een nacht kwam een jongen hem bevrijden en ze renden samen de wildernis in. 'Ze zullen ons doden als ze ons vinden,' zei hij, maar de jongen had een speer bij zich, en een mes. Het was nacht, en ze waren niet opgemerkt. Maar al snel werden ze gevangen genomen door een andere stam. Mannen kwamen nooit ver in het oerwoud. Hij werd meegetrokken naar een tent door een vrouw. De andere jongen werd in een andere tent gesleurd door een vrouw. Hij voelde zich wanhopig worden. Hij voelde zich ingesloten. Toch was hij ook boos, agressief zelfs. Hij was moe, heel moe, maar ze liet hem niet slapen. Zijn handen waren achter zijn rug gebonden en er was een touw om zijn nek. 'Het zij zo,' zei hij. Hij werd zwaar depressief. Maar hoe zou hij alleen in het oerwoud kunnen overleven ?

7. Hij was op de planeet Laura.

8. Op een dag waren er invasies door piraten, en zij namen alle vrouwen, en ook de man gevangen, en namen hen naar hun schip. Met allerlei drankjes en toverspreuken veranderden ze de man weer in een kind, en stopten zijn ziel in een fles, en noemden het de ziel van Drinbard, hun piratenkapitein. En sindsdien werden de nachtmerries die de ziel had over de amazones in het oerwoud erger dan ooit. Hij wist niet wat erger was : de piraten of de amazones. Het leek wel alsof hij heen en weer ging. Drinbard lachte altijd hard als de ziel in de fles hem vertelde over de

nachtmerries. Op een dag werd hij vrijgezet uit de fles, maar sindsdien doolde hij en werden zijn nachtmerries zelfs nog erger, en zijn bevrijder had spijt dat hij het ooit had gedaan.

Logos

1. Het Stoïcijnse Pad van de Eenling ; Kudde mentaliteit is altijd het probleem geweest. Kudde gehechtheid blokkeert de heilige gebondenheid. Er is geen pad door de gnosis zonder de heilige gebondenheid.
  2. Er zou teveel misleiding zijn, vervroegde kennis, te late kennis, corrupte kennis, enzovoorts. De mens laat dingen te snel kruizen, maar het pad van de eenling is het enige pad wat de natuur heeft aangelegd, en de rest is allemaal valse veiligheid.
  3. Er moet dus een nieuw stoïcijns niveau komen waarin de mens het eenling principe leert, want dat is ook van groot belang voor de demonologie. De demonologie is gebaseerd op het kruis, het aanvaarden van het lijden, het geduldig dragen van het lijden en daarin volharden.
  4. Dat is ook de stelling van het stoïcisme. Er zijn vele misvattingen over het stoïcisme, en er zijn ook vele stromingen binnen het stoïcisme.
  5. Het doel van het stoïcisme, wat rond 300 BCE in Griekenland onstond, met als grondleggers Zeno en Chrysippus, is te leven volgens de natuur en niet volgens de massa's.
  6. Zij die de massa volgen kunnen deze filosofie niet bestuderen, stelde Chrysippus.
  7. Je moet je onthechten van de massa en de natuur leren kennen.
  8. Hij stelde dat de dwazen alles willen, maar begrijpen niet hoe ze het moeten gebruiken. Chrysippus wilde de mens het grijpen afleren, om allereerst terug te keren tot het zelf, de eenling, en zo te leren. Er zijn hierin veel dingen nodig, als een stappenplan. Allereerst moet de mens terugkeren tot het niets, want anders worden er teveel fouten gemaakt. Alleen de wijzen zullen dit pad gaan, stelt Chrysippus. Het is een vreemdelingen pad van compromisloosheid. Als je geen vreemdeling bent, dan is alles verloren. Dan kom je nooit verder op het pad van de eenling. Wie door de massa's aanbeden wil worden en de massa's wil behagen kan dit pad niet op. Voor Chrysippus is het belangrijk terug te keren tot eigenzinnigheid in de natuur, niet de opgelegde identiteit van de massa's. Het kwaad kan niet zomaar uitgebannen worden, en dat mag ook niet, want het is ergens voor bedoeld. Er moet gebruik van gemaakt worden.
  9. Verschillende stoïcijnen zeiden hierover :
- Marcus Aurelius : Want het denken verandert alles wat een handeling in de weg staat en wendt het aan voor zijn eigen doel, en wat een obstakel was bij een werk, wordt een hulpmiddel, en wat je verhinderde een bepaalde weg in te slaan, wordt een richtingwijzer.

Seneca :

Niet wat, maar hoe je iets draagt is belangrijk.

10. Ook Paulus putte uit de stoïcijnse filosofie voor zijn brieven, zoals dat alle dingen medewerken ten goede voor degenen op dit pad. Ook Paulus stelde dat dit een pad was van de eenling, en dat je deze wedstrijd moest winnen, door alles en iedereen achter je te laten. Ook Chrysippus stelde dit al, maar Chrysippus zei erbij dat je dit nooit ten koste van anderen mocht doen. Je mag geen overwinnaar worden over de ruggen van anderen heen, want dat is ook weer negatieve kudde mentaliteit. Je moet dus niet stelen, maar het zelf eerlijk vinden en verdienen zonder de ander daarbij schade te berokkenen. Velen zijn namelijk in de kuddes voor dit ene doel om zo makkelijk ten koste van iemand anders iets gedaan te krijgen. Dat pad moet achtergelaten worden, stelt Chrysippus. En ook dit komt weer terug in de leerbrieven van Paulus.

11. Chrysippus stelde dat het lot altijd verbonden was aan het corresponderen met iemand's werken, met iemand's natuur en kwaliteit, dus uiteindelijk zou je levenswinst gebaseerd zijn op je eigen hart. Er is uiteindelijk loon naar werken, en de mens moet daarvoor niet de kortste en makkelijkste weg nemen, want dan wordt er teveel over het hoofd gezien. Alles in het stoïcisme gebeurt in processen. Daaraan is alles gelinkt, en daardoor wordt alles geforceerd. De mens kan zich niet losmaken van dit proces. Het heeft geen zin te strijden tegen de natuur. Alles zit hiervoor in het object en de mens zelf, wachtende om ontrafeld te worden. Dat is wat het lot is. Het is ingewoven en gaat niet buiten de mens om.

12. Ook Zeno, de eerste grondlegger van het stoïcisme, hield niet van massa's, en ook niet van rijkdom. Hij hield van de natuur en de eenvoud. Hij hield van de filosofie. Alles was ook verbonden aan de stand van de planeten, stelde Zeno. Hij bekeek dus alles vanuit de buitenaardse context. In die zin sprak hij dus over de buitenaardse natuur die zichzelf op aarde projecteerde. Zeno stelde dat we twee oren hadden, en maar één mond. We zouden dus dubbel zoveel moeten luisteren. De mens moest voldoende opgeladen zijn met stilte om te kunnen leven. De mond zou de boodschap anders in de weg staan. De mond mocht alleen spreken door het oor. Hij leefde sober en minimalistisch. Hij leefde ascetisch, ook al was hij soms rijk. Zeno stelde dat de massa's misleiding brachten, en daarom moest de mens de massa's ontwijken en met minder genoeg nemen, om aan de misleiding te ontkomen. Zeno onderwees hoe de misleiding te ontwijken. De mens moest weer doel hebben, en reden, en die kon alleen ontstaan als de ziel zou komen tot de universele reden, de logos. Dit zou ergens in het universum zweven als een vogel, en de ziel moest de sleutel hiertoe verdienen op het stoïcijnse pad. Later werd dit door de christenen allemaal verletterlijkt en gematerialiseerd tot de bijbel die ze de logos noemen, maar de logos is natuurlijk veel meer. De christenen wilden het pad op de berg niet gaan, want dat was te smal, te moeilijk, te kronkelig, te eng, en daarom maakten ze een afgod beneden in het dal : de bijbel. En hier moest iedereen voor neerbuigen. Het christendom is dus een grote vervorming van de stoïcijnse filosofie. Ineens werd ook Jezus, de nieuwe afgod na het Griekse wereldrijk, de logos genoemd.

13. Zowel de doxa, het geloof en de mening van de massa, en de pathos, de emotie, waren vaak grote vijanden van de stoïcijnen, die alles getest wilden hebben aan de logos, de universele rede, het universele woord van de natuur. De mens moest niet worden voortgedreven door de emotie, maar de emotie kon wel het resultaat worden van de logos. De emotie moest hieraan ondergeschikt worden, want vaak was de pathos van de massa gewoon het vooroordeel. Het wilde dus niet zeggen dat emotie niet meer mocht bestaan. Zolang de emotie maar getest was, want er waren ook valse, overmoedige emoties. Dogma had een hele andere betekenis in het stoïcisme, namelijk van een getest principe gevestigd door rede en ervaring. In het christendom werd de

dogma natte vinger werk, gewoon domweg door blind geloof van de voorouders en wat de massa zo had bepaald in het verleden, dus van doxa en pathos. Doxa werd in de Griekse bijbel gebruikt om de glorie van God aan te geven, waardoor dus ook God werd verlaagd tot het niveau van de mening en het geloof van de massa. De stoïcijnen waren hier deels woest over, maar waren tegelijkertijd ook op zoek naar betekenis hierin. Het christendom zou namelijk gebruikt kunnen worden om iets diepers in het stoïcisme omhoog te halen, een missing link. De stoïcijnen waren hierin gebaseerd op logos en gnosis. Voor hen was dit een discipline, de ascese. Waar de hedonisten waren gericht op het ontwikkelen van spieren waren de stoïcijnen gericht op het zoeken naar diepere filosofische structuren, naar soberheid en eenvoud. Waar de hedonisten meer wilden, wilden de stoïcijnen minder. Waar de hedonisten smachtten naar de goedkeuring van de massa's, daar waren de stoïcijnen op zoek naar de eenzame diepte van het eenling principe om zo terug te keren naar de natuur en de demonologie.

14. Het sofisme was een gevaarlijke stroming in de Griekse filosofie die voorafging aan het christendom. Het sofisme ging uit van 'het recht van de sterkste', en 'het recht van de meesten', en dat het niet gaat om gelijk hebben, maar gelijk krijgen, door drogredeneraties. Sofisten leerden de kunst van misleiden door bepaalde woorden te gebruiken die ervoor zorgden dat mensen onder de indruk kwamen en geamuseerd werden. Het ging de sofisten niet om 'recht en waarheid', maar om macht. Zij lieten zich hiervoor betalen, als een handel in macht, en waren daardoor buitengesloten van de objectieve kennis. Studenten van het sofisme werden geleerd hoe te misleiden, en geen wapen werd hierin ongeroerd gelaten. Zo ging het om het principe dat onrecht doen beter is dan onrecht lijden, en het zogenaamde pragmatisme, wat als volgt redeneert : 'Als het werkt, dan is het goed.' Dit zijn dus stromingen binnen het hedonisme : 'Zolang het fijn is, is het goed.' Het sofisme was een groot voorstander van de gemakslust. Alle tegenstrijdigheden en bezwaren werden weggepraat, en sofisten waren meesters in het overtuigen. Al snel werden zij ontmaskerd door Socrates en Plato, twee beroemde Griekse filosofen. Socrates werd ter dood veroordeeld vanwege zijn ontmaskerings-werk. Hij moest de gifbeker drinken. Ook Plato werd ter dood veroordeeld, maar hij werd door vrienden gered die hem loskochten.

15. Plato benoemde het sofisme als een mensenjacht, als een psychologische handels-kunst, om met name elite en rijke jeugd te bereiken met veel potentieel. De handel is dan in 'kennis', die de sofist koopt en doorverkoop, en ook zelf maakt. Hiertoe vestigt de sofist zich in de stad. Het is een ruilhandel en een fabriek van tweedehandse schijnkennis, aldus Plato. De sofist is een nabootser, en ook een soort tovenaars, en een zeer geliefd middel van politiek en religie. Meer en meer werd het sofisme een gevaarlijke handel in educatie. Het was allemaal gericht op de mens zelf, terwijl Socrates en Plato beweerden dat er een hogere kennis boven de relatieve kennis was. Beiden hebben zij zich dus tegen het sofistieke systeem gericht, de gevestigde opvoeders van de jeugd, en betaalden hiervoor een hoge prijs. Je zou de sofisten ook filosofische charlatans kunnen noemen die de weg voor het christendom hebben bereid.

16. Plato streed tegen doxa, tegen het gebruik van de mening en het geloof van de massa als argument. Dit was een wezenlijke strijd, want hieruit voort zou het christendom komen. Het woord doxa is verbonden aan populariteit, glorie, zoals het ook werd verbonden aan de glorie van God in de Griekse bijbel. Veel mensen zijn hier gevoelig voor. Ze kiezen populariteit boven de waarheid. Voor de stoïcijns is dit dus een test. Een stoïcijns is niet geïnteresseerd in macht, want hij weet waar het toe leidt. Hij verkoopt de waarheid niet voor autoriteit. Plato zette rede en geloof tegen elkaar. Het westerse christendom koos duidelijk voor het geloof. Plato werd ondergesneeuwd. Plato stelt dat er voor elke doxa een logos moest zijn waaraan het getest zou moeten worden, want anders was het waardeloos. De christen laat zich echter leiden door blind geloof, tegen alle kennis in. Voor

Plato was doxa de zonde van de filosoof. De filosoof moest eerst terugkeren tot de logos. Doxa is alles wat de mens zomaar klakkeloos aanneemt. Doxa wil schitteren in de tempel als een god, door mensen aanbeden. Doxa wil niet lijden in het verborgene voor diepte. Doxa heeft zware roemzucht en machtszucht en haalt daarvoor elk wapen uit de kast om het te krijgen. Doxa gaat niets of niemand uit de weg, niet door enige heilige vreze verhinderd, niet door enige kennis. Doxa denkt van een kale kip kun je niks plukken. De stoïcijnen bestempelden dit als egoïsme naar het externe, een zeer slechte pathos, emotie, en de mens zou moeten terugkeren tot de apatheia, het medicijn hiertegen, de boven-emotie. De mens moest gezuiverd worden van egoïstische emotie. Op het pad van apatheia betekent het dus niet dat je alle emotie en empathie moet kwijtraken. De stoïcijnen wijzen op de gevaren van onverschilligheid, valse apatheia, wat ook weer egoïsme is. Het eenlings-principe heeft niets met egoïsme te maken, maar met verdieping van het zelf zijn, en komen tot de hogere gebondenheid. Er is geen gnosis zonder de hogere gebondenheid, en die kan alleen ontstaan in het eenlings-principe. Dat wat er buiten hangt wordt aangedreven door de doxa-massa's.

17. In de brieven aan Lucilius stelt de stoïcijn Seneca dat begeerte uit de hand loopt als het de grenzen van de natuur overschrijdt. De natuur is vol van beperkingen, maar het hedonisme heeft die niet. Dit is een grote vijand van de mens. De hedonistische massa's hebben hun adel geschapen, maar de filosofie heeft haar eigen adel. Hij wijst op Plato die stelde dat er geen koning bestaat die niet uit slaven is voortgekomen, en geen slaaf die niet uit koningen is voortgekomen. De ware adel is dan volgens Seneca wie de natuur goed heeft afgestemd op de deugd. Boven alles uitstijgen is dat wat adel maakt, oftewel de apatheia. Ook de logos en de gnosis zweven daar. Seneca stelt dat je nooit haast moet maken in dit labyrint, want juist dat wordt je noodlottig. Overmoed behoort niet tot de stoïcijnen. De stoïcijnen testen alles. De stoïcijnen gebruiken strategie.

18. Hij stelt dat het er niet om gaat groots te werken. Een kunstenaar heeft de eigenschap om een geheel samen te vatten met weinig middelen en weinig materiaal. Dat is ook weer de schoonheid ervan. Teveel zou alles verprutsen. Seneca beschrijft zijn eigen wapenrusting die deels de projectielen van de vijand in zich opneemt en verwerkt om zich ermee te sieren, terwijl andere projectielen teruggeketst worden naar de afzender.

19. Gebrek is belangrijk, stelt Seneca, ook gebrek aan woorden. Niet alles hoeft wezenlijk te bestaan. De natuur heeft ook ruimte voor het niet wezenlijke, en omvat dit ook, omdat het metaforisch doel heeft, de beeldspraak.

20. Zo is het stoïcisme wantrouwend tot de grote massa's, en behoedt zij zich voor valse christelijke nederigheid tot de massa's die geleerd wordt. Er zijn plichten tot de natuur, niet tot de massa's. Wel kunnen daarin natuurlijk kruispunten in optreden, maar die zijn niet geforceerd. Deugd is voor de stoïcijn gebaseerd op kennis, omdat er teveel corruptie op de loer ligt, zoals we zien in het christendom. Geloof is een slechte leermeester.

21. Het principe van de eenling is van levensbelang. De mens denkt de massa's nodig te hebben, de ander, maar dat is een misleiding. De eenling heeft een eigen sociologie. Kruispunten worden niet geforceerd, niet gemanipuleerd. Ze worden niet overhaast. Altijd maar weer denkt de mens de ander nodig te hebben, alsof de ander de mens gelukkig kan maken. Ook is de mens bang voor de ander, denkende dat de ander hem kapot kan maken. Maar beide gevallen zijn niet mogelijk. Alleen het pad van de eenling leidt tot het geluk, en het geluk is de diepte. In de diepte is er de gebondenheid, want de mens gaat dan zien dat het maar één weg is. De eenling trekt het ene aan. Het ene is daarmee ook het enige. Hoe dieper de mens gaat hoe meer de mens erachter komt dat

er steeds minder mogelijkheden zijn. Het pad wordt namelijk steeds smaller, de poort steeds enger. De mens wordt ingesloten. Dit leidt tot de ervaring van de heilige gebondenheid.

22. Het doel van de mens is een eenling te zijn. Je ervaart het externe dan alleen nog door het interne. Het heeft zijn eigen sociologie. De ander is dan slechts een klankbord, geen bron.

23. Eerst moet de mens komen tot apatheia, wat letterlijk zonder emotie betekent, wat dus het niets inhoudt, maar wat niet wil zeggen dat dit het einddoel is. Het wil niet zeggen dat de mens niet zonder emotie moet zijn, maar de mens mag er niet door aangedreven worden. Het mag geen stuur mechanisme worden. Pathos, emotie, moet dus onderworpen worden aan apatheia, en aan rede. Leegte mag ook nooit een doel op zich zijn, maar moet onderworpen zijn aan rede, aan logos. Apatheia moet dus onderworpen worden aan logos.

1. Logos - rede
2. Apatheia - boven-emotie, zonder emotie
3. Pathos - emotie
4. doxa - geloof van de massa

24. Doxa moet dus ook onderworpen worden aan bovenstaande drie. Als dat gebeurt is kan de mens verder op het pad van de eenling.

25. Vijanden op dit pad :

bevestigings-zucht (van anderen, de massa, etc.)
goedkeurings-zucht (van anderen, de massa, etc.)
eierzucht
roemzucht
mensenbehagenis
massabehagenis
verklaringszucht (naar/ van anderen, de massa, etc.)
bewonderingszucht
opschepzucht
imponeerzucht
overtuigingszucht
winzucht
troostzucht (van anderen, de massa, etc.)

26. Ook is het dus belangrijk om het externe, de buitenwereld, te onderwerpen aan het interne, de binnenwereld.

27. Gnosis verzadigd meer dan vlug plezier.

Gnosis gaat veel verder dan geluk.

Soms voel je je misschien ongelukkig, maar dat kan weer onderdeel zijn van de gnosis die veel dieper leidt, tot iets groters dan geluk, iets wat dieper verzadigd.

Je kan je zelfs op sommige momenten diep ongelukkig voelen en wanhopig, maar tegelijkertijd in de extase van de gnosis zijn, omdat je voelt dat het een onderdeel is van iets veel groters, een onderdeel van jezelf.

Geluk is veelal overschat, en de gnosis onderschat.

Er is iets dat veel verder gaat dan zomaar geluk.

Het kan soms het geluk aan diggelen slaan, en toch is er iets diepers wat je op de been houdt, een verhaal. Dat is wanneer je het nut van alles gaat inzien.

Nut is iets veel groters dan geluk.

Door nut kun je van alles gebruik maken.

Nut is dan wel een Nederlands woord, maar het is oorspronkelijk Egyptisch.

Ra maakte elke nacht een tocht door de onderwereld, zijn moeder Nut.

28. Als er geen geluk is is er nog geen man overboord, maar als er geen nut is dan is alles verloren.

De massa's hebben vals, tijdelijk geluk, maar de eenling heeft waar nut.

De eenling wijkt niet af van het eenzame pad van nut, ook al ziet hij het soms niet en gaat hij door wat in de gnosis de naradox word genoemd, de schijnbare nutteloosheid.

29. De eenling moet goed zijn meters in de gaten houden in de demonologie. Er moet genoeg stilte zijn in zijn stilte meter, en genoeg zelfreflectie in zijn zelfreflectie meter, anders zouden de massa's hem kunnen grijpen. Telkens weer moet hij deze meters opladen, en moet hij leren luisteren naar de alarmen en tijdsignalen van deze meters.

30. En zo ging ook Kaïn tot Nut, oftewel het land Nod, Nud, Nuwd. In de grondtekst was hij verbonden aan Ra. Ook Kaïn was een eenling, en de westerse vertaling van dit verhaal was veel te eenzijdig, en ging totaal voorbij aan de diepere symboliek. In de grondtekst krijgt dit verhaal weer nut. De mens moet dus kiezen tussen nut en oppervlakkig geluk. Zij die voor nut gekozen hebben hebben een heilige vreze tegen oppervlakkig geluk. Het is voor hen helemaal geen geluk, maar een pijn die niet te dragen is en die ook niet meer nuttig is. Het is de pijn van de afvalligheid die leidt tot de totale vernietiging. Afvalligen voelen die pijn niet, omdat ze bedrogen worden. De nuttigen hebben dus een bepaalde gevoeligheid, een goed alarm. Voor hen is het niet zoet, maar een vergif wat ze moeten ontwijken.

31. Moet de ander om je heen veranderen, of moet je zelf veranderen? Je kunt geen ijzer met handen breken. Je moet puzzelen. Hiervoor heeft de mens niet slechts onderscheidingsvermogen nodig, maar ook puzzel vermogen, en dit wordt aangedreven door de leergierigheid van de mens.

32. Natuurlijk kan hierin al snel wat misgaan, vanwege al het surrogaat om ons heen.

33. Daarom waren de stoïcijnen al lang voor de opkomst van het christendom gericht op de logos, de Rede, wat Plato ook wel het transcendente goddelijke verstand noemde, en waaraan ze alles testten. Later werd deze logos door de christenen dus gematerialiseerd en verletterlijkt, op basis van geloofs-sentiment. Het is het sofistieke hedonisme wat zomaar klakkeloos alle bourgondische levenswijzen van de voorouders overneemt, en dit begonnen ze eigen namen te geven. Zo ontstond het gehele christelijke palet van kortzichtige woordbetekenis. Wat de massa dacht was belangrijk voor de christen, wat sofistiek gedachtengoed was uit het pre-socratische tijdperk, nog voordat Socrates kwam opzetten. Het was een markt-cultuur van rondtrekkende leraren die hun lessen verkochten, ook de zogeheten drogredenen. Ze verkochten hun troep nogal duur, en ook het hedendaagse scholensysteem is hierop gebouwd. Geld was de maatstaf. In principe konden alleen de rijken genieten van het sofistieke onderwijs. Vandaag de dag kunnen we ook kijken naar het medische systeem en het juridische systeem in kapitalistische landen, waarin alleen de rijken medische en juridische zorg krijgen. Voor 'recht' en 'gezondheid' moet je vandaag de dag veel betalen, wat allemaal gebaseerd is op de pre-socratische sofistiek. We kunnen dus ook constateren dat dit vals geld is in de omloop, en dat het niet is zoals het was bedoeld.

34. Omdat de sofistiek allemaal om geld ging, als een beroep, in plaats van een missie, probeerde de sofist het brein van de mens te manipuleren door welsprekendheid en amusement, door bedriegelijke uiterlijkheden dus, om zo de pathos, de emotie, te bespelen, als een poppenspeler. De rede, de logos, werd dus zo meer en meer weggeschoven. Het was gesjoemel, en daardoor noemde Plato het sofisme ook een mensenjacht. Er werden valstrikken uitgezet om onoplettende mensen mee te vangen. Hierdoor versterkten zij de elite. Omdat het om massa-beïnvloeding ging als de maat, de mens als maat, en niet de hogere logos, traden de sofisten op voor het vermaak en niet voor de waarheid. Omdat de doxa, de massa-opinie, voor hen belangrijk was, was het overmatig gebruik van eros, seksualiteit, een mogelijk gevolg, wat leidt tot porneia, het marktwezen van perverse seksualiteit voor verkeerde doeleinden en afgoderij, want dit gaf hen de macht om de massa's te scheppen en onder hun macht te houden. Door al hun verloochenen van de rede, de logos, en het verdraaien ervan, wat later ook massaal gebeurde door het christendom, en door het overmatig accentueren van uiterlijkheden en het materialisme als gevolg daarvan, wekt men een vroegtijdige, valse seksualiteit op, een corrupte eros, de porneia, waardoor er geboorte werd gegeven aan het christelijke wereldrijk. Socrates gaf een veel hogere betekenis aan de eros, die onderworpen en getest moest worden aan de logos, de rede, namelijk dat de ware liefde de wijsbegeerte is. Eros is volgens Socrates de zoektocht van de mens naar zichzelf, naar binnen gericht, dus al helemaal niet naar buiten. Er moet bij gezegd worden dat Plato in zijn boek Symposium, over Eros, stelde dat Socrates deze wijsheid had geleerd van zijn leermeester, de profetische filosofe Diotima. Plato zelf was de leerling van Socrates, dus die stond heel dichtbij hem. Diotima noemde Eros een subtiele kracht die boodschappen overbracht tussen het goddelijke en de mens, vanuit de logos dus. Zijn moeder was Penia, armoede, en zijn vader was Poros, intelligentie. We kunnen dus stellen dat Eros voortkomt vanuit het verminderen van het lagere en het hongeren naar het hogere, wat ook bewaard is gebleven in de latere gnostisch-christelijke traditie. Eros kan alleen geboren worden in de leegte, in het afleggen van de lagere natuur. Penia en Poros zijn dus het tegenovergestelde van de porneia, want zij vormen de brug van het minderen die de mens in contact stelt met de hogere logos, in plaats van massa-vermeerdering. Eros is het verlangen naar kennis, die gezuiverd wordt door de logos.

35. In het wereldbeeld van de stoïcijnen stond de logos centraal. Eros zou nooit in die zin op zichzelf kunnen bestaan, want dan zou het corrupt worden. Eros was dus meer de verbinding tussen de hogere gedachtes, de vruchtbaarheid van de hogere principes, waar de stoïcijn naar zocht als een brug tussen het zelf en de logos, waaraan het valse zelf zou kunnen afsterven. De stoïcijn wilde de massa's dus niet, en ook niet de aardse rijkdommen, maar dus wel de massa's van de hogere gedachtes, het hogere collectief van de logos. En daarvoor had de stoïcijn een zuiver begrip van de Eros voor nodig. Als zijn eros corrupt zou zijn, lager aards, dan zou zijn schip op een rots kapot breken en zinken. Het zou hem noodlottig worden. De stoïcijnen stelden dat het middel van transcendentie om tot de logos, de rede, te komen de apatheia was, oftewel het toetsen van de emotie aan de rede, het boven je emoties uitstijgen om tot rede te komen, en dan zal de rede de emotie aandrijven, niet andersom. Er moest dus een grote draai komen in de menselijke natuur. Er was dus een grote strijd tussen de lagere emotie en het hogere onderwijs. Op de oceanen van emotie, geloof en opinie die tussen de mens en de rede inliggen zijn er vele gevaarlijke piratenschepen van het sofisme die de mens moet zien te ontwijken. Uiteindelijk waren zij het die het christelijke piratenrijk bouwden. Voor de eenling op het stoïcijnse pad is het belangrijk om zijn eros weer in dienst te stellen van de oorspronkelijke logos, de hogere rede die op het pad van de apatheia bereikt kon worden. Diotima noemde Eros een zoeker naar de wijsheid, en de wijsheid bevat eeuwigheid en volkomenheid. Diotima wijdde mensen in op dit pad, zoals ook haar leerling Socrates, en indirect Plato dus. Eros is het zoeken naar het blijvende bezit van deze dingen, oftewel het zoeken naar de heilige gebondenheid, de hogere gebondenheid van de zelfoverstijging. Daar

waar een aards mens op zoek is naar bedriegelijke, oppervlakkige, sjoemelende schoonheid, daar is een stoïcijn op zoek naar de hogere schoonheid van de verewuwiging van het goede in zichzelf, de subtiële werkelijkheid.

36. Schoonheidsbeleving kan al heel snel pathos zijn, emotie, en doxa, massa-opinie (omdat je zo bent opgevoed, omdat je vader en moeder het ook mooi vinden, enzovoorts), en het kan zo al heel snel tegen de logos, de hogere rede, ingaan, maar Diotima stelt dat de mens moet loskomen van de lagere schoonheidsleer die voortgedreven wordt door traditie en kortzichtigheid, om zo te komen tot de eeuwige oceaan van de schoonheid van de hogere gedachtes die daar ook weer voortplanten, anders blijft men slaaf van het bedrog. Diotima stelt dat de mens ingewijd moet worden in de hogere geheimen van de liefde waarin het mysterie van de schoonheid helder wordt, transcendent. Het is de stoïcijnse esthetiek van de logos, de eeuwigheid van de logos die door de apatheia, de emotie-overstijging, tot de zuiverheid van de logos is gekomen. De esthetiek is in die zin het bezit van de eenling, niet van de massa's. De schoonheid van de gnosis is voor de massa's meer dan ze kunnen dragen. Het is voor de lagere aardse mens moeilijk om het concept van de eeuwigheid te omarmen of zelfs te confronteren. De aesthesis, de ervaring, de gevoeligheid, het waarnemingsvermogen, het gevoel voor kunst, het schoonheidsgevoel, moet in die zin ook onderworpen worden aan de logos, de hogere, transcendente rede, en moet hieraan getest worden. Het mag niet uitstijgen boven de logos, want dan wordt het corrupt. Het mag dus ook niet losgekoppeld worden van de logos. De aesthesis is het zintuigelijke, maar die mag je niet zomaar als een dolle hond laten loslopen.

1. logos - rede
2. apatheia - emotie-overstijging
3. eros - zoektocht naar de wijsheid
4. aesthesis - verewuwiging, subtiliteit
5. pathos - emotie
6. doxa - geloof van de massa

37. Diotima stelt dan dat de massa de lelijkheid is, het afgewekene, ook al zien ze dat zelf niet, want ze wanen zichzelf met kop en schouders boven alles uit, en wanen zichzelf eeuwig. Ook stelt ze dat de ware schoonheid op zichzelf bestaat en in zichzelf en eeuwig is, en dat alles buiten haar slechts komt en gaat. Tot die schoonheid van de wijsheid is alle inspanning om hierin ingewijd te worden, wat geen makkelijk pad is, maar daarbuiten zal de mens slechts ten prooi vallen aan groot bedrog. Deze schoonheid is dus niet racistisch, maar ontmaskert het kwaad. Je zou dus ook kunnen stellen dat deze transcendente natuurschoonheid geen 'spiegeltje spiegeltje aan de wand ik ben het mooiste in het land' spelletje is. Geen 'Liesje op haar hoge troontje mag niet vies worden' spelletjes. Eros werd door Diotima beschreven als een jongeling in de natuur op blote voeten, zonder kleding, dakloos, en arm. Op andere plaatsen in het boek van Plato werd hij beschreven als een teder en zachtvaardig iemand met de eeuwige jeugd, altijd met een kinderlijke gezindheid. Hij woont in het zachtste deel van de zachtmoedigen. Hij is van de buigzame, subtiële wereld, waardoor de kloof tussen de mens en het goddelijke is overbrugt, tussen mens en logos. Hij is tussen twee werelden, maar kan alleen door de logos tot volle bloei komen.

38. In het christendom werd eros tot Jezus :

Hebreeën 1

1 Nadat God eertijds vele malen, polym-eros, of door diepe, vele eros, wijsbegeertes, en op vele

wijzen, tot de vaderen gesproken had in de profeten, 2 heeft Hij nu in het laatst der dagen tot ons gesproken in de Zoon, die Hij gesteld heeft tot erfgenaam van alle dingen, door wie Hij ook de wereld geschapen heeft.

Jezus werd toen tot logos gemaakt, en later werd de bijbel tot logos gemaakt, waardoor dus ook de christelijke eros corrupt werd gemaakt, verletterlijkt, gematerialiseerd, ontdaan van alle oorspronkelijke filosofie. Wel lopen de oorspronkelijke stoïcijnse lijnen en bloedaderen van eros en logos nog door de bijbel heen.

39. Ook het woordje pan-eros of het latere phan-eros komt veel in de bijbel voor in verschillende vormen, wat in het koine grieks (NT grieks) geopenbaard betekent, maar wat de godheid pan, de natuur, verbindt aan eros. Mattheus 6 : 18 om u niet bij uw vasten aan de mensen te vertonen, pan-eros/n, maar aan uw Vader, die in het verborgene is; en uw Vader, die in het verborgene ziet, zal het u vergelden.

40. Ook kan het woord pan-eros gekend betekenen. Lucas 8 : 17 Want er is niets verborgen, dat niet aan het licht zal komen, en niets geheim, dat niet zal bekend, pan-eros/n, worden en aan het licht komen.

41. Uiteindelijk zal het Jezus principe dus weer worden tot de wijsbegeerte in de natuur, eros in pan, pan-eros, wat dus gewoon al in de Griekse bijbel staat. Wel zien we dit al terug in de Jezus verhalen hoe Jezus toch vaak de natuur opzocht, maar hier is het dus een principe dat alle dingen geopenbaard zullen worden in pan-eros.

42. Romeinen 1 : 19 daarom dat hetgeen van God gekend kan worden in hen openbaar, paneros/n, is, want God heeft het hun geopenbaard, pan-eros/en. Het heeft dus een duidelijke brug functie tussen de mens en de logos.

43. Socrates en Plato legden al het fundament voor het stoïcisme. Socrates liet al het nut van slechte relaties zien. Als de mens alleen maar goede relaties had, dan zou de mens gewoon gelukkig worden, maar als de mens een slechte relatie zou hebben, dan zou de mens daardoor filosoof worden. Ook zei hij dat hij wist dat hij intelligent was, omdat hij wist dat hij niets wist. De ware wijsheid komt, stelt Socrates, wanneer we begrijpen hoe weinig we eigenlijk van het leven, onszelf en de wereld om ons heen begrijpen. Hij streed tegen de pathos systemen die emotie als basis hadden, en noemde het een vulgaire illusie, want de mens moest niet leven om te eten en te drinken, maar moest eten en drinken om te leven. De mens moest terugkeren tot het niets allereerst, en tevreden worden met het weinige, en dat pad volgen. Het ging er volgens Socrates niet om zomaar te leven, maar om op de juiste manier te leven, en dan moest de mens terug keren tot de bron. Als een mens niet tevreden kon zijn met wat hij had, dan kon de mens ook niet tevreden zijn met wat hij zou krijgen. Het leven moest dus allereerst weer kritisch worden naar zichzelf, anders was het niet waard om geleefd te worden. We zien dit ook terug in de evangeliën, in het balk en splinter verhaal. Er zijn veel meer Socratische teksten die we daarin terugvinden, zoals dat Socrates de mens opdroeg om niet te denken aan het zelf en aan bezittingen, maar om tot zelfoverstijging te komen, zoals Jezus dit ook onderwees. Laat alles achter, verloochen jezelf en draag je kruis. Hij was een volgeling van de godin, wat Plato ook stelde, en vanuit deze moederlijke bron die boven alles lag moest de mens leven, om zo alle eigen meningen achter te laten, want die lieten de mens gek zijn als de wind die door een leeg huis blies. De mens moest zichzelf niets inbeelden. De mens was maar een dauwdruppel op een blad. Telkens weer kwam het uitstijgen terug in de filosofie van Socrates, wat ook in de bijbel terugkomt als de hemelvaart. Maar Socrates

zei erbij dat dat uitstijgen telkens verder moest gaan. Hij waarschuwde dat wijsheid niets is zonder hogere inspiratie, wat ook terugkomt in de brieven van Paulus. Soms kan die inspiratie zo sterk zijn dat je niet ten diepste weet wat het betekent. Hij noemde de bedriegelijke lagere aardse schoonheid een zeer tijdelijke tiran die de mens met verrukking verleidde om de massa's groter te maken.

44. Toen op deze fundamenten het stoïcisme werd gebouwd stelde Seneca zijn brieven op. Seneca stelde al dat we alleen maar dingen in bruikleen hadden, en Socrates had al gesteld dat het er niet om gaat hoeveel we hebben, maar hoe we het gebruiken. Seneca stelde dat veel reizen van weinig nut was, maar dat het geestelijke reizen des te meer belangrijk was. Ook het opzoeken van de natuur was belangrijk, wat ook een goede spiegel voor de mens was. De stoïcijn moest leren te leven met verlies, opdat daardoor zijn ziel op de natuur werd afgestemd. Zonder verlies zou dit niet mogelijk zijn. De stoïcijn moest verlies leren zien als een vriend, niet als een vijand. Er was dan namelijk ruimte voor innerlijke rijkdom.

45. Ook Aristoteles, de leerling van Plato, streed tegen het sofisme en riep de mens op om terug te keren tot de natuur. Hij streed fel tegen het een-daads-geloof waarin mensen dachten dat ze na een goede daad te verrichten het voor elkaar hadden. Hij stelde : Kwaliteit is geen daad, het is een gewoonte. En : We zijn dat, wat we bij herhaling doen. Gewoonte wordt bij de mensen ten slotte tot natuur. De goede daden en kwaliteit van de mens moesten dus door deze drie stadia heengaan :

1. herhaling
2. gewoonte
3. natuur

46. Hij stelde dat alhoewel de mens een sociaal wezen was, als de mens de vriend zou worden van de massa, dan had de mens helemaal geen vriend. Hij stelde dat vriendschap een traag rijpende vrucht was, maar dat vriendschap in de wortels een illusie was, en dat de mens die genoeg had aan zichzelf het ware geluk had gevonden. Net zoals Socrates stelde hij dat de mens niet zo zeker moest zijn van zijn zaak, maar twijfel is het begin van de wijsheid. Ook stelde dat de wijsbegeerte er niet was om op te sommen wat een mens gelukkig zou maken. De melancholie zou de mens veel verder leiden. Het geheel is hierin altijd meer dan de som van de delen.

47. Aristoteles prikte heen door het bedrog van op zichzelfstaande 'goede daden'. Daar ging het niet om, volgens Aristoteles, want het zou ook verkeerde motieven kunnen hebben. Het ging om karakter vorming. Het goede moest als kwaliteit een instinct worden van de mens. De mens moest terug tot de oernatuur, en moest hiervan een deel worden. Zomaar geloof en goede daden zouden nog teveel achter de zijlijn staan. De karaktervorming moest de plaats innemen van al te oppervlakkig en doelloos geluksgevoel. Volgens Aristoteles geeft de filosofie een hele andere betekenis aan geluk dan de massa's dit doen. De massa's noemen al snel de woorden plezier, weelde, roem. De zieken willen gezondheid en de armen willen weelde. Voor hen is het leven en geluk gewoon plezier maken. Er is niets hogers voor hen. Ze gaan hier helemaal in op. Voor Aristoteles zijn er drie soorten mensen : de levensgenieters, de staatsmannen en de filosofen. Het geldbeluste leven gaat volgens Aristoteles recht tegen de natuur in. Maar volgens Aristoteles is er een pad in het midden, omdat de mens niet gemaakt is om een extremist te zijn, en dit ook niet aankan. De mens heeft van alles een beetje nodig, en moet ook geen onmogelijke doelen voor zichzelf stellen. De mens mag hier creatief mee omgaan. De mens mag lerend hiermee omgaan. Karaktervorming aan de logos moet geoefend worden in onderwijs en opvoeding. Het komt de mens niet zomaar aanwaaien.

48. De geoefendheid is de godin Arete (Areta), ook een beeld van kennis en studie. Zij is ook een oorlogsgodin. De stoïcijn moest op het pad niet zomaar steken bij goede daden, maar moest geoefend worden, om zo te komen tot Arete. Eens probeerde Kakia, de zwaar opgemaakte verleidster tot het kwaad, Heracles te verleiden door hem weelde en plezier aan te bieden, terwijl Arete hem een leven van worsteling met het kwaad aanbood (de demonologie). Heracles koos toen het pad van Arete. Ook Paulus stelt in de Griekse bijbel dat de mens op Areta gericht moet zijn, de geoefendheid (Fil. 4:8). Petrus stelt dat we alleen door Areta, geoefendheid, tot de kennis kunnen komen (2 Petr. 1:5). In de grondtekst van het NT waren zowel Paulus als Petrus volgelingen van de godin Areta. Deze geoefendheid, arete, moet altijd in overeenstemming zijn met de logos, de rede, volgens Aristoteles, ook een volgeling van de godin Areta.

49. Het gaat er dus niet om door genade te komen tot God, oftewel geestelijke luiheid (protestantisme), en ook niet om door goede werken tot God te komen (katholicisme), maar door de geoefendheid, Areta, wat Aristoteles al predikte, en de stoïcijnen, en wat toen door Petrus en Paulus werd overgenomen. De natuur is moeilijk te vatten. Daar moet de mens moeite voor doen, want de natuur is niet goedkoop. In de stoïcijnse leer was Areta de opvoedster en onderwijzer tot de logos. Iedere stoïcijn moest ernstig streven een ontmoeting met haar te hebben, zoals christenen wordt geleerd ernstig te streven naar het ontvangen van de heilige geest.

50. Zo was het dus oorspronkelijk een filosofisch stelsel, en religie werd alleen gebruikt als metaforiek, als personificatie van principes. Kakia, de verleidster, de godin van het kwaad, kwam om de mens te misleiden de geoefendheid om te ruilen voor gemakszuchtig plezier en weelde wat een geheel eigen religie vormde : het christendom. Aristoteles stelde dat er geen simpel ja of nee was, maar dat er een enorme creatieve ruimte tussenin zat, het pad in het midden. Deze lijnen lopen nog steeds door het christendom heen. Het staat er allemaal wel, maar de mens heeft het lopen verschuiven met eigen gemaakte waardensystemen en hiërarchieën. Christenen wassen elke oproep tot geoefendheid heel snel weg met indutters zoals 'geloof' en 'genade'. Deze woorden hebben geheel nieuwe betekenis gekregen in het christelijke woordenboek. Maar het kwaad vormt en definieert het goede, zoals het goede het kwade definieert en vormt, in de levensvisie van Aristoteles. Het pad van Aristoteles gaat hier dus dwars doorheen. Alleen zo kan de mens tot Arete, geoefendheid, komen.

51. De Logos is voor de stoïcijnen een synoniem voor zowel de natuur als God. Zowel de Logos als Areta stond centraal, en zij konden ook niet los van elkaar bestaan. De Logos is de subtiele wet van het al, het ogenschijnlijke toeval, wat de mens dient te volgen en te gehoorzamen om niet doelloos als een dwaallicht weg te vagen in de schaduwen ervan. Areta en de Logos waren de gidsen van de mens in het moeilijke bestaan voor de stoïcijn. Deze termen komen ook weer voor in de grondteksten van het christendom. Het lot van de mens is zijn eigen karakter, en daarom is oefening daarvan voor levensbehoud. Niets is vanzelfsprekend, maar er is een noodzakelijkheid waar zelfs de goden tevergeefs tegen strijden, stelde de pre-socratische filosofie. Aristoteles kwam om weer balans te brengen, want er waren vele extremen ontstaan. Laten we beseffen dat dit gewoon principes waren die zich opdrongen als de noodzaak van de natuur balans. Mensen zijn altijd weer op zoek naar leiders en helden, naar rolmodellen, maar de mens moet beseffen dat dit slechts personificaties zijn van de hogere principes van het zelf. Daarom is lofprijs ook niets anders dan het goede wat zich in het zelf manifesteert, zoals Aristoteles stelt. Het is een eigen verantwoordelijkheid, en een werkwoord, opdat je geen toeschouwer bent aan de zijlijn en alles maar projecteert. Hierin ligt dus ook gevaar van de passieve gods-aanbidding waarmee de hedonistische kerken vol zitten. Zelfs in de filosofie zijn er gevaren dat de mens principes op een

hoop gooit om ze te absoluteren, ze gaat aanbidden en dan gaat verkopen, wat gewoon puur diefstal is, want de mens is geroepen om nomadisch te zijn, om alles ook weer achter te laten om tot hogere principes te komen. De zonde behoort het goede niet te prijzen, maar behoort zich te bekeren om zelf het goede te zijn. De zoektocht is naar je hogere zelf, in Areta, in de Logos. Meer heb je niet nodig, maar de illusie is ervoor om het ware te vormen en definiëren. Dat is de magie van de dualiteit. Het is bruikbaar voor de stoïcijn, en behorende tot de fysiologie van de oerstof. Het einde zal vastraken in het begin, want alles gaat in cirkels, stelt de presocratische filosofie. Aristoteles stelde dat je aan jezelf moest werken, want daar was alles al. Daar was al het creatieve materiaal wat je nodig had, en Areta was het product van gewoonte. Het moest een automatisme voor je worden, van robotische kwaliteit, anders zou je niet door het leven heenkomen. En de weg tot de geoefendheid, Areta, is de weg van de askesis, de oefening.

52. Areta is ook een woord voor mannelijkheid in het stoïcisme, de geoefendheid, wat gebeurt op het pad van de eenling, het vol zijn met de godin, Areta, het getest zijn aan de logos, de rede. Je kan het een held noemen, of een anti-held, want het heeft niet gebogen voor de massa's, maar heeft zijn innerlijke godin gevonden, de mannin, het oorspronkelijke volk van de gnosis, van Eva. Hij heeft niet voor superman gespeeld, maar is de weg van het kruis gegaan. Hij is geen spijbelaar die de mens zware mind-altering drugs heeft verkocht om hen bedriegelijke illusies van veiligheid en overwinning te geven, maar hij is gegaan tot de demonologische school om zichzelf te oefenen, de natuurschool. Hij loopt niet als een fletse zakenman met een gladgestreken pak en stropdas rond om zijn product van oplichting te verkopen, hoewel hij ook niet als een wilde weldoener parels voor de zwijnen werpt, maar hij heeft een vaste brug gebouwd, zij het van wildernis touwen, over de woeste oerrivieren van het oerwoud. Hij is een wenende filosoof, niet alles maar wegwimpelend en weglachend. Zijn Askesis heeft hem tot Areta geleid, zijn hogere zelf. Hij is de duisternis ingegaan en is er obscuur door geworden. Hij weet dat de aarde een mentaal en verbaal mijnenveld is. Hij laat de mens moeite doen om zijn filosofie te begrijpen. De mannelijkheid is de geoefendheid in het luisteren, de geoefendheid in het zoeken naar de hogere dingen en het achterlaten en minderen van de lagere dingen. De mannelijkheid is de mindering, en de vrouwelijkheid drijft de mannelijkheid hierin aan om te minderen, en zij vermeerdert zo zijn hogere dingen. De demonische surrogaten hiervan zijn de vermeerderingen van het lagere aardse.

53. De stoïcijn knapt af op de lagere levenswijzen van de christen. Hij ergert zich eraan en weent erover. Hierdoor zondert hij zich nog meer af. In die zin is het christelijke dus een negatieve richtingaanwijzer, maar het christendom heeft ook positieve richtingaanwijzers. De stoïcijn heeft beiden nodig. Dat is het pad van Aristoteles, het pad van Ares-Thoth, oftewel van de oorlogs-rede, de demonologische logos (Grieks-Egyptisch).

54. Adam moest in een diepe slaap vallen om tot de gnosis van Eva te komen, zoals de stoïcijn dit moest om tot Areta te komen. Dat is de ware lofprijs, wat ook een woordbetekenis is van Areta, zoals in 1 Petrus 2:9 : Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk Gode ten eigendom, om Areta, lofprijs, geoefendheid, te verkondigen van God, die u uit de duisternis geroepen heeft.

55. De definitie van lofprijs is dus geoefendheid, Areta, en zij moest verkondigd worden als het evangelie, zoals Adam Eva moest verkondigen, omdat zij de drager van de gnosis was. Areta is een vrouwelijk woord, naast het feit dat zij een godin is. De grondteksten van de bijbel zijn dus vol met verwijzingen naar de godinnen. Zij moesten verkondigd worden, als principes.

56. Ook in het Griekse OT, de Septuagint, komt Areta voor, zoals in Habakuk 3:3 : God komt van

Teman en de Heilige van het gebergte Paran. sela. Zijn Areta bedekt de hemelen, en de aarde is vol van zijn lof. Jesaja 42 : 12 Laten zij de Here eer geven en zijn Areta in de kustlanden verkondigen. Weer ligt hier de missie om areta, de noodzaak van de geoefendheid, te verkondigen.

57. Jesaja 63:7 Ik zal de gunstbewijzen des Heren verkondigen, de Areta/s des Heren, naar alles wat de Here ons heeft gedaan en naar de grote goedheid jegens het huis Israëls, welke Hij het betoond heeft naar zijn barmhartigheid en naar zijn vele gunstbewijzen. Jesaja 43:21 Het volk dat Ik Mij geformeerd heb, zal Areta verkondigen. De hedonist conformeert zich aan de massa, het geloof van de massa, de doxa, omdat hem dat het snelst iets laat bereiken. De massa is dus vaak ook de maat voor de hedonist. Het tegen de massa ingaan zou de hedonist teveel lijden kosten. De stoïcijn daarentegen conformeert zich aan de natuur, de physis, verbonden aan het woord phuein, groeien.

58. De stoïcijn streed tegen de doxa, de drogreden, op het pad van de eenling, maar de christen maakte de doxa tot een afgod en noemde het de glorie van God, want de christen had altijd weer de massa nodig, omdat de christen zelf niets had en niets was. Er zijn dus kruispunten tussen het stoïcisme en het christendom, en die moeten er ook wel zijn. Het christendom is veelal verdraaid stoïcisme, vandaar dat de bijbel een belangrijk boek is voor de stoïcist, in de zin dat het een strijdveld is en dat het pad er doorheen gaat. Een christen die terugkeert tot de stoïcijnse fundamenteën hoeft niet alles overboord te gooien. Het is nog steeds zeer bruikbaar materiaal. Het hart van de stoïcijn ligt er in opgesloten. Voor de stoïcijn heeft het potentieel. Het moet alleen nog richting krijgen. Verdiept christendom komt uit bij het stoïcisme, zodat het christendom niet meer het probleem is. Op dat spoor gaat de stoïcijn dan verder. Hij leest de bijbel anders, dieper, en ziet de stoïcijnse lijnen van de natuur, van de physis erin terug. Hij toetst niets meer aan de bijbel zelf, zoals de christenen doen, maar aan de logos. Ook de bijbel zelf wordt zo aan de logos getest en verdiept, ook onder het motto : 'Als je de vijand niet kan verslaan, verdiep dan je vijand.' De bijbel is niet het Woord van God, maar is een markt van gestolen goederen, en het vereist strategie om deze puzzel weer op te lossen. De stoïcijn is niet religieus, maar gebruikt het religieuze. Zo is het altijd geweest. Religie is de duivel zelf, tenzij je het metaforisch en strategisch gebruikt. Religie-overstijging is het doel. Filosofie is daarom altijd semi-religieus. De Egyptologie en het Judaïsme waren oorspronkelijk prachtige stoïcijnse meta-religies, als metaforische uitingen van de hogere filosofie, hoe dieper je gaat. Het waren gnostische religies als onderdeel van de taal, hoe dieper je teruggaat, maar het probleem was dat het stoïcisme onder hoge druk van het sofisme steeds meer en meer verdraaid en verletterlijkt werd, beroofd, verkracht en zo door het piratentijdperk weggedrukt werd door het opkomende bezeten westerse christendom. Het oorspronkelijke midden-oostelijke christendom was gnostisch-stoïcijns, maar het latere westerse christendom was hedonistisch. Duurdere auto ? Graag. Duurdere kleding ? Graag. Dat was in hun ogen allemaal de doxa, de glorie van God. God had hen gezegend. De natuur moest en zou om zeep geholpen worden. De natuur moest en zou onderworpen worden. De natuur moest betutteld worden. Er werden grote reclame arsenalen voor open getrokken. De stad zou er wel werk van maken, hoor. Zij zouden het 'duveltje uit het doosje' wel weer terug in de doos krijgen.

59. Het is een lafhartig toneelspel wat de stad opvoerde. Maar dan is er het pad van Aristoteles door de natuur wat ons herinnert aan Areta, de geoefendheid. Een leger dat niet onder een bepaalde druk staat, en wat niet in een bepaalde mate aan gevaar wordt blootgesteld ontwikkelt zich niet. Een leger zou zo indutten. Daarom hebben we hier te maken met een grote factor van noodzakelijkheid, pure noodzakelijkheid. We strijden er tegen, maar tevergeefs. De externe wereld kun je niet veranderen. Het is ervoor om je intern te veranderen. Onder deze druk maak je contact met je innerlijke physis, je innerlijke natuur.

60. Er is ogenschijnlijke toevalligheid, maar in stelling 29 van zijn boek Ethica stelde de filosoof Spinoza in de jaren 1600 : 'In het heelal bestaat niets toevalligs, maar alles is door de noodzakelijkheid der goddelijke natuur bepaald, om op zekere wijs te bestaan en te werken.'

61. Aristoteles stelde in deel 4 van zijn handeling over de ziel : 'Het is duidelijk dat de ziel ook de uiteindelijke oorzaak van haar lichaam is. Want de natuur doet altijd alles wat het doet omwille van iets, waarvan iets het einde is. Alle natuurlijke lichamen zijn organen van de ziel.'

62. In stelling 7 van zijn boek Ethica begint Spinoza er echt op in te rammen, en stelt : 'Tot de natuur van een zelfstandig wezen behoort het bestaan.' Hij nam hiervoor al een aanloop in stelling 6 door te stellen dat een zelfstandig wezen niet door een ander zelfstandig wezen kan worden voortgebracht.

63. Alleen de eenling kan leven en in leven blijven. Spinoza stelt dan in stelling 8 dat alleen de zelfstandige, de eenling, noodzakelijk oneindig is. Spinoza had al van te voren gesteld dat de eenling in zichzelf bestaat en door zichzelf gedacht werd. Hij kwam zo ook tot de stelling dat God ook een eenling is. De eeuwigheid is dan ook het bestaan op zich, want niets anders zou kunnen bestaan dan de eeuwigheid. En dit is ontstaan door pure noodzakelijkheid, zelfs dwang, omdat het alleen op die manier vast en gericht zou kunnen werken. Dat wat geen eenling is is eindig en zal weer wegvagen. Spinoza stelt in deze context dat als de ziel dieper in het eenlings-principe komt, en zo deel wordt van de hogere natuur, dan wordt de wil voortgedreven door noodzaak. De wil ligt dan besloten in de hogere kennis, en is daarin een soort ritme of schakelaar (stelling 32). Zo wordt de wil onderworpen aan de noodzaak en de hogere dwang van de natuur, dus de heilige gebondenheid. Zo komt de ziel dus daadwerkelijk tot het ontstaan en bestaan. Dit wil ook zeggen dat het niet op een andere manier zou kunnen dan dat de natuur het door de noodzaak heeft laten komen (stelling 33).

64. In deel 2 stelt Spinoza dat zowel de verwarring als de duidelijkheid noodzaak is (stelling 36), zowel het volledige als het onvolledige.

65. In 1517 begon de Reformatie tegen het kerkelijke katholieke systeem, maar toen kwam er een protestants systeem. Er moest dus veel meer gebeuren. Aan het eind van de jaren 1600, begin 1700, begon het tijdperk van de Rede, ook wel de verlichting genoemd, wat begon met Descartes' formule : 'Ik denk, dus ik ben,' en Spinoza's 'Ethica'. God was de Rede en de natuur volgens Spinoza, en niet de kerk.

66. Maar er kwam alweer een nieuwe kerk opzetten van corrupt medisch geloof waar er weer afgoden werden gemaakt die tegen de rede, logos, en de natuur, physis, ingingen. En weer werd de eenling onderworpen aan en vervolgd door de doxa, dit keer de medische doxa, die werd vastgelegd in allerlei uitgekookte marktbeluste boekjes die een soort van medische bijbel vormden. De arrogantie ging dit keer zo ver dat ze het ook nog wetenschappelijk durfden te noemen. In dit tijdperk leven we nu. De rede is ergens vastgelopen en verdraaid, zoals eens het stoïcisme werd verdraaid tot het christendom. Toen Spinoza's Ethica uitkwam, werd het door de Staten van Holland verboden. Het werd godslasterlijk genoemd en zou het gezag van de kerk kunnen aantasten. Vandaag strijdt de Rede tegen de medische kerk, die al net zo stijfkoppig is als de christenen, die domweg gewoon overnemen wat ze in hun studie-boekjes lezen. Ze hebben er immers voor betaald, dus dan zou het volgens hen zonde zijn om er niet mee te werken. Enige kritische instelling naar wat ze met de paplepel krijgen ingegoten ontbreekt geheel. Het is nu immers het medische tijdperk, en zij wanen zich de elite. Alleen de eenling zal overleven en zal het dynamiet alleen

vinden op het pad van de eenling, een pad wat ook door Spinoza werd beschreven.

67. Zoals eens de christelijke kerk bepaalt nu de medische kerk wie of wat de mens is, gewoon vanuit de losse hand en vanuit de medische bijbel. Vlijtig drukt ze op iedereen een etiket en stookt ze, en drijft daarmee haar markt, als Kakia die Hercules probeerde te verleiden tot de weelde en het plezier daarvan, het goud der dwazen. Maar Areta boodt Hercules de geoefendheid aan in de worsteling met zulke monsterlijke gedochten, en voor dit pad koos Hercules. De Rede, logos, is niets zonder Areta, de geoefendheid. Logos, physis en areta vormen een noodzakelijke drie-eenheid, oftewel rede, natuur en geoefendheid. Gooi één van de drie eruit en je komt tot een corrupte afgod.

68. Het is slecht gesteld met de Nederlandse filosofie. Het is tot een laaghartige, sofistieke industrie geworden om munt te slaan uit de massa's. Ze hebben er een dikwijls peperdure studie van gemaakt, alleen toegankelijk voor de rijken. Zij zijn de waakhonden van de medische kerk. Spinoza stelde al dat het loon van de geoefendheid de geoefendheid zelf is. (stelling 42, deel 5, Ethica) Het loon gaat niet buiten de geoefendheid om. Er wordt altijd uitbetaald in meer gnosis. Voor de kerk was de rede die tijd een vies woord, en voor de medische kerk is dat vandaag de dag ook. Zij gaan puur op blind geloof. Ze nemen niet de moeite mensen te leren kennen, en kunnen zich ook niet in de mensen verplaatsen, maar gaan geheel met de mens om volgens hun nazi systemen. Het zijn buitenaardsen die de mens onder dwang opereren voor hun invasie van de aarde. Toch is het zo dat in de vernauwingen van het pad van de eenling juist grotere vrijheid komt, want er gaan op dit pad zoveel meer werelden open. Dat is de vrijheid van de gnosis, die oneindig is. En dat is de boodschap die Spinoza predikte.

69. De medische kerk is net zoals de christelijke kerk eindig, terwijl God oneindig is. Dat is een groot verschil, en op het pad van de eenling komt de eenling tot de drie-enigheid van de rede, die God is. Zowel de medische als de christelijke kerk hebben geen enkele van die drie-eenheid. Ze hebben alleen geloof, dus ook hebben ze God niet. Het enige wat ze hebben is hun eigen afgod, en die is eindig en nietig. Toch wanen deze kerken zichzelf als god. Als er ergens betweterigheid is, dan is het daar. Ze zijn vol met pathos, redeloos gevoel, wat door de stoïcijnen een ziekte werd genoemd. De medische kerk is zwaar, zwaar ziek, psychisch gestoord, en niet alleen dat. Het zijn gevaarlijke psychopaten. Ze hebben een materieel surrogaat gemaakt, allemaal voor hun bedriegelijke markt. Waar bij de speelgoedwinkel of bij de boekenwinkel de klant nog koning is, daar is in de medische winkel de klant een gevangene en een slaaf, en heeft niets in te brengen. Laat je niet bedotten alsof je nog iets in te brengen hebt daar, want je hebt niets in te brengen. Je bent nooit veilig of van jezelf in de medische markt. Het medische had nooit een markt mogen zijn in de eerste plaats. Daarom had Spinoza als levensmotto al 'behoedzaamheid.' De mens kan niet voorzichtig genoeg zijn in de medische kerk. Zoals vroeger de mens werd gedwongen tot de christelijke kerk, zo wordt de mens vandaag de dag gedwongen tot de medische kerk. Het is een gevangenis, een fokkerij. Het is totaal losgeslagen van de stoïcijns-filosofische drie-eenheid.

70. Waarom staat de mens dan onder de druk ? Omdat de mens hierdoor geoefendheid moet leren, tot Areta moet komen. Er is geen filosofie zonder Areta. Areta liet Heracles worstelen met de meest erge monsters voor dit doel. Daarom kiezen velen voor het pad van Kakia, en niet voor de demonologie. Veel mensen nemen het niet zo nauw met het leven. Ze komen en gaan weer. Maar het leven is nu eenmaal gruwelijk misduidig als noodzaak. Directheid is namelijk noodlottig. Alleen in dit contrast zullen de geoefenden op het pad van de stoïcijns eenling, op het pad van Areta, de rode lijnen opmerken.

71. Spinoza stelde dat de natuur van God van een oneindige volkomenheid is, wat ook niet gezegd kan worden van de christelijke en de medische kerk. Zij wanen zich volkomen, als de enige kerk, wanende zich als God, wat alleen maar van de duivel kan komen, omdat ze nog niet geoefend zijn en al helemaal niet de heilige gebondenheid hebben ontvangen. Hun zichzelf aangemeten titels zijn dus gestolen goederen.

72. De kennis staat niet op haarzelf. Het moet geoefend zijn. Er is daarom een onverbreekelijke link tussen gnosis (logos) en areta. Kennis van God is volgens Spinoza de hoogste vorm van oefening. (st. 27, dl. 5) Daarom gaat het allereerst al helemaal niet om zomaar dingen uit een boekje over te nemen, maar moet het geoefend zijn, verdiept, en dit is een demonologische worsteling. Alles moet namelijk getest worden aan de logos. Geld of titels is hierin geen maatstaf, maar een drogreden. De medische kerk is gebouwd op drogredenen en is pure kwakzalverij. Nooit maar dan ook nooit had het medische los mogen komen te staan van de demonologie. Dat is haar val geweest. Ze is verleid door de vruchten van Kakia. Nu zijn ze zwaar vergiftigd en trachten ook anderen te vergiftigen.

73. Spinoza stelt dat er maar heel iets over zal blijven van de menselijke ziel, alleen de eeuwige kern. Dit is het noodzakelijke iets. Maar datgene van de ziel wat gewoon door de tijdgeest is bepaald (christelijke kerk, medische kerk, etc.) zal niet blijven voortbestaan. Alleen het eeuwige noodzakelijke in de Rede van God zal eeuwig zijn. Voor de kerk waren dit natuurlijk hele gevaarlijke uitspraken, en daarom verboden ze het ook. Maar wat wilden ze verborgen houden eigenlijk ? (st. 23, dl. 5)

74. Spinoza stelt ook dat God lief te hebben niet betekent dat God deze liefde dan ook beantwoord, want God is de Rede, en die reageert op het gebied van oefening en geoefendheid. Je kunt dus niet een zogenaamde 'romance' met God aangaan terwijl je daarbij elke soort van oefening ontwijkt. Wij kunnen alleen daadwerkelijk God kennen en God liefhebben door de geoefendheid op het pad van Areta. (st. 29, dl. 5)

75. Spinoza stelt dat dit proces in vele lijnen moeten gebeuren, dat beelden meerdere betekenissen moeten hebben en dat beelden met andere beelden verbonden moeten worden, zodat er hierdoor tot meerdere oorsprongen gegaan kan worden (st. 11-13, dl. 5).

76. Er is een heleboel liefde en haat die niet geaard is in de rede, stelt Spinoza, en die zal dus vervangen worden door daadwerkelijke rede. Er is juist een heleboel corrupte pathos, emotie, die moet afsterven aan de rede. De overmaat aan pathos moet bestreden worden volgens Spinoza (st. 4, dl. 5). Overmatige liefde en haat blokkeren de rede. Hij waarschuwt tegen mensen die buiten de rede om anderen naar hun eigen inzicht willen laten leven, wat hij eerzucht noemt, een soort trots. De mensen die door de rede anderen naar hun inzicht willen laten leven is dan weer een vorm van geoefendheid.

77. Ook stelt Spinoza dat de diagnostiek (vgl. demonologie) vanzelf geordend word naarmate de rede geordend wordt (st. 1, dl. 5). De rede voert in dit proces tot de ware vrijheid, waardoor de pathos, emotie, allereerst verminderd kan worden. Vanuit de rede mag dan nieuwe pathos ontstaan, want het is niet de bedoeling dat de mens emotie-loos wordt. Apatheia leidt door de rede tot een nieuwe pathos, maar die is altijd ondergeschikt aan de rede. Spinoza noemt het leven aan de rede getest een soort vroomheid, maar dit heeft dus niet veel met kerkelijke vroomheid te maken, maar meer als de geoefendheid (areta) in de stoïcijnse filosofie.

78. Na zijn dood ging Spinoza terug naar de natuur van de rede, op zoek naar de verloren

vrouwelijke dynamieken van de rede, niet als een geslacht, maar als een principe, dus de vrouw als principe. Hij verdeelde alles onder in vakken, en zag toen de vrouw als zekere grenzen die de mens waren opgelegd. Waarom dit zo is is vanwege noodzaak. Als de mens niet mindert dan sterft de mens. Spinoza verdeelde alles in vakken en gaf namen aan deze vakken. Zo is de man met de vrouw in de natuur, en de vrouw is de bezieling van de man, de oefening van de man, die leidt tot geoefendheid. In die zin is de vrouw als principe voor de man van levensbelang. Maar daar waar man en vrouw buiten de rede vallen neemt de pathos alles over, en de doxa. Daarom moet de mens terugkeren tot de drie-eenheid van de stoïcijnse filosofie : logos - physis - areta. Hij wilde de pathos verminderen, de emotie, omtrent het stelsel van man en vrouw, maar raakte ermee in een grote worsteling. Dat is niet vreemd. De demonologie is een feit. Het leidde hem dieper in de natuur, dieper in de physis. Het maakte hem geoefend, en zo ontdekte hij zijn vrouwelijke zelf, zijn hogere zelf.

79. Hij kreeg vervolgens grote kennis van de natuur en werd shamaan. Hij maakte contact met zijn natuur zelf, zijn physis zelf. Het pad van de eenling heeft hij dieper uitgewerkt. Hij werd ontdekkingsreiziger in de onderwereld om voornamelijk als expediteur tot de verloren amazone gebieden te gaan. Deze reizen heeft hij vastgelegd in boeken. Dat zijn dus hiernamaalse boeken.

80. Vannacht had ik een droom dat de Logos als natuurgodin teruggekomen was in de buurt van een stad waar ik was. We zouden naar haar toegaan, maar Bacchus, de god van de wijn, de dronkenschap en het hedonisme, kwam in de vorm van een broer en had een fles wijn in mijn tas gestopt en allerlei andere dingen, dus ik moest eerst alles lozen. De Bacchanten, of volgelingen van Bacchus, hebben de bijbel tot afgod gemaakt en tot logos. De logos sprak dat dromen geen bedrog zijn, maar alles wat daarbuiten ligt is bedrog.

81. In stelling 70 van deel 4 stelt Spinoza dat zij die onder onwetenden leven, oftewel onder zij die dronken zijn, Bacchanten, hun weldaden zoveel mogelijk proberen te ontwijken. Dit omdat ze niet op dezelfde manier dronken willen worden. Ze zijn op zoek naar de logos, de rede, niet de dronkenschap. Spinoza beschrijft de onwetenden als hen die door blinde begeerlijkheid gedreven worden en elkaar alleen maar belonen in koophandel, oftewel omkoperij. Zij zijn gaven-gevoelig. Zij vissen alleen en gebruiken hiervoor aas. Daarom moet de mens op zijn hoede zijn, wat ook het levensmotto is van Spinoza. (st. 71, dl. 4)

82. Hij stelt dat het ontwijken van het aas van de onwetenden gelijk oploopt met het overwinnen van gevaren, en dat dit de geoefendheid is (areta). Dit heeft dus ook met de mindering op het pad van de askesis, oefening, te maken. (69/4)

83. De mens ontwijkt en overwint dus naar mate van zijn geoefendheid. Als een demon zwaar geoefend is in iets dan kun je die demon alleen overwinnen als je nog wel dieper geoefend bent. De demonologie is dus nog wel ingewikkelder dan welke wiskunde of economie dan ook. Alleen Bacchus houdt mensen voor de gek in de gnosis dat het allemaal heel simpel is, en alleen belangrijk is om wat standaard-principes te kennen. Neen. Het is zware oefening. Heracles koos voor het pad van de worsteling, als een beeld van de studie. Dit houdt in dat je boven het niveau van aardse professoren terecht moet komen. De gnosis is niet zomaar intellectualiteit, maar stijgt daar hoog boven uit. Zij die in dronkenschap Bacchus volgen zullen dus veel over de gnosis klagen dat het teveel 'op je tenen lopen' is. Maar wat verwachten ze ? We zijn hier op aarde in een mijnenveld. Alleen hoge bio technologie brengt ons erdoor. De logos, de natuurgodin, is gekomen. Kom tot haar en luistert naar haar. Loop haar niet vooruit, maar blijf ook niet achtersteken.

84. Spinoza stelt dat het absolute noodzaak was dat wij in gevangenschap waren geboren, opdat we onderscheiding van goed en kwaad zouden krijgen, dus inclusief de demonologie. Vrijheid zou dus allereerst een groot gevaar zijn geweest, want dan zou de mens niks leren. Dan zou er geen begrip zijn. Laten we hierin ook de wet van Pascal in de gaten houden die ten tijde van Spinoza leefde, namelijk dat de druk die op de mens (vloestof) wordt gelegd dezelfde druk is als waarmee de mens zich in alle richtingen voortplant. Zonder die druk zou de mens zich dus niet kunnen voortplanten en dus niet overleven. Hoe groter de druk, hoe groter de voortplanting en de overlevingskans.

85. Spinoza stelt verder in deel 4 dat als we geconfronteerd worden met twee goeden, dan moeten we voor het grootste goed gaan. En als wij worden geconfronteerd met twee kwaden waaraan we niet kunnen ontkomen, dan moeten we het kleinere kwaad najagen. Wij moeten hierin geleid worden door de rede. Hij zegt hierbij dat de mens voorzichtig moet zijn met het zogenaamde 'kleinere goed' wat voortkomt vanuit het grotere kwaad. Spinoza stelt dat de onwetenden ten prooi vallen aan bijgeloof, en de bijgelovigen kenmerken zich door meer het van hen afwijkende te bestraffen dan de goefendheid in het goede te onderwijzen. Justitie is voor de bijgelovigen iets veel groter dan onderwijs. Ze verstoppen zich achter justitie opdat ze het goede niet hoeven te leren. De gehele aarde is overgeoordeeld, en omdat de rede en de geoefendheid ontbreekt is dit het vooroordeel dat heerst. Mensen worden al direct blootgesteld aan 'voorbstraffing' gebaseerd op het vooroordeel. Spinoza stelt dat de mens door het bijgeloof niet door de rede wordt geleid, maar door onredelijke vrees.

86. Begeerte die zomaar uit selectieve blijdschap of verdriet ontstaat heeft volgens Spinoza niet het nut van de algehele mens op het oog, en is dus een selectieve overmaat, wat alleen maar verholpen kan worden door de rede. (60-61/ 4)

Het Ontwustzijn

1. Ik ben weer in de nachtmerrie, die zich altijd weer voordoet als de werkelijkheid.

Alleen als ik droom ben ik in de werkelijkheid, of als ik dagdroom.

Ik besta niet. Ik heb geen bewustzijn. Het is bedrog van de natuur.

Ik ben dagdromen. Ook dit bedrog zal wegebben, het bedrog van bewustzijn.

Er zijn veel diepere processen van de natuur dan bewustzijn.

Ik ben slechts elektrische processen die optreden wanneer de dagdromen tot iemand komen die leest, en de elektrische processen die optreden wanneer het van het ene iemand tot het andere iemand gaat. Ik ben slechts een metafoor.

2. Ik moet dieper naar binnen en niet meer teruggaan. Het is de inwaartse stroom van de natuur. Ik moet niet meer teruggaan om dingen te benoemen, bepalen wat dingen heten.

Ik moet niet achterom kijken of iemand mij volgt. Wat achter mij ligt zijn toch slechts codes waar geen touw aan vast te knopen valt. Ik moet dieper naar binnen. Wat achter mij ligt zal vergaan en vergeten worden. Het bewustzijn zal wegebben. Ook mijn bewustzijn. Het is slechts bedrog van de natuur. Er zijn veel diepere processen dan bewustzijn. Het zijn metaforen en hun ontladingen, hun wisselwerkingen. Het lijkt op bewustzijn, maar het is iets anders, iets diepers. Ik ben me van

nergens iets bewust. Het is slechts bedrog van de natuur.

3. Het bewustzijn is slechts een dauwdruppel op een boomblad. Het zal naar beneden glijden en verdampen, oplossen, om plaats te maken voor iets anders. Het bedrog van het bewustzijn was slechts iets van de natuur, een voorbereiding. Ik ben dagdromen, processen tussen iemands, onderdelen van de metafoor. Ik ben verhalen. Ik heb geen eigen identiteit. Ik besta niet.

4. Ik ben weer in de nachtmerrie. Ik snel weer naar mijn dromen en dagdromen. De nachtmerrie zit weer achter mij aan, maar ik heb geen bewustzijn. Ik besta niet. Ik ben veel diepere processen van de natuur. Ik ben iets wat tussen iemands inzit. Ze kunnen mij niet bereiken, alleen elkaar. En het natuur bedrog van het bewustzijn zal wegebben. Zij bestaan ook niet. Zij zijn ook slechts onderdelen van de metafoor.

Sobibor

1. Zij staat daar, maar niemand kan haar zien, want dan zouden zij sterven.
Snel ontwijken zij haar in grote vrees.
Zij komt niet meer terug, zij is een nachtvisioen,
hen achterlatende in grote terreur.
En dan knaagt de herinnering aan haar langzaam hun harten stuk.

2. Zij draagt een groot verlies,
In oceanen zakken zij weg,
Zinkende tot grote vergetelheid,
Maar wat zij hen heeft aangedaan blijft.

3. Zij droomt op haar legerstede,
Een grote vogel van het trauma zond zij,
En zij kunnen de waarheid niet bevatten,
De verstandelozen zijn zij.

4. Zij staat daar in grote trots,
Zij schaamt haar niet voor haar naaktheid,
Zij troont op een hoop van schedels,
De gevallen soldaten zongen haar naam.

5. Wat bergt zij in haar hart wanneer de zon wil schijnen maar het niet kan ?
Grote duisternis is zij.
Aan de rivier staat zij waar het water stijgt.
En niemand kan haar verstaan, ook al roepen zij haar naam.

6. Op een varkensjacht is zij,
Maar de woeste zee is slechts een echo,
Maar zij beseffen het niet,

Zij slapen rustig door,
Zij zijn haar kloppend hart.

Treblinka

1. Grote vrees is in de harten van de soldaten,
in iedere man, wanneer zij tot haar naderen,
Zij laat haarzelf niet kennen, en verstrikt hen in haar woorden.
2. Grote vrees komt tot ieder kind die over haar droomt,
Zij is de nachtmerrie.
3. Groot trauma in een verwond hart,
waar het bloed in de rivier stroomt.
Nooit stopt het.
4. Zij kan haarzelf niet vinden,
verdwaald in haarzelf,
in een eeuwig doolhof.
5. Zij groeide op onder de groten,
Zij zag hen vallen.
6. Waar het trauma één word met de leugen,
Zij grijpt een hart en laat niet meer los,
Dan perst ze een kind uit.
7. Wie haar sieraad stal, haar juweel, zal worden tot een woestijn.
8. Zij vindt een weg door ieder's hart,
Zij vindt een weg tot ieder's licht.
9. Tot een rots worden zij die haar volgen.
Zij laat haarzelf niet vinden.
10. In de eenzame natuur vindt zij haar pad.

11. Oh Treblinka, toen ik je zag sloeg je mijn hart,
En liet mij bloeden op de rotsen,
Toen rende je weg.
12. Oh Treblinka, in grote nood snellen soldaten tot u,
Maar gij verslindet hen, en werpt hen van grote hoogten.
Waarom zouden zij uw holen en grotten binnengaan,
om erin te verdwalen ?
13. Uw trouw is niet groot,
Gij zijt de trouweloze,
Het varken doet gij verdrinken wanneer het zoekt naar u.
Gij bent de onbegrepene, de immer naakte.
14. Waarom doorvorsen filosofen u in hun boeken ?
Terwijl gij hen strikt in hun drogredenen.
Bloedend laat gij hen achter,
op zoek naar andere prooi.
15. Leren zij het dan nooit ?
Ik ken een bergpad wat leidt tot haar hart,
Het is smal en kronkelig, en bloederig tot in diepste duisternis,
En dan nog heeft zij niet genoeg.
16. Waarom volgt gij haar en zoekt gij naar haar,
terwijl zij het einde van de wereld kan betekenen ?
Het roofvarken zendt zij tot hen die haar aanbidden.
In bloed doet zij hen wegzinken.
17. Wanneer leren zij het ?
Ik ken haar geheim,
Zij is een droom, een trauma, een gevoelige wond,
En zij geneest maar niet,
Zij is het zintuig van de varkensjacht,
Zij bezoekt alleen na de nacht.
18. Oh Treblinka, gij diep ravijn,
waarin zij allen te pletter vallen,
die uw woorden hebben veracht.
Wat gij sprak wilden zij niet horen,
en daarom sprak gij niet meer.
19. Gij oorlogsgodin die zij verdraaiden,
maar het zwijn is grenzeloos woest voordat het valt.
20. Ik ken het medicijn, ik neem er niet teveel van,
maar varkens rijten alles stuk.
21. Treblinka, wees niet ver van hen, die voorzichtig zijn als u,

Zij zijn op het eenzame pad en keren niet om

Dagau

1. Waakzaam is zij,
Ze rijdt op het beest,
En ze wurgt de wachter in de nacht.

2. Ik zag haar van ver en werd door terreur geslagen,
Een worsteling met de dood

3. Niemand kent haar en zij kunnen het water niet stoppen.

4. Plotseling staat zij voor hen, en hun hemelen zijn water.

5. De wachter slaat zij,
Niemand anders kon het doen.

6. Dan breken de hemelen open.
Oh Dagau, trouweloze,
Bedriegen is uw aard, tot het bedrog van de morgen.

7. Er is niemand meer die u nog ziet,
Alleen uw vogel vliegt nog.
Het trauma slaat hard telkens weer,
hen trekkende uit de zeeën van bloed.

de hut van Sobibor

Ik ging naar de supermarkt en vroeg om zoutloze soep. Het meisje begon heel zenuwachtig te doen, en kon bijna niet spreken. Ze moest er heel veel moeite voor doen. Ze begon allemaal zenuwachtig heen en weer te lopen, en kwam steeds terug met zakjes, voornamelijk fruit. In principe moest de zoutloze soep gewoon nog gemaakt worden. Ze zei toen dat ze het later wel zouden brengen. Bij mij thuis was er een feestje. Ik stond even later in de badkamer voor de spiegel. Iedereen liep in en uit. Met een paar mensen zouden we naar de zee gaan. Treblinka was er ook bij.

Bij het strand aangekomen trokken we al onze kleren uit, en renden over het strand. Het was al donker. In de verte kon de grote stad nog gezien worden, maar ik keek liever naar het strand en de wildernis die er omheen lag. Er kwam toen ineens een heel groot varken op ons af met rechtopstaande oren. 'Het is al laat,' gromde het varken. 'Waarom zijn jullie nog op ? En wat doen jullie op het strand ? Jullie horen in de stad te wezen. Terug nu.'

Treblinka wilde het varken de strot doorsnijden. 'Nazi varken !' riep ze, en trok haar mes.

Ik zei : 'Niet doen ! Dan gaat het alarm van de stad af en dan hebben we de poppen aan het dansen, want dan komen ze allemaal !'

Maar Treblinka luisterde niet, en slachtte het varken af. Grote sirenes gingen er toen af, en stofwolken kwamen vanuit de stad. Een hele kudde varkens kwam toen vanuit de stad het strand op rennen.

'Ren nu voor je leven !' riep Treblinka.

'Waar naartoe ?' vroeg ik.

'Naar Sobibor, mijn zus,' zei Treblinka. 'Ze woont in het oerwoud.'

Toen zijn we allemaal de wildernis in gerend. Treblinka kwam niet mee. Ze liep gewoon rustig met haar mes naar de kudde varkens toe die kwamen aanstormen in de verte. Ik durfde niet te kijken. Ik ben toen doorgerend, de anderen achterna. Het geluid van de varkens was verschrikkelijk. Na lang rennen kwamen we aan bij een hut waar Sobibor woonde. Ze stond naakt achter een soort natuurgordijn wat ze zelf had gemaakt, wat rondom haar hut stond om haar terrein af te bakenen. Ik durfde niet naar haar te kijken. Ik besepte toen dat ik zelf ook naakt was. Het was donker.

'Dus jij bent de zus van Treblinka ?' vroeg ik.

Ze zei niks. Ik vroeg het nog een keer, maar ze zei gewoon niks terug. Na een tijdje kwam Treblinka terug met een bebloed mes. 'Jullie kunnen terug,' zei ze. 'De varkens zijn dood.'

'Waarom zijn ze ons gebied binnengekomen ?' vroeg Sobibor aan Treblinka.

'Die varkens ?' vroeg Treblinka.

'Nee, die stedelingen hier die je hebt meegenomen,' zei Sobibor.

'Je moet niet zoveel vragen stellen, zus,' zei Treblinka.

'Varkensvriendjes, hè ?' zei Sobibor. Toen draaide ze zich om en ging haar hut binnen.

'Niet zo boos doen,' zei Treblinka.

Maar Sobibor sprak niet meer. Treblinka zei dat ze van binnen plannetjes aan het maken was, maar wij wisten niet welke plannetjes.

'Jullie kunnen beter weggaan,' zei Treblinka.

Toen zijn we teruggegaan naar de stad. Er waren geen varkens meer. En bij mijn huis stond het supermarkt busje te wachten. 'De zoutloze soep,' zei het meisje.

Ik nam het aan en vroeg haar waarom ze zo lang hebben gewacht. 'Voor de klant,' zei ze toen.

Ik nam het aan en wilde betalen, maar dat hoefde niet. Ze waren nog steeds beschaamd dat ze het product niet hadden. Ik ben toen naar binnen gegaan. Er was niemand meer. Het was er een zwijnenstal na het feestje. Ik keek naar de zoutloze soep. 'Wat zou er nog meer voor rommel in kunnen zitten?' vroeg ik mezelf af. Ik vertrouwde het allemaal niet meer. Ik keek op de achterkant van de verpakking en er was zo'n lange lijst met stoffen die ik allemaal niet kende. Ik durfde het niet aan, en met een honger gevoel ben ik toen terug gegaan naar het strand. Ik zag de dode varkens er liggen. Het hele strand lag er bezaaid mee. Ik ben toen teruggegaan naar de hut van Sobibor.

Weer stond ze achter haar natuurgordijn, wat een soort voorhangsel van haar terrein was rondom haar hut. Ik durfde niet dichterbij haar te komen.

'Nee, jongen, niet hier komen,' zei ze.

'Waar is Treblinka?' vroeg ik.

'Gaat je niks aan,' zei Sobibor.

'Ze had in eerste instantie gezegd dat we naar jou moesten rennen om ons leven te redden,' zei ik.

'Ik red geen levens, en al helemaal niet van stedelingen,' zei ze.

Ik kwam iets dichterbij staan. Haar borsten waren bijna zichtbaar. 'Kom geen stap dichterbij, jongen,' zei ze.

'Die borsten van je, hè,' zei ik. 'Hebben die ook melk?'

'Ja, waarom vraag je dat?' vroeg ze geïrriteerd.

'Ik heb namelijk zoutloze soep van de stad gehad, van de supermarkt, maar ik vertrouw het nog voor geen meter,' zei ik.

'Nog één stap verder en ik werp een speer door jouw melkloze borst,' zei ze dreigend en bitter.

'Je zus is een stuk makkelijker,' zei ik.

'Dat lijkt maar zo,' zei ze. 'Je kent haar niet.'

'Gaaf dit mijn leven kosten ?' vroeg ik.

'Alles,' zei ze.

Ineens trok ze een mes. 'Varkensvriendjes hè ? Wij hebben het niet zo op varkensvriendjes,' zei ze.

'Je hebt ook op een sportschool gezeten, een vechtschool met je varkensvriendjes.'

'Hoe weet je dat ?' vroeg ik. 'Maar nee, geen varkensvriendjes.'

'Je werd onderwezen door de stad om je varkens te verdedigen, om voor ze te vechten,' zei ze. 'En het loon was zoute soep, stadse meisjes, en allerlei andere troep. Kom niet dichterbij.'

'Ik was al aan het afkicken van zoute soep en stadse meisjes,' zei ik. 'Maar ik was bang dat ze er nog meer rommel doorheen hadden gegooid. Die lijst achterop de verpakking van de zoutloze soep was lang en met onbekende stoffen.'

'Goed,' zei ze. 'Ik zie dat je wil leren. Ik heb hier wel wat erwtensoep voor je, puur natuur. Maar mijn melk krijg je niet.'

'Waarom geen melk ? Waarom heb je anders melk dan ?' vroeg ik.

'Je moet jezelf niet zo lopen opdringen,' zei ze. 'Wees blij dat je nog leeft, maar dat kan ieder moment veranderen.'

'Blijf waar je bent,' zei ik toen. Ze wilde nog steeds niet zeggen waar Treblinka was, en ik begon haar te roepen.

'Geef me dan die erwtensoep maar als je zo moeilijk doet, Sobibor,' zei ik.

'Goed,' zei ze.

Even vertrouwde ik haar erwtensoep ook niet, maar ik moest toch wat. Ik kreeg een kommetje met erwtensoep van haar en begon te eten. Wat ze er allemaal doorheen had gegooid wist ik niet, maar ze zei dat het puur natuur was. Wat er toen gebeurde kan ik me niet meer herinneren, maar ik werd even later wakker in haar hut op een soort mat. 'Wat heb je met me gedaan ?' vroeg ik.

'Varkensvriend,' zei ze.

'Dat ben ik niet,' zei ik. 'Als dat zo is, sorry dan. Ik ben nog jong.'

'Varkensvriend,' zei ze weer.

'Ik wil jouw vriend dan zijn,' zei ik.

'Ik heb geen varkensvrienden,' zei ze. 'Ik maak ze niet. Ik kook ze op.'

'Oh, u bent kannibaal, om dat maar even met een duur woord te zeggen ?' vroeg ik.

'Wij eten varkens,' zei ze. 'Nazi varkens.'

'Ten eerste ben ik geen varken, en ten tweede al helemaal geen nazi,' zei ik. 'God, wat haat ik die lui.'

'Waarom woonde je daar dan, varkensvriendje ?' vroeg ze.

'I... ik weet het niet,' zei ik. 'Ik ben daar geboren, en daar opgetogen. Kan ik het helpen ? Toen ik erachter kwam was het al te laat. Waar kon ik heen ? Dankzij Treblinka ...' maar verder kon ik niks zeggen, want ze had haar voet op mijn mond gezet.

'Dankzij Treblinka wat ?' vroeg ze. 'Je bent een varkenskind. Helemaal erg, van die nazi's.'

'Misschien was ik door hen ontvoerd als baby en deden ze net alsof ik hun kind was,' zei ik.

'Ja ja,' zei ze, 'en dat moet ik geloven ?'

'Als het kan,' zei ik. 'Ik heb nooit het gevoel gehad dat ik daar hoorde. Maar bij jou voelt het alsof ik thuis ben gekomen. Je bent zo vriendelijk, gastvrij en begrijpend. Dat heb ik altijd gemist.'

'Varkenskindje,' zei ze.

'Ze moet wennen,' zei Treblinka die in de opening van de hut stond. 'Je was inderdaad ontvoerd. Maar ik heb je teruggehaald.'

'Het heeft lang geduurd,' zei ik. Sobibor liep weer naar buiten. 'Beter laat dan nooit,' zei Treblinka. Ze gaf mij toen een kommetje met melk.

'Toe maar weer,' zei Sobibor die achter haar stond.

'We moeten,' zei Treblinka.

Toen zei Sobibor voor een lange tijd niks, en ging weer bij haar natuurgordijn staan.

Alles stond in brand. Sobibor was teruggekomen.
Grote stoeten mensen kwamen tot de brug bij de zee.
Er was niets dan wildernis. De steden waren brandende.
Er waren ook bosbranden.
Er was geen geld. Er werd niet naar geld gekeken en er werd ook niet mee gewerkt.
Er werd alleen naar het lijden gekeken. Hoeveel hadden mensen geleden en meegeleden.
Dat gaf de doorslag.
Ik had vreemde rode muntjes in mijn handen die ik liet zien bij de brug.
Ik mocht erdoor, maar mensen achter mij mochten niet verder, omdat ze te weinig rode muntjes hadden. Zij moesten terug het vuur in. Ik zag hoe ze werden teruggeduwd, en hoe het vuur hen greep, meesleurde en verslond. Het was een afschuwelijk gezicht.
Ik beseftte hoe blij ik was dat ik altijd mijn kruis had gedragen en geen compromissen had gesloten.

Ik snapte niet wat er gaande was. De brug leidde tot een reusachtige wildernis, over de zee. Het was vele dagen lopen, en we hadden niets te eten.

Ergens midden op de brug was ook een vuur. We zaten dus ingesloten. Beneden bij de brug was een bootje met wilden erin. Er kwamen toen meer bootjes bij. Ze hielpen ons op de bootjes en zo kwamen we uiteindelijk toch bij de reusachtige wildernis aan, maar overal waren vuren. De wilden leidden ons tussen de vuren door.

We gingen langs vele kampen die al brandden, en toen moesten we een rivier over, waarachter weer wildernis was. Aan de overkant stond een jongetje. Hij was ook een wilde. Zijn naam was Auschwitz. Hij begon naar mij te schreeuwen, maar ik begreep de taal niet. Wel hoorde ik de naam Sobibor telkens vallen. De wilden zeiden dat Sobibor de moeder van het jongetje was. De jongen wenkte ons, en we liepen met hem mee. We kwamen aan bij een kamp. Er kwam een vrouw uit een hut met een mand. Toen ik haar zag durfde ik niet meer te kijken. Ze zeiden dat zij Sobibor was. Toen trok het jongetje mij naar haar toe, maar ik keek niet meer naar haar. Zij greep toen mijn arm, en het leek alsof ik onder stroom stond. 'De godin !' werd er geroepen.

'Hier zijn we veilig,' zeiden de wilden. 'Buiten dit terrein is alles overgeleverd aan de wraak van Sobibor.' Ik trilde op mijn benen en viel even later neer. Ik werd later wakker op een mat. Auschwitz en zijn moeder stonden naar me te kijken, maar ik durfde niet naar hen te kijken.

'Dit ben jij,' zei Sobibor, terwijl ze naar Auschwitz wees. Ik volgde het met mijn ooghoeken, maar keek niet direct naar hen. 'Nee,' zei ik. 'Dat is een vergissing. Ik ben hem niet. Ik ben mezelf.'

'Het is toen je jonger was,' zei de vrouw.

'Dat kan niet waar zijn,' zei ik. 'Ik was ergens anders.'

'Ben je dom ofzo ?' vroeg de vrouw bitter. 'Dit ben jij. Waarom zou je twijfelen aan de woorden van de godin ?'

Ik voelde me alsof ik in brand stond. 'Eh ja, okay, ik ben Auschwitz. Nu tevreden ?' zei ik.

'Auschwitz is teruggekomen !' riep ze toen. Er kwamen nog meer wilden in de hut. Ze wees op mij.

'M... maar jouw kind is toch Auschwitz ?' zei ik.

'Niet zo dom doen de hele tijd,' zei ze weer bitter. 'Jij bent Auschwitz, toen je jong was.'

'Wie is hij dan ?' vroeg ik, terwijl ik naar het jongetje wees.

'Dat ben jij, jij,' zei ze.

'Maar ik ben dit,' zei ik, terwijl ik op mezelf wees.

'Hij begrijpt het niet,' zei ze tegen de wilden.

'Leg het dan tenminste uit,' zei ik.

'Luister,' zei ze. 'Jij was gestolen, ontvoerd. Toen kreeg ik een nieuw kind, en noemde hem weer Auschwitz.'

Ik voelde alles in mij branden. 'Het is een hel waar ik vandaan kom,' zei ik.

Ze greep mijn arm, en liet toen los, terwijl het weer leek alsof de bliksem insloeg.

'Sobibor,' zei ik. 'Ach laat maar.'

'Spreek,' zei ze.

Maar een vuur sloeg in de hut. We moesten allemaal rennen. Als een wilde greep het vuur om zich heen. We renden naar de rivier, maar ook de rivier was al brandende. 'Over veiligheid gesproken !' riep ik. Ik begon toen langs de rivier te rennen, maar waar ik ook kwam was vuur. Ik kreeg het steeds benauwder. Ik zag de anderen niet meer. 'Ik stik !' riep ik. Er kwam een zwart terig beest opzetten vanuit de rivier, en greep mij. Ik werd wakker in zweet in de hut van Sobibor. Ik durfde haar niet aan te kijken. 'Je hebt een lange tocht door de onderwereld gemaakt,' zei ze. 'Heb je het medicijn gevonden ?'

'Eh nee,' zei ik.

'Auschwitz,' zei ze.

'Ja,' zei ik.

'Ging alles maar door zonder te stoppen ?'

'Ja,' zei ik.

'In de onderwereld stopt het nooit,' sprak ze. 'Het gaat altijd maar dieper.'

'Eindeloos,' zei ik.

'Is dat een probleem ?' vroeg ze.

'Het ligt eraan,' zei ik.

'Nog even en ik ga open,' zei ze.

'Wat betekent dat ?' vroeg ik.

'Auschwitz,' zei ze.

'Ja,' zei ik.

'Jij bent Auschwitz,' zei ze. 'Ik ga open in de zin dat ik geboorte ga geven.'

'Aan wie ?' vroeg ik.

'Aan jou,' zei ze.

'Mocht eens tijd worden,' zei ik.

'Het is tijd,' zei ze. 'Er is niemand die de tijd kan stoppen.'

Toen zag ik niets dan vuur. Ik zonk er helemaal in weg, maar het verbrandde mij niet. Het genas mij. 'Auschwitz,' zei ze, 'jij poort van de onderwereld, jij doorvorser, nooit stop jij. Ik heb jou bevrijding gebracht. Geboorte. De wildernis zal branden totdat het werk geschiedt is. Jij bent het werk.'

Ik viel toen door een put, en werd wakker in mijn eigen bed. De wereld brandde niet, maar ik wist dat het brandde, want Sobibor was gekomen.

Bamah en de zwarte hanen

1. Dan staat zij op met een bot in haar handen, en bestrijdt de zwarte dentinazi hanen. Zij wordt zwaar toegetakeld en moet bloedend wegrennen, en de zwerm woeste, hysterische dentinazi hanen achtervolgen haar, tot diep in de wildernis. Zij klimt in bomen om veilig te blijven, en maakt een vuur voor in de nacht. Zij is op zoek naar haar zusters. Zij roept en schreeuwt, maar zij horen haar niet. Zij bestaan niet. De schepping is nog niet gekomen. Het is slechts een droom.

2. Is zij zelf wel een mens, is zij wel daadwerkelijk geschapen, of is zij slechts een dier, of ook maar een droom ? Zij weet het niet, ze is zwaar in de war. Maar het is alles wat ze heeft en werkt ermee. Ze zal haarzelf verdedigen tot het laatste toe, of ze nu bestaat of niet bestaat. 'Ik droom, dus ik leef,' spreekt ze langzaam. Ze heeft een fakkel waarmee ze de woeste zwarte hanen van haar af probeert te houden, maar ze zijn hardnekkig en koppig. Als ze haar aanvallen snijden ze diep in haar. Ze voelt haarzelf duizelig en misselijk. Er is vuil in haar bos met haren. Dan vindt ze een zwarte veer, en bindt

het aan haar haar, en dan vindt ze nog een veer en bindt het aan haar bovenarm band. Ze droomt, maar ze strijdt, ze strijdt om te ontstaan. Misschien is het niets, maar misschien ook wel, en ze neemt haar kans. Misschien is dit wel de laatste kans die ze heeft. Weer roept ze het uit tot haar zusters, maar ze hoort niets. Bestaan haar zusters wel, of is ze in de war ?

3. Weer doen de zwarte hanen een aanval. Er zijn er nu zoveel, maar dan ziet ze pas hoe klein ze zijn, en hoe groot zij is. Zij staat daar met haar fakkel, en ze kan hen zo goed zien nu. Er zijn er zoveel. Het is alsof ze haar niet meer zien, alsof ze onzichtbaar is, of heeft haar fakkel hen verblindt ? Ze lijken ineens als verdoofd. Is dit de schepping ? Ze grijpt haar mes, en maakt er één af. Ze neemt de veren af. Ze neemt de botten af. Botten ? 'Waar ken ik dit van ?' denkt ze. 'Ja, ik ... ik moest naar de dentinazi's ... eens ... Ik zat in de stoel ... of liever gezegd ik lag in de stoel, want het zijn ligstoelen, althans dat is waar mijn nachtmerrie over ging ... De denti nazi kwam en keek in mijn mond, met een lampje. Hij haalde er toen een botje uit. 'Dit had je ingeslikt,' zei hij.'

4. 'Nee, dat had ik niet ingeslikt. Dat zijn die hanen, en die hanen ...' dacht ze. Ze maakte een voorhangsel voor haar tent van botjes en veren. 'Niemand zal hier nog doorkomen,' dacht ze. Maar ze kwamen, en dit keer was het overweldigend.

5. Het zijn de nachtmerries van de feutus, maar zij zal ontwaken. Het is dan wel een nachtmerrie van de feutus, maar het is ook tegelijkertijd mythe. Is het begin van de schepping geen nachtmerrie op zich ? Het is iets wat we overal om ons heen zien, en vaak één van de favoriete bijbelboeken van de eenling die ontwaakt is tot het nihilisme, de staat van deze wereld, het bedrog van de onschepping. En dat is het boek van de OT oordeelsprofeet Jeremia, zware, massieve literatuur oorspronkelijk uit de woeste wildernis van Israel. Jeremia streed zelfs tegen Mozes. Het verbergt de amazone code, en daarom moet dit zegel verbroken worden, dit reusachtige Israelitische visioen van de obscure eenling in de natuur op het pad van het nihilisme, want Jeremia stelde dat wat Mozes deed dat dat God nog niet was. De ware religie was nog niet gekomen. Het volk was verleugend. Daarom heeft dit boek een ondoorgroendelijke en ongetemde woestheid, omdat het tegen de fundamenteën van de Joodse literatuur inging. Als je dan kijkt naar de amazone oernatuur die achter dit boek schuilt, dan zien we de amazone vrouw genaamd Bamah, met de zwarte hanen, oftewel de dentinazi's. Het is als een schilderij in het woeste, donkere oerwoud van het voor-Israelitisch en ook het voor-Egyptisch, want het is voortijds, en buitenaards. Het zijn een serie schilderijen die het verhaal vertellen, de mythe van Bamah en de zwarte hanen. Soms staat ze met een fakkel, omringd door de zwarte hanen, en soms is zij heel groot, en de hanen klein en verdoofd, alsof zij een hanenhouder is. Zij is de eigenares van deze hanen, maar dat beseft ze deels nog niet. Zij moest nog ontwaken, en zij moest nog geschapen worden. Ook was zij in gevecht met deze hanen. Het zijn haar hanen. Het is haar fokkerij. Wat kunnen we ervan leren ? De dentinazi's zijn er een allegorie van.

6. Bamah betekent hoge plaats in het Hebreeuws, bergen, strijdveld, plaats van aanbidding, rand, het hoog zijn. Zij is de hanenhoedster, maar zij onderschatte haar eigen hanen, en zij keerden zich tegen haar in een zwak moment, waar ze zwaar voor moest betalen. En zo werkte ze aan haar eigen demonologie, want die moest nog geschapen worden. Het zijn obscure wezens, de dentinazi's, maar hierin zijn ze woest en hysterisch, de woestheid van autisten met een asperge-syndroom. Ze kunnen zich niet in de ander verplaatsen, alles draait om henzelf. Het zijn psychopaten, sociopaten. En Bamah kon ze alleen overwinnen en beheersen door haar eigen demonologische obscuriteit aan te wakkeren. Ook zij draait dus om diep autisme, maar dan het demonologische autisme. Het is dus een strijd tussen het lagere obscure autisme van het ego, en het hogere filosofische obscure autisme van het hogere ras. De hanen zijn dus katalysatoren van haar onderbewustzijn die nodig

zijn om haar valse publieke bewustzijn te doven. Er zit dus een veel duisterdere psychologische betekenis achter.

Areta en de zwart-witte hanen

1. Heracles kwam tot Areta, de kroonkern van Orion, en sprak : Ik heb het lagere familie ego gedood. Here heeft me tot deze woestheid gedreven, en mijn moeder Alcmene werd tot een steen. Dat is alles wat er nog van haar over is.
2. Jezus kwam tot Areta en sprak : Ik heb het lagere familie ego achtergelaten. Ik heb het gehaat en zo heb ik het gedood.
3. Toen kwam Kaïn tot Areta en sprak : Ik heb het collectieve familie ego gedood. Zo kwam ik tot Nod, en zo kwam ik tot u.
4. Toen kwam Judas tot Areta en sprak : Ik heb het religieuze ego gedood, en zo werd ook mijn eigen ego gedood.
5. Zij draagt de witte verenkroon, donzige veren, en zij is tussen de zwart-witte hanen, de psychinazi's, die altijd alles beter weten en dingen zien die anderen niet zien. Zij zijn een hoger profetisch ras. Zij weten precies wat, waar en wanneer er dingen moeten gebeuren. Zij zijn de wachters van de logistiek. Zij zijn de katalysatoren van het logistieke tegenbewustzijn.
6. Zij zijn van een hogere logistiek. Zij weten alles beter. Zij prediken het psychinazi evangelie. Je mag je niet verdedigen, altijd maar weer de andere wang toekeren. Totdat het tegenbewustzijn ontwaakt.
7. Zij zijn van een hogere theologie, dat wat in geen mensenhart is opgekomen weten zij. Zij weten alles.
8. Maar de demonologie kennen zij niet. Zij zijn slechts de wachters van een schaduwwereld van het onderbewustzijn. Daarom is de speer van Areta tegen hen. Zij zijn slechts dieven.
9. En ik ontdekte een grootsheid die blind was. En het evangelie van de psychinazi's streed tegen de mens, opdat zij zouden zien.

1. Maar de beauty-nazi's kennen de demonologie.
Maar zij kennen de filosofie niet.
Zij weten precies wat zij aan moeten trekken.
Zij zijn van het hogere ras.
Hevig kakelend gaan zij over de straten,
Rood-witte hanen zijn zij.
Zij zijn de katalysatoren van de demonologie,
de wachters van het oer.
Maar als alles bij hen om het oog draait, zien zij dan niet alles ?
Nee, zij zijn blind, en Haar speer is tegen hen gericht.
Zij zijn clowns totdat de demonoloog ontwaakt.
Hoor ze eens kakelen, de mens oordelend,
Maar het vooroordeel weet hen te vinden,
Zij snijden slechts henzelf.

2. Als justinazi's en relinazi's rennen zij rond,
Hun formule is wet,
Maar zij zijn karikaturen van de demonologie,
en daarom is Haar speer tegen hen.

HEBREEUWSE

1. Jonge wilde,
Trekt uit Jeruzalem, blijf niet in haar, want de Heere zal haar verdelgen.
Er is een vreemd volk gekomen.
Egypte moest komen om uw mannen te verminderen en uw vrouwen te doen toenemen,
maar nu is het vreemde volk gekomen.
Blijft niet in de stad, opdat u niet met haar verwoest worde.

2. In de wildernis werd gij geslagen, opdat gij het woord zou horen.
Keert niet terug tot de stad. Keert niet terug tot uw tempelen, want zij zullen op één dag vernietigd worden.
Gij zult achterom kijken en gij zult hen zien branden.

3. Het duistere roofdier, zij jaagt.
Woest snelt zij door de nacht.
Op zoek naar prooi.
Zij is de theologie.

4. Als een overweldigende zee is zij.
Wie kan er tegen haar golven op ?

5. De mens moet alle stadse klederen uitdoen om tot de heilige naaktheid te komen.

6. Om het vreemde te kunnen ontvangen moet de mens het hongergeld aanvaarden. Het vreemde kan alleen gekocht worden door het hongergeld, het zwarte geld. Hiervoor dient de mens het hongerp pad van Ismael op te gaan. Op het hongerp pad wordt de mens getest en verzocht, opdat zijn hongeren, oftewel zijn minderen en zijn geduld volkomen wordt gemaakt, opdat zo het heilige vreemde kan binnendringen.

7. Ismael werd verzocht in zijn dromen met veel voedsel en plezier met vrouwen, maar Ismael bestrafte de dromen, zeggende dat het hongeren voordrager is en een hogere weg is. Ismael moest zijn weg door de wildernis zoeken tot Bakkah (Mekka), om daar het gebedsoord te bouwen. Hij moest komen tot het heilige vreemde, tot Rebekka.

8. Vandaar dat de zuil van de bedevaart tot Mekka in de islam zo belangrijk is in de exegese. Het was een belangrijke verloren steen die werd aangedragen. Jezus moest verbonden worden aan het diepere Ismael principe. Het baat niet als men alleen maar het kruis draagt. Men moet ook daadwerkelijk minderen en het hongerp pad opgaan. Veel mensen dragen dan wel hun kruis, maar troosten zichzelf dan met veel geld, veel vrouwen, alcohol, drugs, allemaal overmatig materialisme, zodat van het hongeren en minderen niet veel terecht komt, en de mens zo niet in de vibratie van het heilige vreemde in het diepere kan komen. Dan wordt het kruisdragen wel heel tragisch. Het kruis moet leiden tot het eeuwige ijs in de islam waar er een doorgang is dieper in de natuur. Het kruis is juist bedoeld om de mens af te zonderen, om de mens tot een eenling te maken. Maar velen aanbidden het gouden kruis in de stad. Velen grijpen zo naar de flutromannetjes om valse en overmoedige, materialistische troost te vinden in het oppervlakkige in plaats van te wachten op het diepere. De mens wordt verzocht, en velen geven er aan toe. Alleen de eenling op het hongerp pad die de honger volkomen maakt kan zo inpluggen tot het heilige vreemde. Vaak grijpt de mens op het pad van het kruis naar overmoedig geweld en gaat eigen rechtertje spelen, en wordt zo een bevooroordeeld mens die snel naar het mes grijpt, snel begint te dreigen en te chanteren, maar op het hongerp pad moet de mens de stilte in, en de andere wang toekeren, de extra mijl begaan. De mens moet leren geven in plaats van nemen. Daartoe is de zakaat zuil van de islam, de heilige armenbelasting. Ook dit is een belangrijk principe in de Vur. Dat is wat het hongergeld is, het zwarte geld.

10. Kan de mens dit mysterie begrijpen? De tweede bijbelse mythologie beschrijft het zwarte geld als een vrouw. Waarom is het voor de mens zo moeilijk om dit te grijpen? Om de mens heen draait alles om geld, en zeker niet om het hongergeld. De mens is kapitalist geworden in het rijke westen. Er is veel kritiek op de islam, maar de mens kan ook veel van de islam leren. De kapitalistische mens moet beginnen kritiek op zijn eigen levensstijl te hebben, die zwaar materialistisch is.

11. Ismael werd verzocht met deze dingen op het hongerp pad, maar hij hield vol. Hij bleef het woord belijden, en bestrafte de verleiders. Hij maakte geen compromissen met hen. Hij werd bedreigd, overvallen door rovers, geplunderd, totdat hij niets meer had. Zo kwam hij uiteindelijk tot Bakkah, Mekka. Met de kennis die hij had opgedaan kon hij het gebedsoord bouwen. Dat kan alleen gebouwd worden door het zwarte geld, het hongergeld, de armenbelasting, oftewel de zakaat. Het is ook het geld wat men ontvangt als men hongert. Het komt tot de mens op mysterieuze wijzen. Waarom wil de mens alles direct, alles zo materieel, zo verdicht? Je kunt bijna geen lucht krijgen, je stikt, en alles plakt. De mens is als een varken. Dit is de lagere mens, de oppervlakkige mens, het ego. Er is ook een hogere mens die alles verdiept. Beide realiteiten beuken op elkaar in. Het is een grote oorlog, en de hogere mens moet zich niet laten verleiden overdemonologisch te worden, en zoals Petrus te snel naar het zwaard te grijpen. Petrus wilde niet dat Jezus aan het kruis zou gaan. Maar Jezus moest aan het kruis, en wij moeten allemaal aan het kruis. In de amazone mythologie

neemt het zwarte geld Petrus flink onder handen.

12. Ismael droop op een gegeven moment van het zwarte geld, en was in dat opzicht een rijk man. Zo kon hij Bakkah bouwen, Mekka, als gebedsoord in de verre, vreemde wildernis voor alle eenlingen.

13. Waarom is dit voor de mens zo moeilijk te begrijpen en wil de mens dit eigenlijk niet begrijpen? Dat komt omdat door de ontbrekende schakels de mens vastzit in een vals bewustzijn, deels onderbewustzijn, in de twilight zone. Vanwege de ontbrekende schakels is alles abstract geworden. De ontbrekende schakels zijn er nog steeds, maar zijn anders gecodeerd. Het is dus een puzzel-opgave voor de diepere mens. De ego-mens zal blijven bestaan en blijven terroriseren zolang dit puzzelvraagstuk niet is opgelost. De mens moet er dus boven uitstijgen door de heilige vreemde kennis verkregen door het zwarte geld, het hongergeld. Dit is iets wat hij weggeeft, maar ook krijgt op het hongerp pad. Dat is een natuurlijk proces.

14. De mens komt er niet klaar mee, wil altijd maar weer protsen, belangrijk lopen doen, laten zien dat hij al zijn zaakjes in orde heeft. Maar deze mens is slechts de lagere mens, slechts een onderdeel van de mens, want de mens heeft ook een hoger deel. Dit hogere deel moet ontwaken. Het hogere deel rust in een diepe slaap. De hogere mens is kapot geslagen door de lagere mens, verscheurd. Dat gebeurt op het hongerp pad, dat alle dromen ruw worden verstoord, omdat de mens dieper moet, weg uit de valse, oppervlakkige realiteit. Ismael weet er alles van. Ook zijn dromen werden ruw verstoord, maar uiteindelijk behaalde hij Bakkah, Mekka, en bouwde er zijn bedevaartsoord. Het was zo belangrijk dat het één van de vijf zuilen van de islam werd.

15. Een man een man, een droom een droom. Hij was een dromer, en gaf niet om het aardse. Telkens maar weer moest hij voor de droom kiezen, en niet voor het aardse, en zo kon hij uiteindelijk zijn droomwereld bouwen. Het aardse zal toch allemaal vergaan. En de droom zal hoger worden, steeds hoger, en alle dromers meenemen.

16. Er is niet veel wat Ismael niet kan doen. Hij is als de Osiris van de islam. Het Judaïsme dumpte dit archetype min of meer. Hij kwam voort uit het verbond tussen Israel en Egypte. Hij was een vreemdeling. Jeremia begon de aandacht weer meer en meer op het vreemde te richten. De mens was te snel gegaan, en had iets over het hoofd gezien. Alles moest maar vertrouwd en overbekend zijn. Dat was gezellig voor de mens, en daarover had de mens niet veel uit te leggen. Dat moest je gewoon ervaren en geloven, en geen vragen stellen. Jeremia maakte daar korte metten mee. De islam moest wel komen, maar daarmee was de mensheid er nog niet. Ook de islam zouden ze tot een markt maken en tot iets vertrouwds en bekends. De mens moest komen tot de diepere islam, tot het eeuwige ijs, om zo tot de Vuur te komen, de natuurreligie. Hiertoe was Ismael uiteindelijk de wildernis ingegaan.

17. Israel moest dus wel in ballingschap gaan, om zo met Ismael verzoend te worden. Israel kan niet leven zonder Ismael. Ismael kan niet leven zonder Israel. Zij hebben elkaar nodig. Zo kan de mens komen tot de diepere geheimen van het zwarte geld. Dit heeft zijn hoogtepunt in de ramadan maand, de vastenmaand, ook één van de vijf zuilen van de islam. Daarin wordt het minderen tot daadwerkelijk geduld, als een harde steen. In de grootse, heilige nacht daalt dan uiteindelijk het heilige vreemde neer. Het is het geheim van het zwarte geld. Het is niet losgekoppeld van het heilige vreemde. Ismael wist hoe hij moest werken en hoe hij het zwarte loon moest ontvangen.

18. De mens die het niet weet is een triest en tragisch mens. Je kan nog zoveel weten, maar als je

dit niet weet, dan heb je juist het belangrijkste niet, en dan heb je je prioriteiten helemaal verkeerd gesteld. Maar de mens heeft er de eeuwigheid voor om dit natuurprincipe uit te diepen. De mens mag een relatie beginnen met het zwarte geld, wat tegengesteld is aan het materialistische, kapitalistische geld. Het stadse geld moet sterven. Het koninkrijk van Rian moet vergaan. Dit zal gebeuren op het hongerpapad, wanneer de mens volhoudt tot het einde. Uw honger moet volkomen worden.

19. Het heilige vreemde overstijgt alles, als de heilige veer. Ook de heilige rode veer komt veelvuldig in de amazone mythologie voor in relatie tot het zwarte geld, en het komt ook voor in de Vur.

20. Het hongergeld, het zwarte geld, is dus het anti-geld, en het zal komen. Of wacht u liever op christus zoals de traditionele kerken, die ook de antichrist verwachten vlak voor zijn komst. Christus en de antichrist bestaan niet. Het is een mythe met een diepere betekenis. Het zijn slechts principes.

21. De judaïsten, en later ook de christenen, gingen verder met izaak, niet ismael. Ismael was namelijk de zoon van een vreemdeling, alhoewel hij ook Abraham's zoon was. Ze hadden het niet zo op vreemdelingen. Die hadden lagere status en werden ook rustig tot slaaf gemaakt. Ismael werd later verstoten en de wildernis ingezonden. Wat verwacht het christendom dan? Natuurlijk zou Ismael zijn eigen religie bouwen. Ook dit is slechts een mythe, maar het laat wel zien hoe de judaïsten en de christenen in elkaar zaten. Het waren elitisten, die niet veel van het vreemde moesten hebben. Hun religie, hun geslachtslijnen, daar ging het om. Zo ga je niet met andere volkeren om. De judaïsten hebben destijds heel Kanaan lopen plunderen vanwege stemmetjes in hun hoofd, althans als je de mythologie moet geloven. Jeremia predikte er tegen. Volgens Jeremia waren het allemaal fabeltjes. Zij die de schriften hadden opgesteld waren leugenaars in zijn ogen. Jeremia moest er niets van hebben. Hij hield van het vreemde. Niet dat het allemaal volmaakt was, maar hij vond dat de mens dat juk nodig had, dat de mens iets miste. Jeremia was geen samenzweerder zoals sommigen dachten. Hij stond tussenin het volk en de vijand. Jeremia was een dualist.

22. Ismael was verbannen en had alles verloren. Hij was op het hongerpapad in de wildernis. Hier moest hij zijn weg zien te vinden. Hij wilde ook niet terug. Hij wilde het diepere pad op. Natuurlijk zou hij terugkeren, maar voor nu moest hij dit pad op. Hij moest in zijn geduld eerst alles verdiepen. Dat is wat geduld is: een verdieper. Het is niet zomaar iets passiefs. Het is een kracht van de natuur. Het brengt laagjes aan, van laag tot laag, als het water. Het is het maghreb mysterie in de islam, het avondgebed, de beoefening van het geduld. Dit vindt zijn hoogtepunt in de ramadan, de vastenmaand, waarin het geduld volkomen wordt en als antwoord daarop het heilige vreemde zich openbaart, neerdaalt als een heilige veer. Het is zij die in de nacht komt, om inspiratie te geven. Dit is hoe profetie werkt. Zij die het hongerpapad niet ten volle willen begaan zullen op het pad afbuigen tot valse profetie.

23. De hogere mens zal volharden. De lagere mens zal altijd weer afvallen. Ze proberen het misschien, maar geven dan weer snel op, worden snel afgeleid tot kakiatistische verrassingen, omkoperijen enzovoorts. De lagere mens wil het evangelie van Ismael niet. Als ze het woord hongerpapad horen dan steken ze lui hun tong uit van apathie. Daar hebben ze geen zin in. Ze leven voor het plezier, voor het comfort. Met hen daarover te discussiëren heeft geen zin. Ze zullen altijd weer aankomen zetten met dezelfde drogredenen. Daarom is het zaak voor de hogere mens het pad van de eenling op te gaan en zich niet bezig te houden met zieltjes winnen en kerkgroei statistieken. Dat is voor zakenmensen. De eenling is geen zakenmens. De eenling gaat tot het anti-

geld, tot het hongergeld, het zwarte geld. De eenling doet zijn geduld rijpen, totdat het volkomen is, volhard, vereeuwigd, en daarmee bouwt de eenling zijn Bakkah, zijn mekka.

24. De koran is het orakel van de ismaelieten. Zij hebben ook een deel van God. God is overal, dus ook daar. Zij die de islam bij voorbaat totaal verwerpen zijn gewoon lui, en zoeken God niet. Het is een brokstuk dynamiet, en de mens dient er mee te worstelen om het op diepte te schatten, op waarde te schatten. Wat weet een mens ? Het is een stuk natuur wat de mens nodig heeft en wat de mens verworpen heeft. Het judaïsme en het christendom verwierpen ismael, en toen kwam Jeremia die zei : Aanvaard het vreemde juk, en schat het op waarde, want gij hebt iets over het hoofd gezien. Het vreemde kwam over hem, en hij kon zich er niet tegen verzetten. Er was een boodschap die hij moest brengen. Hij viel de oude orde van het elitaire judaïsme aan, zoals hij ook het elitaire christendom zou aanvallen. Zij die de koran letterlijk nemen vervallen ook tot elitisme. De koran is een symbolisch orakel wat alleen begrepen kan worden in de grotere demonologische context. Het gaat erom tot de kern-dynamieken te komen. Telkens weer stelt de koran dat de mens dient terug te keren tot de zakaat, de armenbelasting, oftewel het hongergeld. Dat verbreekt de macht van het stadse geld. Het anti-geld zal komen. Vergeet christus en de antichrist, want hier gaat het in diepte om. Christus is maar een mythe die geen letterlijke waarde heeft, maar de stad aanbidt dit gouden kalf. Zowel het judaïsme als de islam bestraffen deze afgoderij, en terecht. Op dat punt is Israel verzoent met Ismael. Mohammed werd op zijn nachtreis genomen van Mekka tot Jeruzalem, en werd toen tot de hemel genomen, wat laat zien dat de hemelvaart alleen kan plaatsvinden als Jeruzalem (Israel) en Bakkah (mekka, Ismael) verzoend worden.

25. Ook het land Nod waar Kaïn naartoe trok, en wat in het Hebreeuws zwerven en beven betekent (de heilige vreze), staat voor Bakkah, mekka. Zo trok Ra dus door zijn moeder Nod, oftewel door sebek, de krokodil, als een beeld van de diepte-exegese. Toen Ismael tot deze Kainitische vestiging kwam herbouwde hij het. Nod is dan evenals Bakkah ook een oudere naam voor Mekkah. Nod is het land van de nomaden. Het is een gebied dieper in Kanaan, het beloofde land. Kain betekent tentslaaf (kahen), wat meer een titel was van Ismael, die door zijn moeder werd meegenomen naar het land Bakkah (Nod). Ismael leerde door zijn honger en geduld wat de ware tentendienst inhield, dit in tegenstelling tot Mozes die hiervoor te materialistisch was en daardoor niet tot Bakkah kon komen. Er is dus een duidelijk verschil tussen de mozaïsche tentendienst en de ismaelitische tentendienst.

26. De profeten spraken van de komende hongersnood, en dat was niet zomaar een gebrek aan voedsel, maar een gebrek aan het woord van God, een gebrek aan het horen en gehoorzamen van God's woord. De hongersnood is de rahab in het Hebreeuws. Rahab was ook de vrouw van het rode koord in Jericho waardoor er redding was. Zij betekent 'grote leegte'. Dit wil zeggen dat we alleen door de hongersnood tot het heilige touw (de heilige gebondenheid) kunnen komen. Rahab of ra'ab is ook een afkorting van Rebekkah. Zij was de vreemde vrouw, als beeld van het heilige vreemde.

27. Wij leven nu in die hongersnood. Mensen horen de gnosis niet, en gehoorzamen de gnosis niet. Maar alleen zo komen wij tot Rebekkah, tot het heilige vreemde. Alleen door rahab, de hongersnood, komen we tot het rode touw in het boek Jozua. Dat is dus een kern van Jericho die niet viel, zoals ook een belangrijk deel van de islam niet zal vallen. De natuur religie zal overblijven, en die loopt door alles heen, als het rode touw, die alleen getoond kan worden door Rahab, de hongersnood.

28. Ismael werd verbannen uit zijn eigen familie en religie tot diep in de wildernis, waar hij uiteindelijk tot Bakkah kwam (de oudere naam voor Mekka), in een vreemd land. Ismael brak met

het oude vertrouwde en het bekende om tot het heilige vreemde te komen, en bouwde samen met Abraham uiteindelijk de Kaaba in Mekka. Deze verbanning tot de wildernis ging verder dan alleen maar het Jezus plaatje. Vandaar dat Ismael een belangrijk natuur-verlengstuk is, waar ook de islam uiteindelijk uit voort is gekomen. Ismael is de link terug tot de natuur.

29. Muharram is de eerste maand van de islamitische kalender. Op de tiende dag wordt het Ashura feest gevierd, de dag waarop Israel tot de wildernis kwam in de exodus. Dat is voor de islam de ware verzoening, terwijl de christenen zeggen dat je tot Jezus moet komen, en de joden hebben hun grote verzoendag. In diepte gaat dit allemaal om hetzelfde. Op de grote verzoendag, op yom kippur, gaat de hogepriester tot de tabernakel, oftewel komt de mens terug tot de soberheid van het leven in de tenten in de wildernis, zoals ook het volk Israel in de exodus. Dat is dus een heel Ismaelitisch principe van Ismael die tot de wildernis werd gezonden.

30. De maand Muharram betekent het verbodene, omdat het in deze maand verboden is oorlog te voeren. De Israëlieten mochten niet strijden, maar moesten de wildernis in vluchten, terug tot de natuur, om zo tot de wildernis tenten te gaan, om tabernakeldienst te verrichten, wat symbolisch is voor het horen en gehoorzamen van de gnosis. De mens mocht dus niet strijden, maar moest belijden, zichzelf disciplineren in de natuur, kennis innemen. Daarom moesten Adam en Eva tot de Assur boom komen, de boom van kennis, wat ook de verboden boom werd genoemd in de zin dat het een gebruiksaanwijzing had voordat je ervan kon nemen. Het had voorwaarden en principes.

31. Er zijn dus voorbereidingen om tot de boom van kennis te gaan. De tweede maand is de maand Safar, waarin de tenten leeg staan en de mens de natuur ingaat om daar te leren. De oorlog, oftewel de demonologie, wordt weer geleerd, na het vluchten. Door de maanden heen loopt het door de ramadan, de negende maand van het vasten, het minderen en hongeren door tot de tiende maand, de shawwal maand, van de logistiek, het brengen van alles tot de juiste plaats. De logistiek kan dus alleen geleerd worden door het vasten. Als de ramadan eindigt, oftewel vrucht draagt, dan gebeurt dat op de eerste dag van de shawwal, op het eid-al fitr feest. Men mag dit feest niet binnengaan zonder eerst een speciale zakaat al fitr betaald te hebben, een speciale gift aan de armen voordat het vasten van de ramadan wordt beëindigd. Demonologisch gezien is dat de ware zaadlozing van de man die op zijn tijd van vasten zijn hoogtepunt hierin bereikt, symbolisch en filosofisch besproken, wat ook de basis is voor de logistieke sexuologie van de gnosis. Het zijn heilige wetten waarmee dus niet gerommeld mag worden. Pas nadat de speciale armengift is gegeven mag men gaan tot de eid gebeden op het feest van de eerste dag van de shawwal om zo de ramadan te beëindigen, te volbrengen. Zo maakt men het geduld volkomen. Het zijn diep doordachte tradities waar de mens exegetisch mee om mag gaan.

32. Dit traject van de islamitische maanden gaat ook door de zevende maand, de Rajab, de maand van de ontwapening en de heilige vreze, wat de maand is waarin de nachttocht van Mohammed plaatsvond, van Bakkah tot Jerusalem, en toen tot de hemel. Dit is dus ook een maand van grote profetische inspiratie, als de mens zijn wapens aflegt. De heilige vreze is het begin van de wijsheid en de kennis. Dit is dus een oorlogsvasten, opdat men geestelijke tochten kan maken, nomadisch kan leven. Soms moet men dingen achterlaten in plaats van er nog voor te strijden. Het is dan tijd om naar een ander gebied te gaan. Het is dus ook een maand van de nacht, en toen deze maand tot mij kwam verloor ik even mijn bewustzijn en orientatie. Dit is allemaal nodig tot het ingaan van de ramadan en als de ramadan dan op de eerste dag van de shawwal maand ten einde is gekomen, dan wordt dat ook wel het suikerfeest genoemd, als een zoet natuurfeest om de ramadan af te sluiten. Het zaad is dan gezaaid, en de bittere dood wordt wat zoetig. Alleen door het minderen volkomen te maken komt de mens tot de ware, logistieke natuurzoetheid, die dus zeker niet te

weinig is, maar ook zeker niet teveel, in de juiste verhouding dus. Het is een kort feest, en zoet mag alleen met mate worden genomen, dus daarom wordt het ook wel het kleine feest genoemd. Het duurt maar een dag. Men mag het niet overdrijven, want dan gaat de bedoeling van het vastenfeest verloren. Het is dus tegelijkertijd een soort wedergeboorte van de mens, waardoor er een wederopvoeding zal plaatsvinden. De mens krijgt dan nieuw speelgoed.

33. De ramadan eindigt met een speciale gift aan de armen, en dan is er het suikerfeest. Het is een symbolisch vruchtbaarheids-ritueel van de natuur. Ook in de Vur wordt dit proces beschreven, de ramadan, het minderen door het cirkelen, wat dan uiteindelijk de zoete kracht van de natuur voortbrengt, niet te veel, niet te weinig. Want zo eindigt de Vur :

129. HET VERBORGENE

1. De aarde scheurt open,
Ik kan de lagen zien,
Hier zijn de veranderingen

2. Het heilige snoep zit op de troon,
De troon is het verborgene

De mens die de ramadan dus niet kent zal nooit komen tot het suikerfeest, en alle suiker die hij neemt zal verrot zijn, van de stad, om hem te kelen.

127. HET VERBODENE

1. Het is niet om te eten,
Het is een sieraad,
De sleutel is van snoep,
Het smelt in mijn hand

2. Zij hebben een stad gebouwd van snoep,
Als een weg tot de wildernis

34. Dit smelten betekent dat we spreken over een verminderend snoep, niet een vermeerderend snoep, en het moet symbolisch toegepast worden, niet letterlijk.

Het is een lange rivier,
Dit is het land van namaak,
En ze zegt dat we het alleen kunnen binnenkomen door het te lezen,
En alle belasting werd tot snoep (101:24)

35. Hier in de diepe wildernis had zij haar huisje van snoep geplaatst, en was zij slechts een diepere inwijder. Het harnas van snoep lokte de soldaat tot een diepere strijd, de patronen van de wildernis. Zij was het lijden van de jongen in zijn jeugd om hem te behoeden voor een veel groter kwaad. De kooi die zij hier had gebouwd was niets vergeleken met de kooi van de stad. Zij bewapende haar kinderen en ontzag hen niet. Zij tuchtigde haar kinderen reeds vroeg (20:9-11)

36. Het suikerfeest moet dan direct overgeschakeld worden tot de eigenlijke bedoeling en mag zeker niet bij het natuurzoet blijven hangen : logistiek. Dat is waar de maand van shawwal voor

staat, en waar al het vasten van de ramadan goed voor is geweest. Nu komt alles op zijn plaats. Het is de maand van een soort opname na de ramadan, wat ook de betekenis is van het woord shawwal. Dit is de tiende maand. Daarna is er de dulqida maand, wat betekent dat men zich dingen eigen moet maken, als een geoefendheid, wat dus wijst op Areta. In deze maand is ook de oorlog verboden. Men moet oefenen, leren, studeren. Men moet zich disciplineren. Het is een maand van wapenstilstand. De mens moet teruggaan tot de tenten, en kijken wat de buit is door de logistiek.

37. De twaalfde maand is de dul-hadj, de maand van de bedevaart. In deze maand is ook het offerfeest, wat natuurlijk strict symbolisch genomen moet worden en niet letterlijk. Dit is de id-al-adha, of eid-al-adha. Het is de terugkeer tot het vreemde en de wildernis. Daarvoor moet de mens offers brengen, oftewel de stad achter zich laten. Het is het pad van Ismael. De grenzen die destijds door Jezus werden gelegd worden zo ook doorbroken. Ismael leidt niet alleen weg uit de stad, maar ook uit de kerk, en uit al het vertrouwde en herkenbare. Het is de daadwerkelijke link terug tot de wildernis. Dit zijn allemaal facetten van de symbolische zakaat, het betalen van de armenbelasting.

38. Zonder de zakaat kan men niet nomadisch leven. Daarna is er weer de eerste maand, de muharram, de maand van de afzondering in de wildernis. Men moet alles achterlaten en niet strijden, maar vluchten, en in die afzondering zal de wedergeboorte plaatsvinden, want de mens leert hier daadwerkelijk horen en gehoorzamen, en wordt weer als een kind. In de derde maand, het feest van de eerste lente wordt namelijk het feest van de geboorte van Muhammed gevierd, wat de tegenhanger is van het christelijke kerstfeest. Dit wordt de Mowlid genoemd. Het is de duistere wedergeboorte na de tweede maand, de oorlogsmaand safar. Ook de maanden van de eerste en de tweede lente zijn oorlogsmaanden. De Hadith stelt dat de Safar leidt tot conflicten tussen de stammen in deze maanden, en daar zullen in de de daarop volgende maanden, tussen de zomermaanden (wat overigens bevroren betekent in de wortel, of droog en regenloos, jamad), Jumada, en de Rajab, goede en mooie dingen gebeuren, tot herstel van de positie van vrouw. Het zijn symbolische maanden die dus niet altijd samenvallen met de jaargetijden waarop ze wijzen, omdat het een verschuivende maankalender is. De eerste Jumada maand, of zomermaand, is de maand van de wederopvoeding. Als de mens zich onderwerpt aan de wederopvoeding, dan kan het beeld van de natuurvrouw hersteld worden.

Irak

1. Irak was een vriend van Ismael, maar Babel nam hem.

Het was een ontvoering en deze stam nam hem tot de nederzetting genaamd Bilha.

En Rebekkah kwam hier niet. Rebekkah en Bilha hadden een strijd van tweeneveertig maanden, waarin Bilha Rebekkah uiteindelijk verdreef.

2. En Irak ging in ballingschap, als jonge jongen, en moest Babel dienen, de stam van Bilha, Ja, amazones kwamen hem halen.

Hij woonde dichtbij Ismael met zijn familie.

3. Zijn ouders werden gedood toen hij werd ontvoerd.

Hun koppen werden eraf gehakt.

4. Daarom troont Babel tot op deze dag, en gij hebt het niet gezien.

Gij hebt al haar woorden verdraaid, en haar speer is tegen u.

Irak II

1. Op deze dag voer ik u dronken, spreekt de Heer, want gij hebt tegen Mij gezondigd.
2. Op deze dag versluis ik uw ogen, want gij hebt Mij niet willen zien, versluis ik uw oren, want gij wilde niet naar Mij luisteren.
Op deze dag maak ik u tot een varken.
3. Daarom ren, want uw jagers zijn achter u.

Irak III

1. En alhoewel zij vele woorden van de Heer hoorden, luisterden ze er niet naar.
Hun harten waren vet en trots, als varkens.
En zij verloochenden de Heer en Haar Woord, en haalden hun eigen leermeesters overal vandaan, leermeesters die tegen hen logen, want daar waren zij voor betaald.
2. En Irak hief zijn ogen op en riep tot de Heere : 'Heere, voor hoe lang nog ?'
En de Heere sprak tot Irak : Totdat de dagen vol zijn. Gij dient nog even geduld te hebben.
En de Heere leerde Irak geduld.
En de Heere sprak tot Irak dat het alleen om de enkeling gaat.
Toen liet de Heere Irak alleen in de wildernis.
3. En zie, Irak werd ook verstoten door de stam van Babel waardoor hij was ontvoerd, en hij was alleen in de wildernis.
En toen hij na lang zwerven aankwam bij Ismael werd hij ook door hem verstoten, en Ismael viel hem aan, en hij moest rennen voor zijn leven. En hij weende voor verschillende dagen.
En de troost van de Heere was niet met hem, maar alleen de woorden die de Heer tot hem had gesproken, en die woorden pijnigden en tuchtigden hem.
En Irak hongerde in de wildernis, niet wetende waar hij moest gaan, en hij begon doelloos en wanhopig rond te zwerven.
4. En de Heere sprak : Zie, ik geef u mijn dochter.
Maar Irak begreep deze woorden niet, want hij was alleen.
En weer sprak de Heer : Zie, ik geef u mijn dochter.
En Irak smeekte de Heer voor de betekenis ervan.
5. Maar de Heere weigerde de betekenis te geven, en Irak moest leven in zware verwarring en geduld.
En Irak kwam tot Rebekkah, en hij moest zeven jaar werken voor haar dochter, maar na de zeven jaar was haar dochter aan een ander geschonken.
6. En Irak smeekte Rebekkah om hem te antwoorden waarom, maar zij antwoorde hem niet, en verdreef hem.
En uiteindelijk kwam hij bij Areta, en zij schonk hem haar dochter, maar hij moest vluchten, want haar dochter was twistziek.

Irak IV

1. Kent gij de wet des Heeren ?

Hebt gij de mond des Heeren zien openen ?

Zie, alles is ijdelheid en gij weet het niet.

Gij kent de Heere niet. Alleen de Heere weet het, en kent alle dingen.

Wie ziet, dan de Heere ?

Maar gij zijt trots en opgeblazen.

Als een varken rent gij rond, en uw jager is achter u.

2. Als er een pijl door u gaat bemerkt gij het niet, want gij zijt zwaar dronken.

Hoort daarom het woord van de heer : er zal geen uitstel wezen.

Hier eindigen alle paden.

In uw hart heeft u het woord verborgen, maar u hoort het niet.

Het draagt geen nut.

Waarom zouden wij dan nog doorgaan ?

3. Gij bent immers gestopt.

4. Toen Irak in haar tent was nam hij van het rode, en van de melk.

Er is geen wettige opvolger voor u.

Hier stoppen al uw wetten.

Waren het de woorden van Irak ?

Ziet hij keek langs het voorhangsel naar de vrouwen,

5. En zijn buik werd onrein.

6. En hij zag hen in hun naaktheid, en het overviel hem.

Hij was ver gekomen en nu werd hij gegrepen, ja, overweldigd.

Waarom zou gij dan nog wetten hebben ?

7. Nee, hij bracht de wet ter aarde, en betrad het met vuile voeten, want hij was tot het heiligdom des heeren gekomen, en hij had zijn ogen niet afgewend.

En hij betrad alle heilige wetten, en daarom was hun toorn over hem.

8. En zo werd hij de wildernis ingezonden.

9. Hij had teveel gezien, en zij waren geschokt.

En hun dochters joegen op hem.

Zo werd hij verdreven.

Tot een dor en droog land kwam hij.

Hij was op plaatsen gekomen waar hij niet mocht komen.

10. Nooit had hij rust nu. Altijd werd hij opgejaagd.

Hij kon zijn hoofd nergens te rust leggen.

11. En zij gaven hem een nieuwe naam en een nieuwe taal.

En hij was dicht bij de heilige berg gekomen.

Al hun rituelen had hij bezoedeld, en daarom rustte hun toorn op hem.

12. Hij had hun rituelen gezien, hoe zij het rode gebruikten.

Hij had teveel gezien, nee, zij wilden hem niet, tot in alle eeuwigheid.